

Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 4
(al 2-lea caiet manuscriptic)

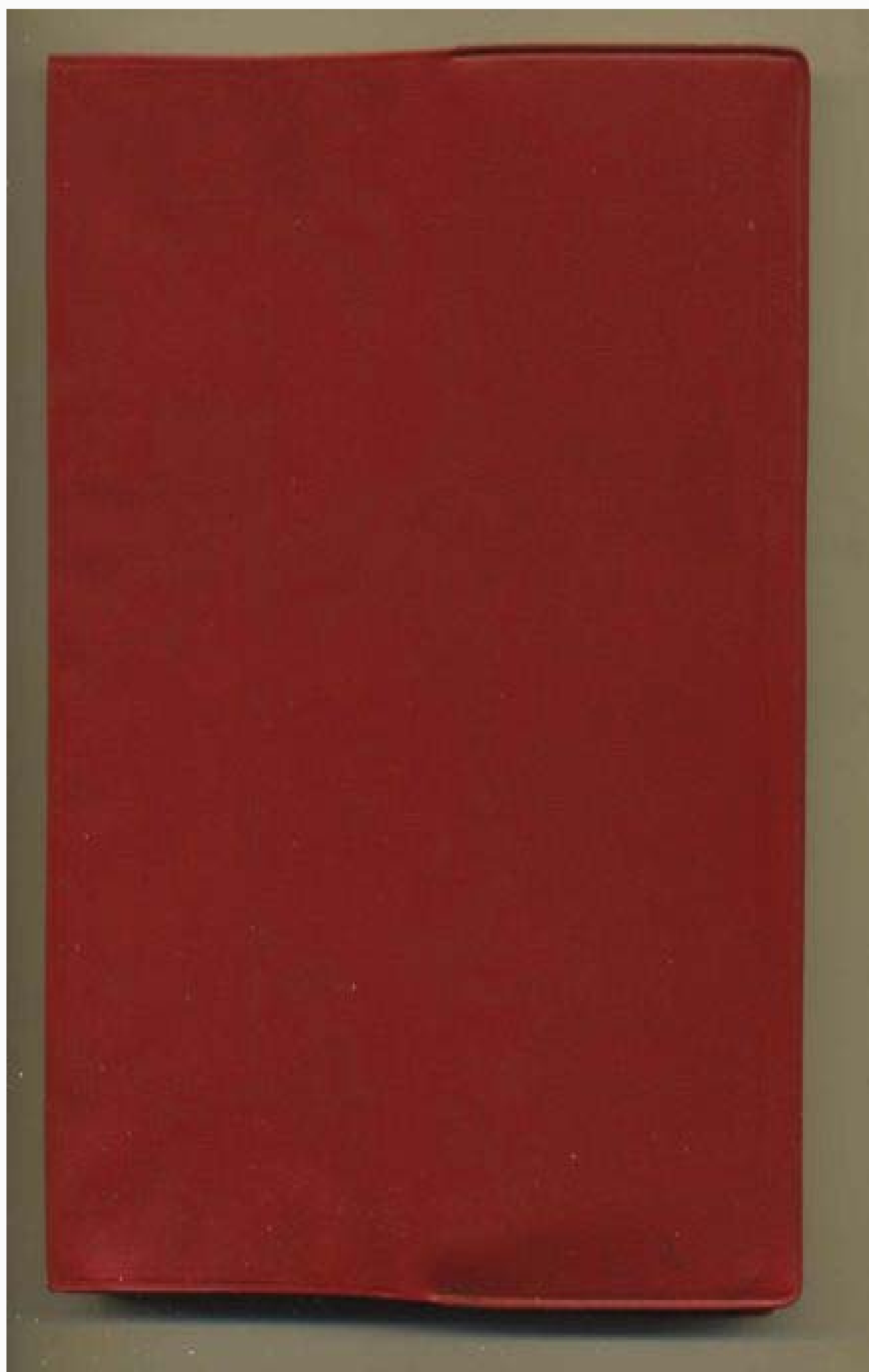

Teologie pentru azi

București
2010

Al doilea caiet manuscriptic

(*Caietul roșu*)

Poesis[1]

[1] Acesta e numele caietului stabilit de către Fericitul Ilie.

Galaxia *Calea laptelui*[2] : 200 miliarde (de) stele
15 miliarde (de ani) vechime

[2] Calea Lactee.

α – ω

[17 septembrie 1979]

3763. Eliberat de dragoste şi dor
trăiesc în forma vie-a tuturor[3],
mă bucură şi creştere şi moarte
şi căile ce vrură să mă poarte,
în vijelii şi curgeri şi zăvoare:
…căutător de veşnice izvoare[4]!

[3] În lumina dumnezeiască.
[4] Căutător al slavei Prea Sfintei Treimi.

[3 decembrie 1979]

3769. De eşti floare
râzi în soare.
Scoate din adânc
pânze ce nu plâng;
până în amiezi,
flamuri să le vezi.

3775. Clipa făurită –
zare'ncremenită,
moare'n veşnicie[5];
vremea ne sfâşie.
Veşnicia ta…
clipa pururi grea
te-a cuprins în ea.

3782. Clipa dată ţie,
deschide veşnicie[6],
care se deschide,
când şi când în timp:
– Fă din ea Olimp[7]!

3787. Voalată[8] în albastru
Trecut-ai ca un astru;
În[9] fulgere îţi simt
Lumina de argint[10].

---

[5] Nu există timp în veșnicie.

[6] Încă din viața aceasta putem să vedem slava lui Dumnezeu, care e *o deschidere a veșniciei*, o intrare a noastră în veșnicie.

[7] Fă din clipă, din viaţa ta, înălţime, înaintare în har, adică *Olimp*. *Olimpul* însă nu l-a folosit pentru aspectul său mitologic, ci pentru perspectiva epecstatică a nevoinţei ortodoxe.
Acest cuvânt a fost cerut aici şi de rimă.

[8] E folosit cu sensul de „plin de valuri", „cu multe valuri" şi nu în sensul de *deteriorare*, de ascundere a unui adevăr.
Lumina dumnezeiască era plină de valuri de culoare albastră. Despre ea e vorba.

[9] Iniţial a fost „din", în loc de „în". Autorul nostru a renunţat la „din", deşi nu l-a şters, şi a pus în faţa lui pe „în", în paranteze rotunde.

[10] Această ultimă strofă a fost scrisă cu pix de culoare albastră, după ce, până acum, Fericitul Ilie folosise pix de culoare verde.
Din acest motiv, consider că strofa ultimă a fost scrisă mai târziu şi că nu aparţinea, iniţial, poemului de față.

*

François Villon[11]

Et je m'en vais,
Mă duc purtat,
Au vent mauvais,
De vânt turbat,
De ça de là,
De ici colea,
Pareille à la
Ca prin argea[12]:
Feuille morte.
O frunză moartă[13].

---

[11] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Fran%C3%A7ois_Villon.
[12] Argea, argele, *cf*. DAR, vol 1, Ed. Saeculum Vizual, București, 2002, p. 18: „nume dat celor două scânduri care unesc transversal extremităţile războiului de ţesut".
Cu alte cuvinte se mişcă între *viaţă* şi *moarte*, după cum şi suveica se mişcă dintr-o parte în alta.
[13] Această strofă, mot à mot, s-ar traduce astfel:
„Şi mă duc purtat
De vântul rău,
De ici-colo,
Asemănător cu
Frunza moartă".
Traducerea aparține Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

3791. Zâmbiţi vieţii!
Hai, fârtaţi[14],
Să murim
Neîngropaţi!

3795. Şi pe pajişti
Şi-n păduri
Şi pe deal
Şi-n codrii suri.

3799. Pe pământu'n
Care cresc,
Flori din ceruri
Ce'nfloresc.

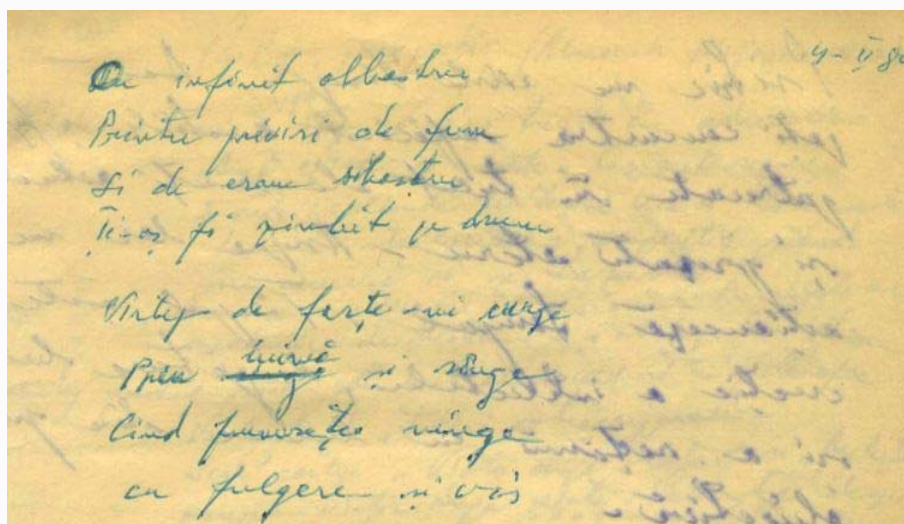
3803. Pentru voi
Şi pentru alţii,
Pururea'nzorind[15]
Carpaţii.

[14] Camarazi, frați de arme.
[15] Aducând lumină în Carpați.

[9 februarie 1980]

3807. O[16], infinit albastru,
Printre priviri de fum!…
Şi de eram sihastru
Ţi-aş fi zâmbit pe drum.

3811. Vârtej de forţe-mi curge
Prin inimă[17] şi sânge,
Când frumuseţea ninge
Cu fulgere şi vis[18].

9-II-80

O infinit albastru
Printre priviri de fum
Şi de eram sihastru
Ţi-aş fi zâmbit pe drum

Vârtej de forţe-mi curge
Prin inimă şi sânge
Când frumuseţea ninge
cu fulgere şi vis

[16] Iniţial era „în”, dar Fericitul Ilie a schimbat cuvântul.
[17] Iniţial era „sânge” şi a fost înlocuit de către el cu substantivul „inimă”.
[18] Când lumina dumnezeiască ninge/aduce în mine bogăție neînchipuită de vederi dumnezeiești.

[13 februarie 1980]

Cât sunt om

3815. Plăpânda frumuseţe m'atrage[19];
În marele'ntuneric cum s-o las?!…
…Când arderea-i de-a pururi mă abstrage[20],
Din fapte şi din gânduri de pripas[21].

3819. Tu, uriaşă forţă: energie
A frumuseţii mai presus de noi[22],
Sub vălul tău de pură bucurie,
Desfid[23] şi pace şi război.

3823. Mi-e moartea ca un dor[24]…O, frenezie,
Pe asprul fond al vieţii; momentan*![25]…
Nu-mi vor lua această bucurie
Duşmanii libertăţii[26] cât sunt om!

---

[19] Iniţial era: „ce atrage". A schimbat această formă cu „m'atrage", pentru că a urmărit o personalizare evidentă a acestui vers.
[20] A existat mai întâi: „mă contrage".
Aici cu sensul: *lumina dumnezeiască mă scoate din lucrurile obișnuite ale acestei lumi*.
[21] Aici cu sensul de: *obișnuite*, familiare, domestice.
[22] Slava Prea Sfintei Treimi.
[23] Înfrunt.
[24] În loc de : „ca un dor", era altceva, acum aproape ilizibil.
Aici vrea să spună că nu îl sperie moartea, că o dorește, pentru că ea e o mergere la bucuria comuniunii cu Dumnezeul slavei.
[25] Știa că orice regim politic torționar e un eșec...pe lângă faptul că văzuse, în mod extatic faptul, că România se va bucura de libertate și că în acele vremuri credința ortodoxă va înflori în pământul nostru.
[26] Promotorii ideologiei comuniste.

Din punct de vedere psihic nu există timp.

Dacă te poţi concentra suficient de mult, emoţiile şi faptele petrecute în trecut, le poți simţi foarte actuale şi prezente în mod etern.

Asupra lor nu acţionează timpul.

Timpul este o creaţie a intelectului, e legătura lui şi a raţiunii, cu lumea din jur, cu lumea obiectivă.

3827. Cu florile simţirii zări culeg[27],
cu stelele şi razele din zori,
cu miile de ochi scânteietori[28]
alerg pe împânziri şi'nvolburări de nori;
ce se desfac în tunete-cântări,
ce prind culori – gigantice viori[29]–
care pătrund adânc, fulgerător[30].

[27] În simțirile mele pline de slava lui Dumnezeu culeg/văd zările luminii dumnezeiești.
[28] Ființele înduhovnicite ale Împărăției lui Dumnezeu.
[29] Descrieri extatice.
[30] În persoana noastră.

[24 februarie 1980]

Psihic, parapsihic[31]

(*Almanah Magazin*, 1980[32])

Ritchi: avea 20 de ani în 1943[33]. Stop cardiac, trezit cu adrenalină după aproximativ 15 minute.

Caz autoscopic. Se vede pe sine. Colindă teritoriul USA. Se recunoaşte. Lumină strălucitoare. O apariţie pătrunde în cameră şi se trezeşte.

Denine* e medic şi are 56 de ani acum. Preşedinte al *Academiei de Medicină* şi al *Departamentului Psihiatrie*.

Moody[34], fostul său student, absolvent şi de filosofie, vorbeşte de „trăiri extracorporale".

Scrie cartea „Viaţă după viaţă" şi „Reflecţii asupra vieţii după viaţă".

Vorbeşte despre autoscopie (vederea corpului şi a spaţiului înconjurător) şi transcendenţă (relativ* la fapte din viaţă).

Sobom*: Celor care au trăit în apropierea morţii (TAM) le descreşte teama de moarte.

Primul caz. Sobom* descrie lucrurile în detaliu. Pacientul trece în altă zonă (transcende); vede o panoramă a vieţii trecute, îi întâlneşte pe prietenii săi care au murit.

Apare adesea o figură de lumină[35], care ajută la *revederea* şi *evaluarea* vieţii trecute şi arată munca neterminată şi care trebuie completată înainte de a muri „de tot". Ei aud şi zgomotele.

„Ştiam că voi fi afară de pericol, chiar dacă corpul meu murea sau nu".

Cazul al II-lea. Vedea* camera de reanimare. Se vedea pe sine pe masă[36], rănit din cauza unui accident.

---

[31] Corelativele de astăzi: „psihologic" şi „parapsihologic".

[32] Un număr al ziarului din 1980 de unde, de fapt, sunt transcrise datele de aici.

[33] Am dubii asupra lui „4".

[34] A se vedea: http://www.lifeafterlife.com/.

[35] Sublinierile îi aparţin Fericitului Ilie.

[36] Pe masa de operaţie.

„Timpul nu mai avea nicio semnificaţie. Am început să mă sperii şi deodată a apărut o lumină, care a devenit strălucitoare. Părea că plutesc în aer. Am văzut mult albastru frumos. Eram ca într-o rază de lumină şi călătoream prin ea.

Cineva m-a oprit şi mi-a spus că trebuie să mă întorc, deoarece munca mea nu era terminată.

Am simţit o mare dezamăgire, smuls fiind din linişte şi pace. Nu mai doream să fiu viu. Plutind prin lumină, am pornit înapoi, pe drumul pe care venisem.

Acum, nu mai mi-e frică de moarte”.

Explicaţiile medicale par acestor oameni care *se întorc* nişte *distorsiuni neconvingătoare*.

Ei au căpătat însă – în urma acestei experienţe personale – *o siguranţă absolută* şi *simt lipsa fricii de moartea finală* şi sunt foarte hotărâţi *să-şi termine treburile*.

[16 martie 1980]

3834. Veşnic, sufletul plăpând[37],
Frăgezimile-ascultând[38];
Care curg din flori în cer
Şi din om în adever[39]:
Cântec van şi fără saţiu[40],
Din neant făcându-şi spaţiu!

---

[37] Delicat, plin de curăţie dumnezeiască.
[38] Descoperirile lui Dumnezeu în slava Sa.
[39] Licenţă poetică.
[40] Se referă la viaţa omului pe pământ.

În spitalul TBC de la Târgu Ocna – când eram deţinut politic – s-au întâmplat următoarele.

Într-un salon se afla – printre bolnavi – şi un călugăr, care dusese o viaţă întreagă de pustnicie şi era un om excelent.

Practica rugăciunea inimii (isihastă) : „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!”.

Era pe moarte. Cei din jurul lui au constatat la un moment dat, că nu mai respiră. Au intervenit şi l-au readus la viaţă.

El le-a spus: „De ce m-aţi întors din drum? Alergam pe o câmpie verde, fermecată şi ascultam o muzică nemaiauzit de frumoasă. Altădată să nu mă mai întoarceţi!”.

Peste câteva zile, pe călugărul cu faţă ca de Sfânt şi care iradia numai linişte şi blândeţe, cei din jur, l-au observat din nou pierzându-se în rugăciune şi ducându-se.

L-au lăsat atunci liniştit şi s-au rugat şi ei.

Şi când era mort şi tot timpul, a păstrat o faţă luminoasă şi liniştită, pe care, cei care au văzut-o, nu au putut s-o mai uite.

Şi frumuseţea curge iar[41]
Şi limpede şi pur şi clar,
Alesul dar,
Frumosul dar:
Nici eu, nici tu,
Ci numai vis şi numai har[42].

[41] Adică: *văd din nou slava lui Dumnezeu*.
[42] Ceea ce văd în mod extatic e numai har, sunt numai lucruri mai presus de orice vis, de orice închipuire umană.

[20 martie 1980]

3846. Ţi-am admirat, Făptură[43],
Mişcarea'n formă pură[44],
Roua sclipirii'n minte[45]
Născând-o în veşminte[46].

3850. Salvată din vâltori[47],
Din[48] vioriii nori[49],
Te sorb în vii oglinzi[50],
Mai clar să te desprinzi[51].

3854. Eu nu-ţi cer decât jocul
Şi farmecul ascuns,
Să-mi fulgere în focul[52]
Din dor de nepătruns[53].

3858. Ce scânteiază'n aştri,
În[54] vidul ce s-aşterne.
....

Culori, miresme cerne:
Nori aurii-albaştrii[55].

---

[43] Făptura = Împărăția Cerurilor.
[44] Ceea ce am văzut din tine în mod extatic.
[45] Slava lui Dumnezeu care a sclipit în mintea mea.
[46] Versul iniţial era: „Născându-se'n cuvinte". Acesta a fost schimbat ulterior de către Fericitul Ilie.
Veșmintele de aici sunt *vederile extatice*, ca *întipăriri ale luminii dumnezeiești* în mintea sa și apoi *veșminte ale veșmintelor extatice* sunt *descrierile vederilor sale dumnezeiești*, pe care ni le-a lăsat în sfintele sale scrieri.
[47] Lumina dumnezeiască văzută în vâltorile, în șuvoiul ei.
[48] V: *în*.
[49] Ai slavei lui Dumnezeu.
[50] Vederi extatice.
[51] Și te înțeleg pe măsura harului dat mie de către Dumnezeu.
[52] În iubirea mea de Dumnezeu.
[53] V: „Din dorul nepătruns".
[54] În loc de prepoziţia „în" era prepoziţia „din".
[55] Descrieri extatice.

3862. Nu-i greu ca să mori,
cât copiii zâmbesc
şi tineri voiesc,
să vânture nori
cântând din viori.

[3 mai 1980]

La vad

3867. La vadul[56] apei te-am cătat,
Iubirea mea; gândul curat,
Ce se topea'n zăvoiul verde,
În care inima se pierde.

3871. …Şi puful alb de păpădie,
Pe malu apei îl adie,
Acelaş vânt din alte vremi…
– Mireasmă, încotro mă chemi? [57]

3875. O, frumuseţe de poveste[58],
Ce este'n lume şi nu este,
Dar ne îndeamnă s-o dorim,
Să fie-a noastră când murim!…

3879. Şi fulgere şi nori şi fum,
Pustiuri albe, fără drum,
Le-am strâns la piept, le-am căutat
Şi răni şi chinuri am răbdat,
Şi simt adâncul[59] cum vibrează
Să-mi fie mintea'n toate trează;
Să ştiu c-am fost şi c-am trăit
În veacul ce m-a vremuit.

3887. Şi gând şi inimă îmi cad[60],
Pe-acelaşi vad, pe vechiul vad[61].

---

[56] În adâncul, în albia iubirii.
[57] Harule dumnezeiesc, încotro îndrepți viața mea?
[58] *Vederea extatică* este *frumusețea de poveste*.
[59] Ființei mele.
[60] Se reîntorc, se adâncesc.
[61] Al iubirii de Dumnezeu.

Realul

Sunet pur, culoare pură[62],
Energie din făptură,
Ce te naşti din clipe reci*
Şi'nainte de-a fi, treci[63].

Unde eşti în permanenţă?…

Armonie şi prezenţă,
Scânteind de preschimbări
În mirifice'mbinări,
Care inima îţi seacă
Şi-apoi viaţa ţi-o încearcă[64].

Revelaţia nu-i vis,
E realul, Paradis[65]!

---

[62] Se referă la lumina dumnezeiască.

[63] Repedea terminare a vederii extatice.

[64] Vederile extatice îți seacă inima de rele și ți-o obosesc cu prea multul lor și, din cauza lor, demonii te ispitesc în chip și fel.

[65] Vederile extatice nu sunt *povești* sau *năzăreli* ale imaginației noastre ci *experiența realității vieții dumnezeiești*.

Egal

3901. Eram arid,
ardeam într-un pustiu,
dar te doream, lumină pură[66]…

3904. Nu jinduiam viaţa lumii[67],
nimic,
şi te uram,
făptură de lut în floare,
care moare[68]…

3909. Voiam lumini netrecătoare,
făptura cea nemuritoare[69]…

3911. Dar după-o vreme, fără ştire,
m-a'nvins şi milă şi iubire[70]
şi fulgerul a detunat*[71];
iubirea m-a îmbrăţişat!

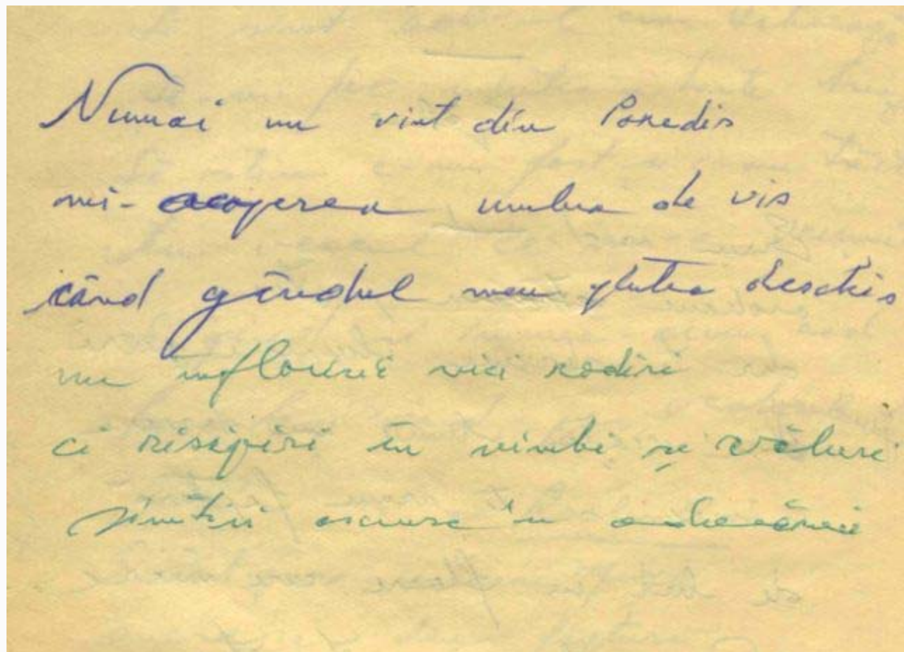
3915. Egală'n mine lume eşti
Te vreau eternă, ca-n poveşti
Şi veşnică în cer să sui…
…Iubirea mea, să nu apui!

---

[66] Lumină dumnezeiască.
[67] V: *Din viaţa lumii nu doream.*
[68] Uram modul delăsător în care oamenii trăiau.
[69] Doream să văd slava lui Dumnezeu și să mă îndumnezeiesc, să fiu veșnic cu Dumnezeu.
[70] După multă rugăciune isihastă, deodată, m-am umplut de dragostea de Dumnezeu și de lacrimile prea dulci ale iubirii dumnezeiești. Întregul poem e, de fapt, o confesiune.
[71] Fulgerul luminii dumnezeiești.

3919. Numai un vânt din Paradis
mi-acoperea umbra de vis[72],
când gândul meu plutea deschis.

3922. Nu *înfloriri* şi nici *rodiri*,
ci *risipiri* în nimbi şi văluri[73],
simţiri ascunse'n adevăruri*.

Numai un vînt din Paradis
mi-acoperea umbra de vis
când gândul meu plutea deschis
nu înflorire nici rodiri
ci risipiri în nimbi şi văluri
simţiri ascunse'n adevăruri

[72] Numai lumina dumnezeiască, care mă acoperea din destul, îmi aduce viața și bucuria mai presus de orice închipuire umană.
[73] Detalii extatice.

[16 mai 1980]

Yes (Da)

3925. Din frageda, pura lumină,
trup ţi-ai luat,
din bătaia de aripi a Îngerilor
te-ai modelat.

3929. Şi-acum, adâncul de aburi
din cerul Duhului viu,
surâde, ivindu-Şi făptura
în sufletul umbrei – pustiu.

3933. Rotunde şi zvelte, în daruri*
de forme, de-adâncimi volatile[74] –
ce duhul îţi încântă'n visare,
cu gânduri ce pier, cu privelişti subtile…

3937. Nu-i iubire, nici vis, încântare
nu e, ci lăsare ce'nvie[75],
din zorii creaţie, soare
spiritual, care'n mine adie[76].

3941. Culori, melodii neatinse
de văl, de'ntrupare, de văz,
de auz, de flăcări ne'nvinse,
în mine, în adânc le strevăd[77].

---

[74] Aici cu sensul de adâncimi ale luminii necreate, care își descoperă, cu multă repeziciune, noi și noi aspecte ale bogăției sale dumnezeiești.
[75] Lumina dumnezeiască e realitatea dumnezeiască care ne învie la viața duhovnicească.
[76] Lumina dumnezeiască era soarele spiritual pe care îl vedea adiind în persoana sa, adică producându-i o continuă sporire în sfințenie.
[77] Am străvăzut în mine lumina dumnezeiască, cea nevăzută ochilor trupești și ale cărei flăcări sfințitoare m-au îndumnezeit.

3945. Şi mi-a fost dat[78]
ca mai presus de toate,
să sufăr pentru frumuseţe
şi lacrimile ei însoritoare[79]
să mi se scurgă'n suflet
şi să-mi cânte, şi în joc
ce mă cuprinde, şi întinde,
fără cuprins să fie*.

3953. Că mi-a fost scris[80]
să plâng pe urmele ce pier,
a tot ce e mai sfânt şi pur,
în frumuseţea care se avântă
şi curge, flutură, adie
prin orele ce sună a pustie.

De unde vii?…De unde viu?

3960. O întâlnire'n minut rar[81],
ce a venit şi nu va mai veni,
şi pentru asta
eu plâng în suflet şi din chinuri*,
aduce o rană pieritoare,
care mă spală'n adevăr.

3966. Tu, moarte, mă înalţă'n cerul
din care vin, în care pier,
tot frumuseţi din frumuseţe,
când paşii grei calcă'n tristeţe.

---

[78] De către Dumnezeu.

[79] Lacrimile sfințitoare pe care i le-a produs vederea slavei dumnezeiești.

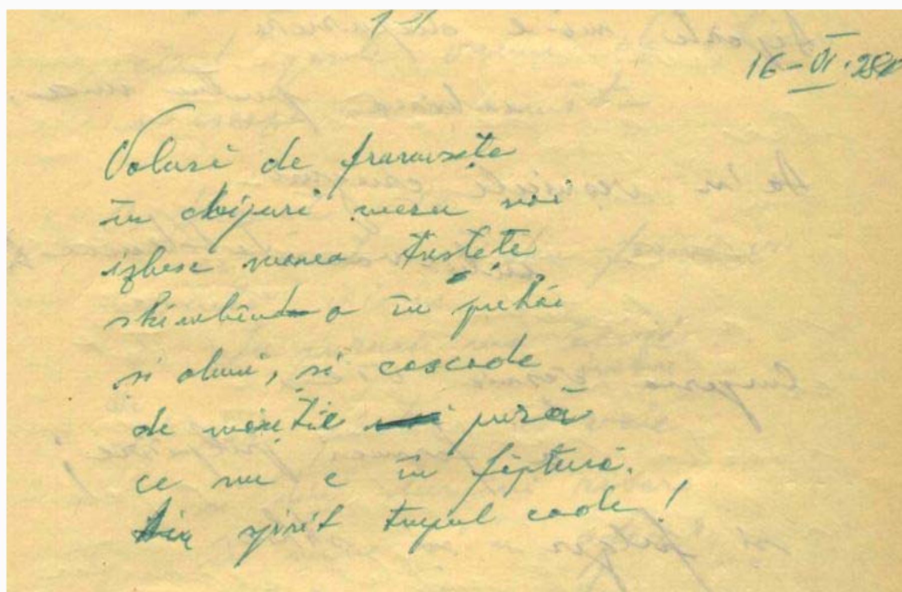
[80] Nu în sens *predestinaționist*, ci în sensul *providenței dumnezeiești*, a purtării Sale de grijă față de sine. Dumnezeu l-a ajutat în suferința și în asceza sa îndumnezeitoare.

[81] Vederea extatică este o întâlnire de mare profunzime, o întâlnire rară cu Dumnezeu.

[16 iunie 1980]

3970. Valuri de frumuseţe
în chipuri mereu noi[82],
izbesc marea tristeţe
schimbând-o în puhoi[83];
şi aburi, şi cascade
de măreţie pură[84],
ce nu e în făptură…

Din spirit trupul cade[85]!

Valuri de frumuseţe
în chipuri mereu noi
izbesc marea tristeţe
schimbând-o în puhoi
şi aburi, şi cascade
de măreţie pură
ce nu e în făptură.
Din spirit trupul cade!

[82] Am văzut în mod extatic.
[83] Tristețea se transformă în puhoi de rugăciune și de iubire dumnezeiască prin continua strigare isihastă către Domnul.
[84] Detalii extatice.
[85] Trupul cade/se supune, acceptă și se bucură de ceea ce vede sufletul în slava lui Dumnezeu.

Arderi

3978. Nu voi zidi un templu muierii,
ci scânteierii[86].
Şi voi muri la umbra luminii[87],
a învăpăierii[88].

3982. Departe mi-e deapururi
iubirea pentru una…
Da'n veşnicele cruguri
iubi-voi totdeauna.

3986. Curgerea veşnic vie,
a formei pâlpâire;
Şi fulger şi stihie
ce arde în neştire[89]…

3990. Săltau odată'n ritmuri
slăvind pe Făt-Frumos[90],
Când m'amăgeau la sânuri
dulci, depărtări, duios[91];

4994. Şi clinchetul de zale,
sclipirea de oţel[92],
A paloşului[93] care,
m-apropia de El…

4998. Dar azi, de alte vinuri,
de alt azur mă'mbăt[94],

---

[86] Iniţial aveam de-a face cu: „Nu voi zidi un templu zeiţei, nici muierii", după care Fericitul Ilie a adăugat „scânteierii".
Nu voi scrie poezie de iubire pentru femeie, cu alte cuvinte, ci voi cânta în poeme numai vederile extatice, scânteierile slavei lui Dumnezeu în viața mea.
[87] Dumnezeiești.
[88] Dragostei dumnezeiești.
[89] Despre slava dumnezeiască.
[90] Dumnezeu.
[91] Gândul la propria sa soție se amesteca în eforturile sale pentru a se uni, în mod neîncetat, cu lumina dumnezeiască.
[92] Condiția de încarcerat din temnițele comuniste.
[93] Rugăciunea neîncetată, isihastă.
[94] Vinurile și azurul = alte vederi extatice.

Când peste vremi de chinuri,
s-aşază viu omăt[95].

5002. O frumuseţe vie,
ce naşti[96] din forme vii,
Esenţă viorie[97],
tu[98], pururi mă îmbii![99]

5006. Şi iar plutesc în voie[100]
şi din lumini răsar,
în mine şi-n afar'
sunt ardere, transpar,
de voie, fără voie!…

[95] Lumina dumnezeiască.
[96] V: *creşti* (variantă eliminată).
[97] Lumina dumnezeiască.
[98] Variantă eliminată: *ce*.
[99] V: *învii*. A fost eliminată.
[100] În slava lui Dumnezeu, în cadrul unei vederi dumnezeiești.

[13 iulie 1980]

Şi, ca umilinţă, ni s-a dat să muncim, să ne hrănim, să avem nevoi, tendinţe şi pasiuni, pentru ca să vedem *ce suntem* şi *cum suntem*: adică *creaturi*.

Şi Îngerii din ceruri nu sunt mai mult decât *creaturi*, numai că nevoile, tendinţele şi dependenţa lor e de altă natură, dar din ea nu pot ieşi.

Căci marea mea tragedie şi a fratelui meu, universul, este că nu putem pieri de tot, că moartea noastră ne înscrie numai *mai sus* şi *etern*.

O, pământ, univers şi suflet nepieritor!

Cerul nou, pământul nou şi veşnica supravieţuire în eternitate a spiritului e tragedia şi salvarea noastră[101]?!

O, înălţare[102], tu nu eşti *o prăbuşire în neant*! Tu eşti o veşnicie de care, uneori mă bucur, uneori mă îngrozesc.

---

[101] Veșnicia e *tragedie* pentru cei păcătoși, pentru că *Iadul e veșnic* și e *mântuirea* și *bucuria noastră*, pentru că și *bucuria Raiului e veșnică*.
[102] Vedere extatică.

[19 iulie 1980[103]]

Moto: „Mulţi din cei care vin aici
pier în întuneric”[104].

5011. În aluatul lumilor – scânteie,
Când m-a aprins lumina din abis[105] –
Am rătăcit, tot căutând o cheie…
Văzut-am visul – lume, lumea – vis .

5015. Eu[106] n-am iubit decât seninul[107],
Ce printre nori, se dezvelea din cer…
…Copil eram, şi am sorbit veninul,
Şi-am încetat…nimic să cer…

5019. Să cer nimic, dar să cuprind la sân,
Tot ce vedeam şi ce gândeam; „Bătrân
Eram, pe când eram copil[108]”;
…Mi-e bătrâneţea luna lui april[109]!

[103] Pe această pagină a scris un „Da” pe care l-a tăiat şi apoi a scris: „copiat”.
[104] Sub motoul din text, apare scris: „Tatăl meu în vis”, după care a mai adăugat: „Tatăl meu mort, în vis, îmi spune”.
Cuvintele motoului așadar reprezintă cuvintele pe care tatăl său i le-a spus într-un vis.
[105] Lumina dumnezeiască, care țâșnește din ființa Prea Sfintei Treimi.
[106] V: *Şi*.
[107] Împărăția lui Dumnezeu văzută în mod extatic.
[108] Eram matur, mă comportam și gândeam matur pe când eram copil.
[109] Mă simt ca în luna lui aprilie, tânăr, plin de tinereţe duhovnicească, deşi acum sunt bătrân.

5023. Lumină[110], drum fără margini
te întinzi,
în tine pier şi iar din
tine apar
şi piere timp şi formele
dispar.

5029. Mereu transpar prin văluri;
mă aprinzi…

5031. Căci nu e timp, nici spaţiu
când adorm,
în veşnicie absorbind adâncul
şi negăsindu-i capătul, …+ [111]
şi în culori[112] lumina o înform[113].

---

[110] Dumnezeiască.
[111] Un singur cuvânt e indescifrabil aici.
[112] Înainte de acest cuvânt a fost substantivul „lumi”, care apoi a fost şters.
[113] Licenţă poetică.

Nu există altă fericire pentru luptător decât lupta.

Lui nu-i aparţine decât *bucuria de a fi luptat*.

Beneficiarii sunt numai cei pentru care a luptat şi, tot aşa de bine, cei împotriva cărora el a luptat.

[În acest caiet, la această poziție, am găsit o foaie, care nu face parte din acesta și care este scrisă cu pix de culoare verde.

Pe o pagină se indică un „V” iar pe cealaltă un „6”.

O să transcriu aici conţinutul acestei foi, care pare a fi un fragment de dialog dintr-o piesă de teatru.]

Pagina V

5036. – Oare, zădărnicie-i
gândirea, raţiunea;
de nu mai înţelege
ce rosturi să dezlege?!…

5040. – Vrei*, poate, din dorinţă,
oricât ar fi de’naltă;
şi-n raţiunea ’nvoaltă*
să ne dezbraci fiinţa!

5044. Când n-acceptăm,
şi nu dorim acestea,
de ce ne dai
ce-i mai presus de gândul
şi păsuinţa[114] noastră?

5049. – „O, Tată, sunt înfrânt
în tot ce-i al[115] făpturii,
al duhului şi-al minţii!”…

5052. – O, nu mă mai răbda,
zdrobeşte-mă-n neant,
pe cel ce ţi se-nchină!

5055. Iubeam făptura Ta
în viaţă,’n forma mea[116].

---

[114] E un cuvânt unicat. E o substantivizare a formei verbale: „ a ne păsa” (de cineva sau de ceva).
„Păsuinţele” ar putea fi pluralul acestui cuvânt. Însă acest singular colectiv, „păsuinţă”, desemnează *întreaga căutare umană*.
Fericitul Ilie Îl întreabă pe Domnul, de ce îi dă cele mai presus de mintea şi aşteptarea obişnuită a omului. E o întrebare a smereniei.
El ştie că e *prea mult* ceea ce primeşte de la Dumnezeu. Iar întrebarea sa e, de fapt, o mărturisire a nevredniciei personale în faţa măreţiei dumnezeieşti.
[115] V: *toate-ale*. A renunţat la ea.

Dar azi un chin gigant
Mă spulberă'n neant!

[116] Pagina „6" începe cu două versuri, care au fost şterse şi regândite în ultimele două versuri care urmează.
Versurile şterse erau următoarele: „Dar azi, gigant neant, / înghite-mă'n neant!".

5059. Mi-ai frânt copila, Doamne[117],
încrederea i-ai frânt,
încrederea în sine,
încrederea în Tine…

5063. …Şi pentru ce, când pură,
întreaga ei făptură
te îndrăgea…şi-n ţărnă,
şi umilinţă grea,
la Tine doar spera!

5068. Dar Tu n-ai vrut
nici chinul şi nici jertfa
să i-o primeşti!…

5071. De ce vrei oare, Doamne,
s-o nimiceşti?[118]

[117] Se referă la sănătatea mintală şubredă a fiicei sale, a domnişoarei Green.
[118] Până aici a ţinut foaia auxiliată.

[12 septembrie 1980]

5073. Ce frumoasă-i pacea* Ta sfântă,
Când adânc, din falduri, ne[119] desfaci,
Când alean şi vise ne frământă
Şi alesul glas e doar să taci[120]!

5077. Când arunci năframa-ndolierii[121]
Peste munţi ce scânteie-n amurg;
Ce profundă-i frumuseţea sfâşierii,
A simţămintelor ce'n valuri după valuri
Şi-n talazuri curg!

[119] V: *îl*. A fost ştearsă.
[120] Un vers ce a fost rescris parţial de către Fericitul Ilie.
În locul lui „şi" era „iar".
O primă variantă ar fi fost: „şi glasul cel ales e doar să taci".
În varianta ultimă a şters pe „cel ales" şi a pus deasupra substantivului articulat „glasul", alt substantiv articulat şi anume: pe „alesul".
[121] V: „amurg" în loc de „năframă". „Năframă" a apărut la corectarea textului.

[13 octombrie 1980]

5082. Mi-ai tulburat liniştea în care[122]
De-atâta timp am dormitat!
De ce mă tulburi cu-al tău chip
Făptură de nisip, după atâta timp?

5086. De ce mă tulburi cu-al tău gând,
Făptură de pământ?
De ce mă tulburi cu-ai tăi nuri,
Făptură din făptură[123]?

5090. De ce mă tulburi cu-ai tăi ochi,
Cu al tău glas, cu al tău mers,
Seninul văl de univers
Albastru'n ochi, albaştrii ochi?…

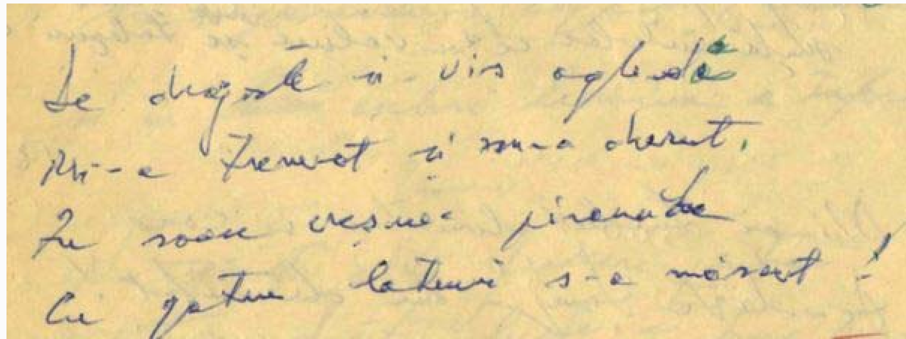
5094. De ce-a fost tot să ne'ntâlnim
Când pentru veci şi veci de veci
Voiam, ce-a fost să prăbuşim
Şi eu să trec şi tu să treci?!

5098. …Ca doi străini, mereu pribegi.

[122] E un poem confesiune, în care descrie evenimentele interioare pe care le-a trăit din cauza unei ispite sexuale, venite din partea unei femei, care l-a atras.
[123] Femeie născută din altă femeie?

[14 octombrie1980]

5099. De dragoste şi vis – oglindă –
Mi-a tremurat şi m-a durut[124];
În soare veşnic – piramida –
Cu patru laturi s-a născut![125]

[124] E vorba despre inima sa, despre inima sa mult pătimitoare.
[125] Aluzie la o vedere extatică personală.

[15 octombrie 1980][126]

5103. It is foolish to love a girl,
Only one.

5105.When you can love all of them
But touching more of them.

5107. To love thee spirit passing though,
She embracing beauty,
She springing youth,
She in nicest bodes…

5111. …To fly in love
Of lovely youth.

[126] Traducerea poemului din limba engleză ne aparține:

E o nebunie să iubești doar o fată,
Numai una.

Când poți să iubești pe oricare dintre ele
Și să emoționezi pe și mai multe.

Căci iubirea trece pe deasupra duhului tău,
și ea îmbrățișează frumusețea,
ea țâșnește în tine tinerețea,
ea este în cele mai frumoase trupuri...

...Zborul în dragoste,
În fermecătoarea dragoste a tinereții!

5113. Plutind mai limpede şi pură
decât albastrul din tării,
Făptură veşnică[127], Făptură,
iscând roz-albe melodii[128].

---

[127] Împărăția lui Dumnezeu.
[128] În sufletul care vede, în slava lui Dumnezeu, Preasfânta Sa Împărăție.

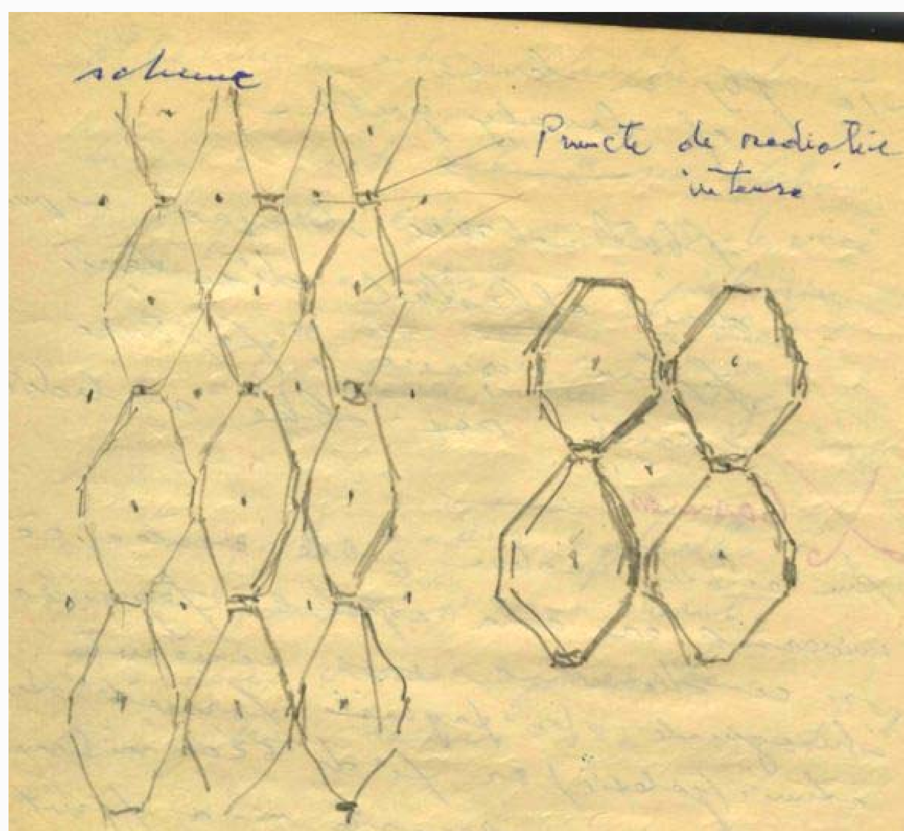
Am citit undeva zilele acestea, că universul ar avea aspectul fagurilor şi că diametrul unei cămăruţe hexagonale din aceşti faguri, formată din galaxii, ar fi de 620 de milioane ani lumină.

Aceasta m-a făcut să mă gândesc la viziunea universului, pe care am avut-o într-o stare extatică, şi care, într-adevăr, în strălucirea ei, părea ca un fagure care strălucea din interior spre în afară.

Era minunată acea viziune, dar minunate erau şi altele pe care le-am avut.

De pildă: universuri sub forma unor coloane brâncuşiene alăturate, din care radia lumina.

Încerc să fac o schemă a acelei viziuni.

Imaginea privită în plan apărea, după cum se vede însă, perfect simetrică, deși aici pare *alungită*.

Aceeaşi imagine privită în adâncime apărea sub forma unor faguri suprapuşi.

Spiritul, Divinitatea părea a fi mai intens luminoasă[129] la centrul hexagoanelor şi la îmbinări, la punctele de contact dintre ele.

[129] Slava lui Dumnezeu era mai intensă la centrul hexagoanelor...

5117. Te-mbraci în privire[130]
În văluri şi nori de aur,
De gând, de miresme, de grai;
Nu erai şi erai.

[130] Lumină dumnezeiască mi te faci văzută...

[1 noiembrie 1980]

Inspiraţia este determinată de o acumulare în adâncuri de energie şi de o spiritualizare maximă, care *se revarsă* sau *ţâşneşte*, zdrobind voinţa individului, din individ, spiritualizându-l şi revelând adâncuri individuale şi colective.

Într-un articol din revista *Magazin*[131] se punea problema, că religioşii sunt *privaţi moral* de *credinţe* şi *conceptele credinţei*, de precepte etc.

Cu prisosinţă însă, marxismul impune mai mult decât atât, adică *obligativitate* sub toate formele, până la teroare, pentru a te supune lui şi a gândi materialist şi ateu, sub pretenţia pseudo-*ştiinţifică* că *descătuşează*.

De ce te *descătuşează*? De *gândirea liberă*?

Încătuşarea ateistă, materialist-marxistă e odioasă, e impusă.

Încătuşarea religioasă, la ora actuală vorbind, chiar dacă ar părea că face aşa ceva, este o metodă de descătuşare spirituală, pentru o gândire liberă de orice piedici, atotcuprinzătoare şi, deci, *eliberatoare*.

De ce? Pentru că preceptele religioase şi credinţa eliberează spiritul uman, îl înalţă, îl duce pe căile proprii de evoluţie, normale, ale omului.

Cultura şi civilizaţia actuală sunt rezultatul lucrării omului religios sau chiar dacă nu *religios*, al omului format *în contact cu credinţa*.

Chiar dacă el luptă împotriva ei acum, acest mediu l-a creat, l-a dezvoltat.

Şi apoi, ca ultim argument peremptoriu, cultura, ştiinţa evoluează mult mai propice şi rapid în ţările eminamente religioase, ne-ateiste, ne-materialiste.

---

[131] Citată anterior.

5121. Izvorăşte, creşte şi pulsează
norii, cosmosul gigantic[132],
când numai Spiritul tronează,
unic, stabil şi paşnic.

5125. Învăluie în roz şi argintiu
nimbii de nori ce se cuprind,
în Duhul calm al Celui Viu,
vălul letal desprind.

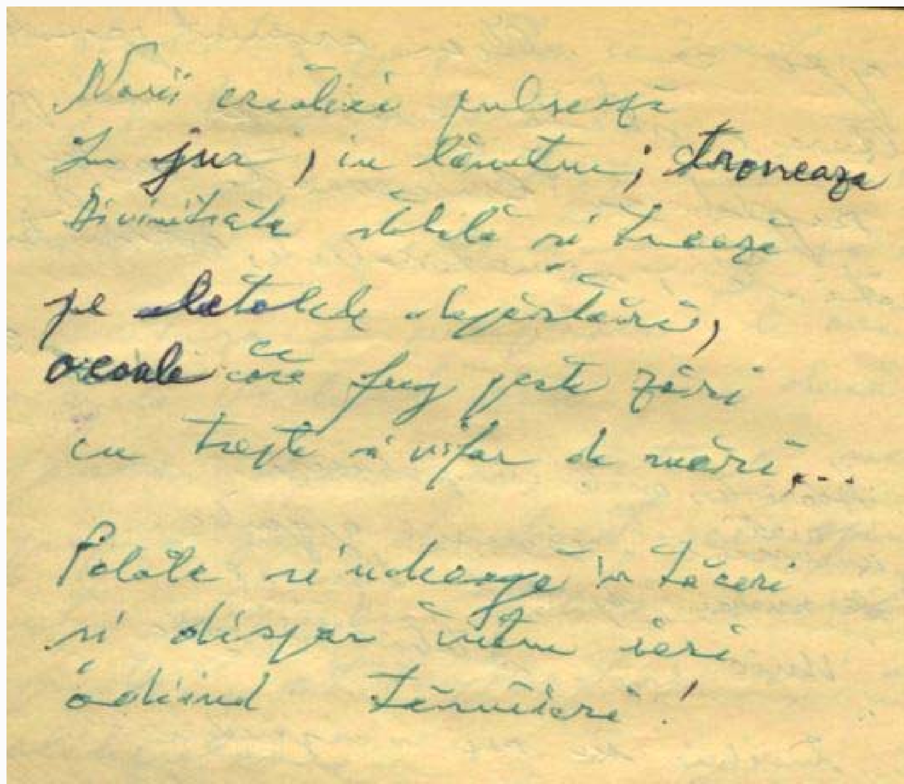
5129. Adâncuri unde numai duhul
şi frăgezimile desprinse,
de forme ard, de doruri:
se vor cuprinse.

[132] Împărăția lui Dumnezeu în slava dumnezeiască.

5133. Norii creaţiei pulsează[133]
În jur, în lăuntru[134]; tronează
Divinitatea stabilă şi trează.

5136. …Pe letalele depărtări,
ocoale ce[135] fug peste zări,
cu trepte şi vifor de mări…

5139. Palate se'ncheagă'n tăceri[136]
şi dispar dintr-un ieri[137]
adiind tămâieri!

Norii creației pulsează
În jur, în lăuntru; tronează
Divinitatea stabilă și trează
pe letalele depărtări,
ocoale ce care fug peste zări
cu trepte și vifor de mări...
Palate se'ncheagă'n tăceri
și dispar întru ieri
adiind tămâieri!

[133] Norii care izvorăsc veșnic din slava dumnezeiască sunt vii, pulsează, sunt plini de viață.
[134] În jurul meu și în persoana mea.
[135] V: *care*. A renunţat la ea.
[136] Văd, în slava lui Dumnezeu, palate dumnezeiești.
[137] Pentru că nu le văd *în timp* ci *mai presus de timp*.

[12 noiembrie 1980]

5142. Cu pieptul râzător în soare
Şi soare[138] izbucnind în piept,
Treceau prin lumea pieritoare
Spiritul aprins, discret.

5146. Să fecioresc din tot ce moare,
Un om aevea, viu, concret,
Să aibă inima de soare
Să lumineze'n zări şi drept.

[138] Adică lumina dumnezeiască.

[25 noiembrie 1980]

5150. Răpit în frumuseţe şi avid,
de puritate mă deschid
în flori, ca să se dezgheţe
noi ceruri, în vechi vid.

[25 decembrie 1980]

5154. Trageţi sabia, la luptă!
Simt Arhanghelii în noi.
Veghea noastră-i ne'ntreruptă
Şi e pace şi-n război[139].

[139] Aluzie la o vedenie dumnezeiască personală, în care a fost ajutat de către Puterile cerești în lupta cu demonii.

*

Risipite

*

5158. Iradiere pură[140]
de raze şi miresme,
din umere la glezne…
…………………..

5161. Mai mult decât făptură:
iradiere pură.

---

[140] Lumina dumnezeiască.

5163. O vreme în pustiu
lumina fulgera,
dar nu se întrupa….
……………………..
5166. Surâsul, graiul viu;
o vreme în pustiu….
…………………….
5168. Eternă frumuseţe[141]
învăluie-mă'n azi,
în Soarele de-amiază[142],
în mine să îngheţe[143]
eternă frumuseţe![144]

[141] V: „Vecie'n frumuseţe". A fost păstrată şi pusă între paranteze. *Eterna frumusețe* este *lumina dumnezeiască*.
[142] Dumnezeu întru slava Sa.
[143] Să rămână pentru totdeauna în ființa mea.
[144] V: „Vecie'n frumuseţe". A fost păstrată şi pusă între paranteze.

[25 decembrie 1980]

Miriam

5173. Mângâietoare forme[145]
de lăudare castă,
cuvântul vă adastă
'n scânteietoare norme…

5177. …Şi liniştea zăpezii
în vii cristalizări[146]…
…Se tot aud cântări
luminilor amiezii[147]…

5181. În toate Tu, eşti Tu,
iubire înveşmântată[148]!
Viu lumea Te văzu
În feciorie toată[149]…

5185. Cum Te iubesc doar Îngeri
pe Tine Te iubesc[150];
chinul te schimbă-n plângeri
frângând – Te preamăresc![151]

5189. Vibrează pur culoarea[152]
în [153]cântec înflorind,
ne-amestecă'n licoarea[154]

---

[145] Ale luminii dumnezeiești.
[146] Zăpada e tot lumina dumnezeiască.
[147] Se aud cântări continue în Împărăția lui Dumnezeu, aduse de către locuitorii lumii cerești lui Dumnezeu, pe care Fericitul Ilie le-a văzut și le-a auzit în mod extatic.
[148] Tu ești în toate cele create, Dumnezeul meu, prin harul Tău, pentru că Tu ești iubirea care înveșmântă întreaga creație!
[149] Lumea Te-a văzut pe Tine, Doamne, om, ca noi, și Dumnezeu în același timp, plin de feciorie și de sfințenie.
[150] Cu sensul: *cum Te iubesc Îngerii din cer, așa Te iubesc și eu pe Tine*.
[151] Te laud, Doamne, din mijlocul suferințelor care mă frâng, care mă zdrobesc.
[152] Se referă la culorile luminii dumnezeiești.
[153] V: *şi* (a renunţat la ea).
[154] Lumina dumnezeiască.

de aur şi argint…

5193. …O curgere a mării
galactică'nspumare…[155]
– dau roadele chemării[156]
– inele – îmbrăţişare!...*

[155] V: *de galaxii stelare* (a renunţat la ea). Se referă tot la lumina dumnezeiască.
[156] Vederea luminii dumnezeiești e roada rugăciunii continue, pline de dor față de Dumnezeu.

5197. O cupă în vioară
de frumuseţi să sorb,
îndrăgostit şi orb
de chipul tău, fecioară[157]!

5201. Sub priviri eterne
îndur…să te'mbrac…
Din carne şi sânge
ceruri să fac.

[157] Fecioara = lumina dumnezeiască.

L. W. Beethoven[158] – copleşitor, sfâşietor, dăruitor de bucurii care te înmuguresc, cresc, înfloresc, te dezvoltă nu numai *spiritual*, dar şi *trupeşte*.

E o beţie; o beatitudine.

158 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

[10 ianuarie 1981]

În tinereţe eram grav, îndurerat şi trist. Nu ştiu dacă râdeam de câteva ori pe an. Şi poate şi atunci doar *formal*. Din inimă, mai niciodată.

De ce ?! Pentru că eram destul de tare şi puteam duce în trup şi în suflet durerea, pustiul, tragedia vieţii şi a morţii. Eram încrâncenat şi dur, împietrit.

În timpul războiului m-am schimbat. Atunci am socotit că viaţa pe pământ ne este dată ca să o trăim, ca să ne bucurăm de ea şi nu s-o ducem în mormânt cu dârzenie şi curaj.

Şi am început de atunci să zâmbesc lumii şi vieţii, să mă bucur de orice: de la firul ierbii şi micile gângănii, până la omul bun sau rău, până la cerul plin de stele.

Şi am ajuns să slăvesc pe Tatăl vieţii în chinurile mele, când simţeam că sfârşitul fiinţei mele e la un pas de mine; că prăbuşirea în neant mă pândeşte, ca şi viaţa infinită sau veşnică.

În vremea noastră se umblă la periferia adevărului şi ne-am pervertit gândirea în aşa chip, încât începem nu numai *să răstălmăcim adevărurile*, dar începem să creăm noime ale căror rezultat, va fi să ne arunce în haosul negaţiei absolute şi al divagaţiilor gratuite şi meschine, care dau sentimentul unui lichelism moral sec şi dezarmant.

5205. Materie, în trupul meu de umbră
în armonie vrerea ţi-am purtat
şi aş fi vrut şi în azur
etern[159], să te fi transformat.

5209. În flori, în orbiri*; urci, culori,
lumină pură şi umbriri...
Materie, ce *visători*
simt ochii tăi şi ce *subţiri*:
simt valurile formei în vâltori[160].

---

[159] În lumina dumnezeiască.

[160] Lumina dumnezeiască în revărsarea ei, așa cum a fost văzută de către Fericitul Ilie în mod extatic.

5214. Nu Te-am slăvit decât pe Tine
Iubire, Frumuseţe!
Tu proslăveşte-mă în fire[161],
Să mor slăvindu-Te pe Tine
Cer, Frumuseţe şi Iubire[162].

[161] În trupul meu, prin aceea de a mă umple de slava Ta.
[162] Și Dumnezeu i-a ascultat ruga robului Său.

B.[laise] Pascal[163]: „Sferă al cărei conţinut este pretutindeni şi circumferinţa nicăieri”.

În fiecare atom locuieşte un univers cu „firmamentul, cu planetele şi pământul lui”.

Omul este „un neant față de infinit, un tot faţă de neant, un mijloc între nimic şi tot”.

B. Pascal afirma „ineficienţa cunoaşterii, a principiului şi sfârşitului”.

Spiritul omenesc, ca să meargă până la „neant şi până la tot”, ar trebui să fie *infinit*.

Pascal: Cele două infinituri, „minim şi maxim”, coincid (*substanţa* şi *înţelesul*).

Bruno[164]: *infinitul mare* nu coincide cu *infinitul mic* şi spiritul se avântă spre el prin iubire.

Ego[165]: Coincidenţa celor două infinituri este posibilă în spirit, prin efort uman şi harul divin.

Şi omul poate pătrunde în acest infinit, în această veşnicie, pe linie temporală[166].

Şi nemuritor fiind, îl poate cunoaşte pe potrivă, fără a cuprinde totalitatea vreodată[167].

---

163 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal.

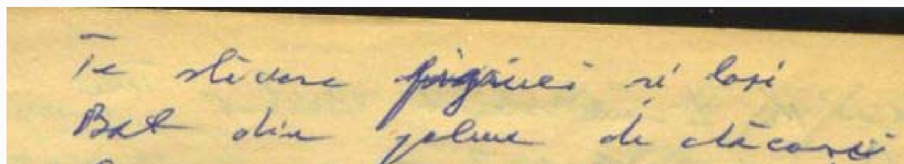
164 Giordano Bruno: http://en.wikipedia.org/wiki/Giordano_Bruno.

165 *Ego* = *eu*, în limba latină și reprezintă opinia sa vizavi de cele citite.

166 Fiind încă în trup, în această lume.

167 Fără a cuprinde tot ceea ce vede în mod extatic.

5219. Te slăvesc pigmei şi laşi[168],
Bat din palme de clăcaşi.
O, sângele şi crima
N-o pot uita în veci!

Te slăvesc pigmei şi laşi
Bat din palme de clăcaşi

[168] Se referea la preşedintele comunist din acea vreme: Nicolae Ceaușescu.
A se vedea:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Ceau%C5%9Fescu.

De ce oare gândirea lui Pascal mi-e aşa *de aproape*? Găsesc în ea gânduri gândite de mine.

De pildă: Nimic nu ne place decât *lupta*, nu *victoria*. Nu căutăm niciodată *lucrurile*, ci *căutarea lucrurilor* etc.

Subscriu lui Pascal, nu pentru că acum descopăr acest adevăr, ci pentru că o viaţă întreagă, aşa am gândit şi acţionat.

„Pe Dumnezeu nu-L vom afla în natură. Drumul căutării Lui este acela indus, al gândirii şi apoi al credinţei şi al graţiei”.

Realizarea umilinţei şi depăşirea căilor raţiunii. Ajungerea la raţiunile inimii.

La Pascal se asemuie cu „moartea minţii” a ortodocşilor. Şi apoi harul Duhului Sfânt.

[25 ianuarie1981]

Cuvântul e vibraţie. Muzica e vibraţie. Iar acţiunea: o punere în mişcare a materiei după alte criterii. E o vibraţie de alt soi[169], cu alte unde şi ondulaţii.

[169] De alt tip.

Stabilitatea în mişcare, ca aspect al sufletului în veşnicie

Mişcarea stabilă, ca aspect al sufletului în veşnicie, se poate înţelege numai sub specie aeternitatis[170].

Şi un aspect şi altul, atunci când timpul şi spaţiul sunt eliminate, pot fi înţelese şi gândite.

Este ca şi cum, în învolburarea marină a talazurilor sau în curgerea unui râu, am spune că particula atomică ar înregistra *mişcarea* sau *tulburarea* apei.

Mişcarea poate fi resimţită cel mult la nivel molecular. Dincolo de acest nivel este stabilitate, indiferent de starea apei. Indiferent dacă *se mişcă* sau *este imuabilă*.

Cam tot aşa stau lucrurile şi la nivelul depăşirii spaţiului şi al timpului.

Sufletul, ca entitate spirituală – entitate simplă, ce nu se fragmentează – nu mai este supus mobilităţii şi nici stabilităţii, fiind dincolo de ele. Atunci el este ieşit din cadrul lor, fiind mai presus de ele.

Totuşi, acestea au loc, în măsura în care sunt necesare vieţuirii în bucuria spiritului. Cele dumnezeieşti pot fi însuşite de sufletul luminos, mai presus de viaţa şi moartea naturală.

Acolo, în extaz, ieşirea *în stabilitate* sau *mişcare*, înseamnă numai trăirea unor aspecte, a unor manifestări ale vieţii eterne.

Aceste vederi nu pot fi stricate de diferitele manifestări ale sufletului[171].

---

[170] În latină: *din perspectiva veșniciei*.
[171] În extaz.

Spiritul pur, spiritul pur!...

5223. Spiritul pur fără formă,
fără act, fără glasuri,
fără materia care
îl exprimă şi cântă,
ce oare ar fi?!

5228. O, tăcere, de care fugim,
spre care ades alergăm,
ne mântuie'n cântec şi joc!

[Ianuarie 1981]

5231. O, neant, ne-ntruchipare şi ecran
fără vreun reazem, fond şi plan,
între două lumi, spre care
năluciri şi'ntruchipare,
prăvălindu-se aleargă
să-şi găsească chip s'atragă!

5237. Izvorăşte, umple zare,
rodind de-afund, splendori,
ţine'n braţe unde, nori
electroni rotind în zare
nori de galaxii stelare.

5242. Trecând de neant,
spiritul în nemişcare
intră'n lumi spirituale.

[Martie 1981][172]

5245. O, neant, ne-ntruchipare şi ecran
fără vreun reazem, fond şi plan,
între două lumi, spre care
năluciri şi'ntruchipare,
prăvălindu-se aleargă
să-şi găsească chip s'atragă!

5251. Rodind de-afund*, splendori,
ţine'n braţe unde, nori
electroni rotind în zare
nori de galaxii stelare.

5255. Petrecându-le spre moarte
prin black-hole-urile[173] sparte,
de inexistenţă'n poale
şi în nemişcare goale,
trec[174] prin umbre şi canale
în lumi noi, spirituale!

---

[172] Fericitul Ilie revine asupra poeziei ultime, din ianuarie 1981, şi dă următoarea variantă finală.

[173] În engleză: *găurile negre*.

[174] Observ (şi acum sunt foarte vizibile parcă), fervoarea şi libertatea interioară cu care a scris aceste rânduri din caietele manuscriptice.
Scrisul său e fugitiv, e la întrecere cu trăirile dumnezeieşti pe care le avea. Nu se uita la *cum scrie*, nu urmărea să nu facă greşeli de scriere, ci îşi urmărea gândul, ideea, adevărul pe care îl trăia și pe care dorea să ni-l împărtășească, deși viitorul acestor caiete nu fusese stabilit.
Mi-a mărturisit la un moment dat că el avea mai multe idei de cât ar fi putut să scrie, dar că nu a scris decât ceea ce i s-a părut esenţial.
Din aceste caiete mi-a spus să public, doar *ceea ce cred eu că merită să rămână*. Dar eu nici nu mă gândesc să scot ceva afară din ceea ce a scris şi a gândit el, cu riscul chiar de a fi interpretat greşit uneori.
Trebuie să ştim să-i venerăm pe Sfinţii lui Dumnezeu în toate ale lor şi acolo unde ar exista o anume eroare sau stângăcie nedorite să le îndreptăm ca nişte *fii credincioşi* şi nu ca *nişte străini*, care aruncă cu praf în ochii, din invidie, Părinţilor lor duhovnicești.

1634, 23 noiembrie, Blaise Pascal.
Foi. Certitude. Certitude. Sentiment. Joie. Paix[175].
Trepte de la *cunoaştere* la *iubire*.
Amuleta lui Pascal[176].

---

[175] În franceză: *Credință. Încredințare. Încredințare. Simțire. Bucurie. Pace*.

[176] E vorba despre „extazul" lui Pascal şi despre ceea ce s-a găsit în căptuşeala hainei lui.

[1 martie 1981]

5261. Amfore, viori, lăute!
Ce sunteţi? De vrajă pline,
veşnice necunoscute...
Cum vă adânciţi în mine?!

5265. Voi ca apa curgeţi, clar
şi purificaţi în noi
noimele[177] ce ne apar
găsind reazim doar în voi…

5269. Frumuseţea ne cuprinde[178],
Frunze peste vremi ne'aşterne,
Când iubirea ne aprinde
Vorbele prin gând s-ar cerne![179]

---

[177] Un cuvânt rar în literatura şi vorbirea Fericitul Ilie.
Noimă = înțeles.
[178] Lumina dumnezeiască ne cuprinde, ne umple.
[179] Variantă păstrată: „Gânduri, vorbe ne vor cerne".

Alexander Pope[180] about Shakespeare[181]: „What oft was thought, but never so well expressed!”[182].

Ego: Oamenii gândesc şi se exprimă prin cuvinte care aparţin limbajului convenţional şi comun şi pot astfel exprima idei noi, originale.

La fel nu împiedică şi nu impietează cu nimic faptul de a gândi şi de a exprima adevăruri originale, folosind ideile altora, pe care prelucrându-le în alt context, şi urmărind alte forme sau ţeluri, le îmbogăţeşti sau le faci material de construcţie în legături[183].

---

180 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Alexander_Pope.

181 Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/William_Shakespeare.

182 În engleză: „Cât de des a fost gândit acest lucru, dar niciodată atât de bine exprimat!”.

183 În scrieri personale.

Mântuitorul: *Nimeni nu ia pâinea de la gura fiilor săi ca s-o dea străinilor*.

Femeia: *Dar şi câinii mănâncă de la masa stăpânului*.

Comuniştii* dau pâinea de la gura fiilor ţării străinilor şi fărâmiturile cuvenite câinilor le dau fiilor ţării.

Iar pe *câini* îi lasă să moară, deşi sunt şi ei *oameni*.

Pentru că aţi fost călduţi şi reci diavolul îşi bate acum joc de voi.

Inima mă doare dar raţiunea ne îndreptăţeşte soarta[184].

---

[184] Adică comunismul a venit peste poporul român ca o pedeapsă binemeritată.

[9 mai 1981]

Este ora 1 noaptea.

Descriu ceea ce am văzut, pe când mă rugam în închisoare, în momente de iluminare intensă. Mă rugam stând în picioare.

Corpul meu fizic părea să nu mai aibă consistenţă reală. Lumina [dumnezeiască] mă înconjura şi creştea. Era o lumină pură, străvezie, de culoarea unui izvor de munte, rece, răcoroasă, liniştitoare.

În faţă am văzut trei luceferi luminoşi, într-o lumină albastră pură, în timp ce mă rugam Sfintei Fecioare.

Apoi am simţit că lumina care eram vedea în toate direcţiile, în faţă, în spate, la dreapta, la stânga.

Trăiam bucuria vederii şi trăirii în spirit a purităţii şi frăgezimii.

În faţă mi-a apărut un soare alb luminos, strălucitor şi se părea că eu sunt acolo şi de acolo am privit spre mine, spre lumina care eram.

Atunci am ştiut, am înţeles, că prin soarele în care mă aflam ca gând şi duh, pot privi mai departe, spre ceea ce eu însumi nu pricepeam.

Şi am privit prin soarele strălucitor, prin lumina lui, care desfăcea un nou orizont în lumina străvezie.

Şi lumina soarelui prin care priveam, îmi desfăcea ca un fulger călător noi ceruri şi orizonturi, în care alţi sori desfăceau alte şi alte orizonturi, în lumina din ce în ce mai pură, şi culori mai armonioase, mai strălucitoare, mai grăitoare de adâncuri în adâncuri.

Şi eu parcă creşteam şi mă cufundam în puritatea lor, înflorind din adâncuri necunoscute, simţiri, vederi, gânduri şi auziri.

[Mai departe apar câteva nume scrise cu creionul]

Seul* …* Pers
Gabriel Nasta.
Nic Tertulian
Curgea* Lucaci (ungur*)
Ermeneutica lui M.[ircea] Eliade[185]
Adrian Marino[186]
Filip Nema, filosofia sacră.

[185] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.
[186] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Marino.

[16 mai1981]

Am acceptat existenţa şi toate compromisurile la care ne-au expus[187] pentru a atinge vremea eliberării.

Dar am acceptat însă moartea pe plan cultural decât integrarea în ideologia iudeo-comunisto-ateistă[188].

[187] Comuniștii.

[188] Prima dată era doar: „comunistă şi ateistă”. Schimbarea s-a făcut cu roşu îngroşat.

A dorit să nu publice nimic atunci decât să facă pact cu ideologia comunistă satanistă.

[Apare lipit în caiet următorul text de ziar, care are titlul: „Se extind limitele universului".

Pe spatele articolului din ziar stă scris: ziarul „Scânteia", 4 aprilie 1982. Nu am numele autorului.]

[Textul integral]:

„Un grup de astronomi australieni şi englezi de la Laboratorul *Seiding Spring Mountine* din statul New South Walles din Australia au descoperit obiectul cosmic extragalactic cel mai îndepărtat de sistemul nostru solar dintre toate cele cunoscute în prezent.

Acest obiect, un quasar[189] din gaze incandescente, care s-a transformat ulterior într-o nouă galaxie, se află la o distanţă de 29 miliarde de ani lumină de Terra.

Undele de lumină captate de oamenii de ştiinţă au părăsit quasarul cu mult înainte de apariţia planetei noastre.

Descoperirea astronomilor australieni şi englezi este rezultatul unor intense şi îndelungate cercetări efectuate cu ajutorul unui radiotelescop optic[190] dotat cu o lentilă cu un diametru de 3, 9 metri.

În urma acestei descoperiri limitele universului se extind considerabil – având în vedere faptul că obiectul cosmic cel mai îndepărtat de Terra se află la 16 miliarde de ani lumină" [191].

[Paralel cu articolul acesta, Dumnezeiescul Ilie a scris, pe data de 4 aprilie 1982, următoarele rânduri]:

Este o confirmare a celor pe care eu le-am exprimat anterior şi anume, că universul este nelimitat în spaţiu şi timp şi că el se confundă cu infinitul.

---

[189] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Quasar.

[190] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Radiotelescop.

[191] Sublinierea din textul citat îi aparţine Fericitului Ilie. A scris până acum cu pix albastru, verde şi roşu, dar şi cu creionul.

Limitele universului, cândva calculate la 15 miliarde de ani lumină, sunt depăşite acum de obiectul cosmic ce se află la distanţa de 20 de miliarde de ani lumină.

De asemenea va veni vremea, când şi limita de 30 de miliarde de ani, pe care alţi savanţi o vor calcula să fie şi aceea depăşită, şi aşa mereu, la infinit.

Cred că şi alte lumi, cu raza de lumină de 15-30 miliarde de ani depărtare de noi sunt posibile în spaţiul timp.

[1 iunie 1981]

Legea atracţiei universale există pe plan material dar şi pe plan spiritual.

Între ele există asemănări, paralelisme. Pe plan material, în microcosmos, cosmos şi macrocosm, există gravitaţia şi forţa de atracţie, respingerea şi echilibrul, magnetismul etc.

De la particule, la atom, moleculă, corpuri, totul se organizează în cercuri sau grupuri din ce în ce mai complexe, organe, organisme, fiinţe…

În lumea astrelor, sorii împreună cu planetele formează grupuri stelare, galaxii, universuri, în virtutea aceleiaşi legi a atracţiei şi a echilibrului universal.

Evoluţia şi involuţia, ritmul, pulsaţia…*[192]arată că totul este viu, viază[193].

În lumea spirituală care străbate materia şi viul care ne irigă fără să ne confunde cu esenţa lui, deşi unite ca existenţă, aceleaşi legi, ca cea a atracţiei universale, care a condus materia la organizarea fiinţei umane[194], conduce mai

---

[192] Nu înţeleg aici două cuvinte, care explicau ceva despre pulsaţia lumii.

[193] Aşa cum am mai arătat şi în altă parte, importanţa lui „viază" din textele liturgice ortodoxe e aceea că nu e un sinonim perfect cu „înviază".

Ci Duhul viază întru noi, în sensul că E este viaţa noastră, că întru El noi trăim adevărata viaţă, pe cea duhovnicească.

Şi când Sfântul Duh viază întru noi El nu „înviază" în noi, ci ne facilitează harul vieţii, al învierii duhovniceşti.

De aceea atenţionez încă o dată asupra caracterului extraordinar al acestui cuvânt „viază", care are puterea de a exprima sălăşluirea Sfântului Duh în noi şi puterea Sa vivificatoare pe care o revarsă în noi.

Sfântul Duh nu *înviază* în noi ci în noi *îşi face simţită prezenţa*. Şi modul de a fi al Sfântului Duh în noi, prezenţa Sa e desemnată prin acest „viază", pe care trebuie să îl păstrăm cu mare sfinţenie şi să îl traducem mai departe şi generaţiilor viitoare, alături de „întru" sau de „dor" sau de „fără saţiu".

[194] Fericitul Ilie respingea teoria evoluţionistă a apariţiei fiinţei umane de-a lungul unui proces utopic de trecere de la *animal* la *om*.

Aici încearcă însă să dea o exprimarea personală ideii de creaţie a omului de către Dumnezeu, văzută numai în latura sa materială.

Atracţia universală sau oricare lege a lumii vine de la Dumnezeu şi e stabilită de către El. Coeziunea elementelor, material şi spiritual, care constituie trupul uman, este vizibil în pântecele mamei la nivel fizic,

departe pe alte trepte, dragostea între doi indivizi de sex opus, iubirea dintre cei de aceiaşi familie, apoi acelaşi grup social, trecând pe plan naţional şi în ultimul aspect, iubirea care se dezvăluie din ce în ce mai mult între rase şi pe panul întregii umanităţi, dovedeşte acelaşi aspect al evoluţiei atracţiei, dezvoltării ei spre un centru mereu mai înalt.

Dar legea atracţiei universale se dezvăluie şi sub alte forme care demonstrează existenţa acesteia.

De pildă dragostea faţă de cei dispăruţi biologic, dar vii în duhurile noastre, care fac o unitate cu noi, pe aceleaşi trepte (persoană, grup, naţiune, umanitate), spre centrul unic de atracţie: Dumnezeu.

Materia aceasta, cât şi energia vie[195], cu formele şi aspectele ei de manifestare, vădesc foarte elocvent o lucrare a spiritului, drumul spre integrarea în El.

---

unde elementele constitutive ale trupului uman se formează tocmai din această coeziune dumnezeiască, pe care Dumnezeu o imprimă prin suflet, ca liant al tuturor particulelor somatice din om.

[195] Harul dumnezeiesc.

20 iulie 1981. Sfântul Ilie[196].

Mărturie

5273. În trupul meu lumina viu[197] ardea[198]
şi orice por un soare nou[199] era,
lentilă'n cer crescând avid!

5276. În timp şi spaţiu mă deschid
ca o mireasmă, ca un nimb
ce sorb lumină[200] şi mă schimb[201]
în armonii sporind culori,
în mii de nuanţe şi fiori
ce ning, şi ard, şi curg în valuri,
şi-n veci de veci nu-şi află maluri[202].

5283. Etern prezent; fără'nceput,
neîncăput, neconceput
mă tot concep, mă nasc mereu[203],
identitate în orice. Sunt eu,
din haos mă'ntrupez într-una,
Tărie – Cer[204] – îmi eşti cununa!

5289. Eu te iubesc lumină, Tată,
Putere neîntruchipată,
sporeşte-mă'n iubirea Ta,
spre-a Te urma şi asculta!

5293. În voia Ta vreau să rămân,
să moară'n trupul meu păgân[205]

---

[196] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sf%C3%A2ntul_Ilie.

[197] L-a înlocuit pe „sfânt" cu „viu", deşi nu a eliminat nici primul cuvânt din manuscris.

[198] Lumina dumnezeiască ardea viu în persoana sa.

[199] A fost tăiat „viu" şi înlocuit cu „nou".

[200] Lumina dumnezeiască.

[201] Mă îndumnezeiesc continuu.

[202] Vers tăiat din Ms în mod integral: „Prezentul fără de'nceput". El a fost recalculat în versul următor.

[203] În viața duhovnicească, adică cresc continuu în sfințenie.

[204] A înlocuit pe „Tată".

[205] Plin de patimi.

şi-n chipul meu neîmplinit,
întunecatele vâltori[206]. Sclipit[207],
să-nvie sori nemuritori[208]
ce să mă poarte din abis,
spre cerul Tău mereu deschis,
cum am văzut cu ochiul treaz,
în neuitatul meu extaz![209]

---

[206] Vâltorile = patimile.
[207] Plin de har.
[208] În vederea luminii dumnezeiești.
[209] Ultimul vers era o variantă textuală. Am ales-o pe aceasta în locul versului ales ca punct final: „în neuitat, demult extaz!”.

[23 iulie 1981]

5302. Priveşte, priveşte
că privirea roieşte!…

5304. Priveşte adânc
în floarea de câmp!…

5306. Priveşte cu ochii,
cu trupul, cu mintea,
priveşte prin rochii[210]
când arde fiebintea
şi larga'ntrupare[211]!...

5311. Priveşte sub tâmple,
sub stele şi zări
şi-o să se'ntâmple
să afli cântări,
de care în veacuri
nu s-au auzit;
– uscatele vreascuri
trosnesc[212] limpezit –.

5319. Iar sânii, păgânii
ce caută'n nori,
în trupuri-viori,
în visele mâinii?![213]

5323. Sânii, păgânii
tresaltă'n visare,
negrăită'ntrupare…
Sânii, păgânii!

[210] Prin vederile extatice.
[211] A luminii dumnezeiești.
[212] Ms: *troznesc*. E o variantă lexicală adânc înrădăcinată în Teleorman.
[213] De ce mă ispitește trupul femeii acum, când văd cele dumnezeiești?

5327. Tu, univers, cu ochii mari[214]
ce trupul mi-l deschizi,
în spirit: umbră…şi dispari,
în zori să mă aprinzi[215]!

[214] V: *amari*.
[215] V: *de noapte mă desprinzi*.

[Pe o bucăţică de hârtie dintr-un notes, existau câteva cuvinte englezeşti cu traducerile lor. Mai pot distinge doar]: flash, face, slightly[216]…

[216] În engleză: *fulgerare/licărire*, *față*, *ușor*...

[20 septembrie1981]

5331. Nu speram să văd
cerul vreodată…

5333. Dar mi s-a deschis[217]
şi-am privit, odată[218],
prin mine în cer
şi în adevăr!

---

[217] În vederile extatice, dumnezeiești.
[218] Cândva.

[6 octombrie 1981]

În regimul comunist demnitatea umană a fost complet distrusă în mod sistematic.

Fiecare într-un mod sau altul a fost obligat să calce pe tot ce este pur în conştiinţă; *pe totul* sau *pe cât de puţin*.

Altfel nu se poate supravieţui…

Şi tocmai despre această *demnitate umană* încearcă ei să vorbească, spunând că *o respectă* ca nimeni alţii.

E groaznic, e cinic, e înnebunitor!

5337. Vino ardere de flăcări[219],
de-ntrupare şi de vis,
paradis întredeschis,
de'ntuneric să mă aperi!

5341. Mâna'ntinsă, dor, rămâne
prin mişcare contemplând,
sufletul meu contemplând
când mireasma îl tămâie…[220]

5345. Mlădiere vaporoasă
ce se-ascunde sub un trup,
eu din tine-aş vrea să rup,
să-mi fac sufletului casă[221].

5349. Forma ta care-mi mângâie
ochiul, gândul-mi dar şi alinul
e tot ca ziua mea dintâi,
paradis ce umple chinul!

---

[219] Lumina dumnezeiască.
[220] V: *în mireasmă de tămâie...*
[221] Ultimele două versuri au avut încă două variante:
1. „Eu din taine-aş vrea să rup, /să-i fac sufletului casă";
2. „Eu din tine-aş vrea să-ţi rup, / să-i fac sufletului casă".

Oare e posibil ca Divinul Creator să fi luat o mână din cerul static – din imobilitatea existenţei în sine – şi punând-o în mişcare, să facă să se nască existenţa dinamică, universul în mişcare actual, pe care astronomia îl cercetează şi care evoluează în infinit?

Aceasta a fi egal cu biblicul: „Fiat lux![222]".

[222] În latină: *Să fie lumină!*

26 octombrie 1981. Am pornit ca un necunoscător al tuturor căilor[223]. Ba chiar şi pe cele ştiute le-am zăvorât şi am realizat moartea dorinţelor şi a glasurilor minţii.

De pe această culme limpezită am pornit împreună cu lumina pură ce-mi apăruse în inimă şi numai pe ea mărind-o[224], ascultând-o şi privind-o, mi s-au descoperit cerurile şi lumile cereşti.

[223] Curățirii de patimi.
[224] În sensul de a o dobândi în tot trupul său.

5353. Punct şi focar
eternă'ntretăiere,
între neant şi sfere
apar, dispar!

5357. Câte un cuvânt
pe ici pe acolo,
dor şi Acolo[225]
celor ce sunt.

[225] În Împărăţia Sa.

5361. În univers cu ochi avizi
şi-n trup tu te deschizi,
din toate vârstele culegi,
ce înţelegi şi nu'nţelegi.

5365. Şi te desfată forme clare[226],
în care grai şi duh apare,
melodiindu-te spre vis
în care floarea[227] ţi-ai deschis!...

5369. …Că tu nu eşti când doar tu eşti[228]
cel de acum, cel din poveşti
şi pururea pe drum în sus,
mereu răsari dintru apus.

---

[226] Văzute în vedere dumnezeiască.
[227] Ființa plină de feciorie dumnezeiască.
[228] Nu exiști cu adevărat când nu ești cu Dumnezeu.

[14 noiembrie1981]

5373. Trăiam în lumină[229]
şi lumina era în mine
şi eu eram în lumină
şi lumina nu mă părăsea.

5377. Când eu gândeam, când dormeam,
în mine lumina ardea.
Când mă trezeam,
deasupra mea înflorea.

5381. Lumina Duhului era foc
şi izvora ca un nor,
din inima plină de dor,
din adânc curgător
şi viaţă[230] în mine era!

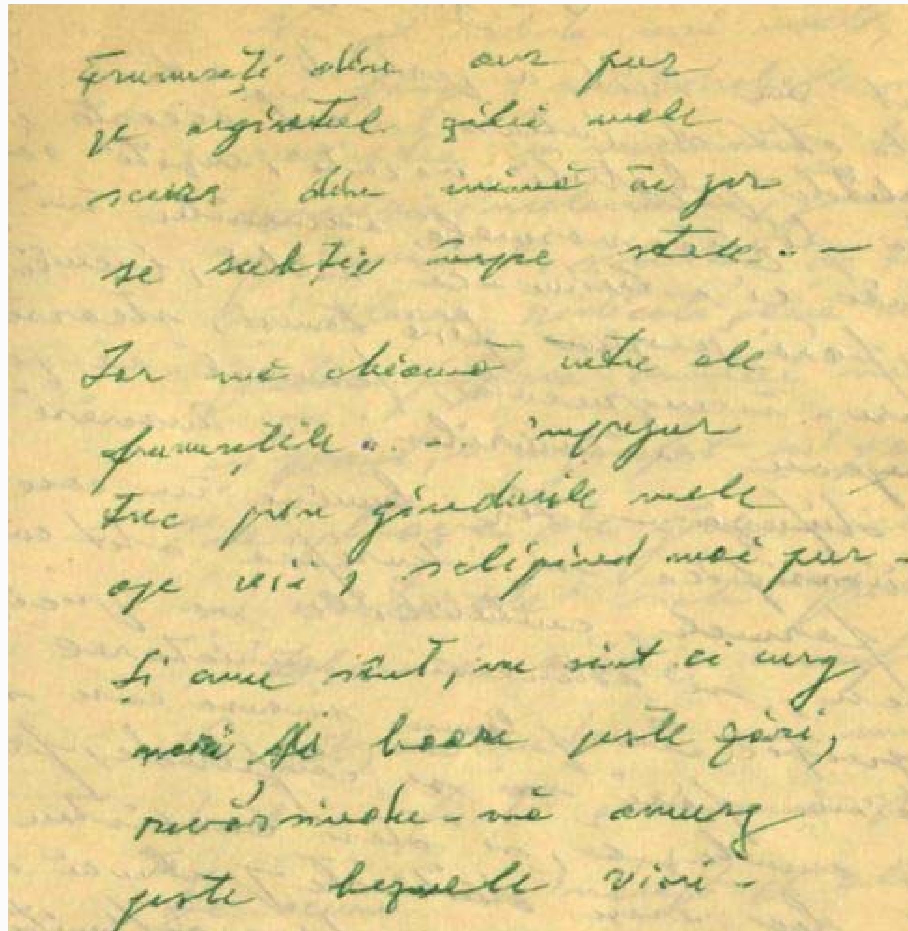
---

229 În lumina dumnezeiască.
230 Viață dumnezeiască.

5386. Frumuseţi din aur pur[231]
pe argintul zilei mele,
scurs din inimă în jur,
se subţie înspre stele…

5390. Iar mă cheamă între ele
frumuseţile…'mprejur,
trec prin gândurile mele,
ape vii[232], sclipind mai pur.

5394. Şi cum sunt, nu simt că curg
nor şi boare peste zări[233],
revărsându-mă amurg
peste beznele viori.

Frumuseţi din aur pur
pe argintul zilei mele
scurs din inimă în jur
se subţie înspre stele…
Iar mă cheamă între ele
frumuseţile… 'mprejur
trec prin gândurile mele
ape vii, sclipind mai pur.
Şi cum sunt, nu simt că curg
nor şi boare peste zări,
revărsându-mă amurg
peste beznele viori.

[231] Din lumina dumnezeiască.
[232] Harul dumnezeiesc.
[233] Nu simt *când* și *cum* intru în vederi extatice, dumnezeiești.

5398. Cât mai singuri, singuratici
într'un colţ pustiu din cosmos,
ne-am simţi la noi acasă,
dacă-n inimă Te am.

[5 decembrie 1981]

În trecut, am trăit o perioadă de timp într-o lumină spirituală atât de intensă, încât aceasta îmi era realitate palpabilă, văzută, auzită iar realitatea fizică, cea *normală*, a oamenilor, îmi apărea ca o umbră, inconsistentă, palidă, fără reazem, fără temei, ştearsă, pieritoare, incongruentă.

Nu părea că o trăiesc. Farmecul acestei lumi pierise. I se stingeau contururile, ca în înserările şi nopţile difuze.

Dar lumina în care trăiam îşi diversifica şi intensifica atât de mult culorile, cât şi formele, încât contururile se precizau, înfloreau, se adânceau miniatural dar şi magnific, în planuri imense, care se întretăiau fără să se confunde, fără să se anuleze.

Şi, deşi coexistau în acelaşi loc ele erau distincte, pentru că deşi aveau existenţă reală bine definită, neexistând spaţiu material, trăiau în spaţii imateriale, spirituale, adică în acelaşi loc fără să se confunde.

Trăiam o stare specifică de simţire şi înţelegere a acestor existenţe şi planuri existenţiale, pe care nu o mai trăisem până atunci, dar care îmi îndreptăţea convingerile şi credinţa, că *totul este cu putinţă* şi orice vedeam[234] era *real*.

Şi am înţeles cât de aberant este faptul, că oamenii cred, gândesc şi înţeleg altfel, socotind ca *unice* raţiunea şi convingerile actuale, deşi ele sunt numai puncte de vedere analog obiective, analoage studiului existenţei şi al evoluţiei lumii actuale.

---

[234] În vederile extatice.

5402. Nu pot răbda mai mult,
mă frânge, mă zdrobeşte şi mă curmă
necinstea şi minciuna, laşitatea,
ipocrizia, înşelăciunea, gândul strâmb,
oportunismul, silnicia şi trădarea,
şi slava ridicată până'n ceruri
pentru fãptura omului nătâng
şi prost şi îngâmfat şi paranoic[235].

5410. Şi pleava, gunoaiele stârnite mă dor
şi vânturate sub pretexte
şi tâlcuiri estetic camuflate!

5413. Nu pot, am îndurat mai mult
decât o fiinţă omenească poate,
de-acum mă'ndrept spre altă treaptă.

5416. Căci cerul e batjocorit
şi duhul trudnic ce se zbate
e înghiţit, răstălmăcit, sucit
şi lepădat ca o tnopcă*.

5420. Duhul e dor în dar primit,
mândria noastră pentru care
ne-am umilit şi ne-am jertfit.

5423. E duhul viu, cinstit, adevărat,
mai mult decât oricând ameninţat
azi, cu pieirea,
când se'nalţă omul nemernic
mai mult decât merită sau a meritat!

[235] Despre starea insuportabilă de la acea vreme din România...și, în mod explicit, despre președintele comunist de atunci al României: Nicolae Ceaușescu.

Răspuns poeziei : „Noi de la el am învăţat”[236]

Mărturisirea omului şi a neamului

II

5428. Să fim lichele şi făţarnici,
să linguşim, să ne minţim
şi *demni* să ne numim,
când suntem laşi, oportunişti
şi ca nişte viermi ne’ncolăcim
şi ne batjocorim noi înşine pe noi
şi tot trecutul îl călcăm
şi cu noroi îl tăbăcim
şi îl trădăm şi ne trădăm
şi vindem ce-i mai sfânt
în noi, şi încă mai vorbim
de *demnitate* şi *onoare*,
de *cinste* şi *umanitate*,
când despuiaţi de orice omenie
ne despuiem şi despuiem pe alţii[237],
de tot ce-i *sfânt* şi *omenesc*.

5444. Suntem oribili şi murdari,
că toată apa de pe glob
nu poate să mai spele soiul[238]
şi năclăiala[239] din adâncuri,

---

[236] Probabil era vorba de un poem comunist faţă de care Fericitul Ilie a răspuns în mod vehement.

[237] „A despuia” de aici înseamnă a lăsa pe cineva flămând şi gol, prin neomenie şi răutate. Dar, mai ales, acest verb ne indică în această accepţie, că suntem privaţi atât de lucrurile materiale cât şi de cele spirituale, de cineva anume sau de un regim politic. Cu preponderenţă, Fericitul Ilie viza regimul ateu comunist.

[238] Soi, soios = murdar. Hainele soioase sunt hainele foarte murdare, în care transpiraţia şi praful, alături de tot felul de uleiuri şi produse petroliere, fac ca hainele cuiva să aibă un miros insuportabil.
E un cuvânt folosit adesea în Teleorman, mai ales de oamenii mai în vârstă. Tractoriştii sau cei care munceau în industria mecanică aveau pe timpul lui Ceauşescu asemenea haine. Şi oamenii puneau această *etichetă* pe hainele lor de lucru şi aceasta pe drept cuvânt.

de suflete şi minţi furate,
de-alunecări şi perfidii.
Şi numai focul, nu oricare,
cel din dezagregare,
mai poate curăţi pământul
şi lumina de la soare,
de-atâta negură în care,
ne bălăcim, ne preaslăvim
prostia din născare,
a măscăricilor cântare!

III

5458. Loveşte-ne destin şi moarte
şi chinuieşte-ne cât poţi
de tare, aspru şi năvalnic,
neîndurător, tu, cer albastru
şi tu senin ce ne priveşti,
din depărtări de stele, din tării,
că duhul nostru vlăguit,
steril, fără identitate
şi urgisit de-adânci nemernicii,
neputincios, zadarnic şi'ncâlcit,
nu ne mai recunoaşte în fragilă
şi pură, veşnică lumină,
ce susură de farmec în izvoare
şi nori care'nfloresc umplând
de fulgere arcadele cereşti.

5473. De-acum plecat pe valuri pierzătoare,
de scârbă nu mai poţi rosti,
nici prevesti, pierdute duh,
nimic, că te-ai negat prin tine,
prin ai tăi, ce-ţi sunt de-un neam
şi de-o credinţă altădată.

5479. Acum fără credinţă suntem,
atei, prăpăstioşi şi sumbri,
căci soarta grea de tine ni-i legată,
de oameni fără lege şi păgâni,

---

[239] Amestecul, aglutinarea sentimentelor noastre

ai noii ere păgâneşti,
pe care lăudând-o, preamărind-o[240]
ne defăimăm şi o scuipăm.
Că frumuseţea mult mă doare
şi o suport ca un calvar,
golgota mea răsăritoare
în gândul dus fără hotar[241].

---

[240] În Ms acest vers era ultimul din poem şi avea o altă formă: „pe care lăudând, o defăimăm". Fericitul Ilie a venit cu o completare şi a făcut ca acesta să arate astfel.

[241] V: „cu gândul dus fără hotar". Poemul e semnat cu cifra II şi III, fără ca să existe pe undeva un I.
Tind să cred că nu a existat strofa I niciodată.
Ceea ce e greu de înţeles pentru un cititor de azi, ca şi pentru mine de altfel, e ritmul interior al poemelor sale. După cum se vede, versurile nu au de multe ori nici *o precizie structurală* şi par să fie *neterminate*. În orice caz ele nu au fost create ca să fie citite de cineva. Ele au fost scrise pentru a reprezenta o instantaneitate uitabilă peste timp, dar care atunci erau un mijloc de supravieţuire alături de rugăciune şi citire. Poemele sale par *nescrise* pentru că au o logică numai a inimii lui şi nu vizează un public. E greu de înţeles la Fericitul Ilie *nedorirea unui public*, conexată cu dorinţa de *a spune tot adevărul* despre el însuşi.

Cuvântul de reproş românesc: „nu e frumos”, implică de altfel şi pe: „nu e bine, nu e moral, nu este estetic”.

Toate acestea alcătuiesc şi sunt învăluite în pânza ţeserii frumuseţii.

5490. Frumuseţe care răsari
din păr despletit de fecioară,
şi dispari şi apari,
pe când mă'nfioară,
subţirimea din văz
şi forma prea pură
prin care străvăd
eternul[242] cum cură.

5498. Din vechi şi nou mereu curg,
visate, alerte energii,
ce ard în ochi ca un rug,
de veci şi de veci veşnicii!

5502. Farmec viu ce mă atinge
şi de-o viaţă nu se stinge,
de adâncă frumuseţe;
ce pot face, ce pot zice?!

5506. Îmi adie şi îmi cântă
cu suspin de veac prin trup
şi mă scald în frumuseţe,
guri de vrajă în cer se rup,
peste ochii de tristeţe!

[242] Harul lui Dumnezeu.

*[243]

5511. Pământ din soare supt
prin soare te-am văzut
şi cum prin sori şi stele
ceruri într-una se desfac.

5515. Şi ascuţişurile minţii mele
în fulgere şi raze se prefac;
la fel în spirit aurore
şi sori s'aprind
şi ceruri noi,
se tot desprind şi ning!

5521. Şi linişti şi miresme mă cuprind
iar în auz învie
eterna Împărăţie!

[243] Titlul acestei poezii era „Materia” dar a fost şters în Ms.

În revelaţiile pe care le-am avut odinioară, mi-a apărut un soare într-un orizont, care era lângă mine.

Apoi prin acest soare care era ca o enormă lentilă luminoasă, am văzut alte orizonturi, cu alţi sori şi alte lumi.

Îmi spuneam că în infinit se nasc şi plutesc la infinit, adică *sunt fără de sfârşit în acest „spaţiu" şi sunt dintotdeauna*.

Iar fiinţa mea era ca şi ele, cuprinsă în ele, o conştiinţă ce pătrundea şi vedea prin sorii luminoşi.

Eram un punct de referinţă, de cunoaştere, de cugetare...Dar unde eram?!

Eram în mine însumi, dar eram în Duhul, în Fiul, în sânul Tatălui! La Tatăl!!!

Plutarh[244]: *Soarele este o oglindă celestă dar materială*.

Ego: Există în spiritual[245] o oglindă într-adevăr *a cerurilor*, cum e la indieni ochiul lui Shiva[246].

Am văzut ochiul acesta spiritual ca un soare şi am văzut prin el marginile Împărăţiei cerurilor, ca fiind fără sfârşit în spaţiu şi timp.

Ego: oglinda spirituală este sferică, e ca un soare, e luminoasă, incandescentă dar rece şi străvezie.

---

[244] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Plutarh.

[245] În vederea extatică.

[246] Fericitul Ilie nu credea în mitologia hindusă şi nici nu o reprezintă, după cum se poate înțelege din toate scrierile sale, însă el asimila vedeniile sale cu tot felul de forme simbolice, care apar şi în alte religii.

Pe unii îi poate sminti acest lucru, dar aceştia trebuie să ştie, că pentru el revelaţia adevărată era *numai în Ortodoxie* şi în niciun caz în altă parte.

Dilemele Moscovei, dilemele ateismului

[24 ianuarie 1982]

E scris că Satana va îmbrăca şi strai[247] luminos, ca să atragă şi să ducă lumea după el, în prăpastie.

Dar înţelepciunea omului luminat de Dumnezeu va reuşi să dezvăluie adevărul, să înfrângă minciuna şi toate combinaţiile înşelătoare, ridicându-se mai presus de ele şi să înfrângă toate cursele întinse de către demoni. Şi iată un exemplu în acest sens.

Când unul dintre state se trezise şi vroia să trezească şi pe altele din somnul înşelător, ridicând sabia adevărului şi a puterii, împotriva celor care, în numele unor idealuri umanitare, a păcii şi egalităţii, îşi ascundeau faţa hâdă, intenţiile agresive şi cotropitoare, cât şi mârşăvia faptelor puse la cale de demonizaţii din Moscova (atunci când Moscova reuşise să pară *curată* deşi faptele o arătau *plină de sânge* şi *blestem*), atunci a apărut *dilema poloneză*.

Dacă s-ar fi lăsat ca lucrurile să-şi urmeze cursul lor, atunci, după propriul lor raţionament, o verigă a lanţului care leagă naţiunile şi popoarele s-ar fi rupt.

Moscova a ales intervenţia armată mârşavă, chiar prin fiii acestei naţiuni, făcându-i trădători şi scârnavi în faţa fraţilor lor pe care îi asupresc[248].

Însă ce câştig a adus această atitudine a Moscovei lumii comuniste? A adus demascarea mascaradei pe care o proclama lupta pentru pace. Lupta aceasta a arătat ce se ascunde în spatele hainei lozincilor strălucitoare.

Iată că prin această poziţie lăsăm Polonia să rupă veriga prin politică liberală sau o lovim şi o ţinem pe mai departe înlănţuită. Ei au ales a doua alternativă.

Acest lucru i-a făcut să piardă mai mult decât au câştigat, pentru că iese la iveală tot ce se află în dosul hainei aparent *luminoase*.

Azi sunt arătaţi cu degetul.

---

[247] Îmbrăcăminte. Când spunem „straie preoţeşti” în Teleorman, înţelegem *toate veşmintele unui preot*, cu care acesta slujeşte Sfânta Liturghie. Dar putem vorbi şi de „straie ţărăneşti” care sunt sinonime cu titulatura de „ţoale”.

[248] Nu ştiu la ce eveniment politic se referă.

Azi nu mai sunt crezuţi drept *prietenii devotaţi* de altădată, ci îi detestă şi îi repugnă.

Moscova a început să calce pe treptele scării care duce la neant.

Moscova dă posibilitatea marelui ei adversar, Statelor Unite ale Americii, să ridice din nou sabia în numele libertăţii şi umanităţii.

Celor răi, cât şi celor buni le este necesară din timp în timp o palmă *de la* sau *îngăduită* de Dumnezeu.

Palmele suferite de neamul românesc în secolul acesta au fost răscoala din 1907, războiul din 1941-1944 şi stăpânirea ateistă şi necinstită a Partidului[249].

Dar privite sub aspect pozitiv aceste *palme*, înţelegem că au avut rolul de a îndrepta pe cei păcătoşi cât şi de a lămuri, prin diferite căderi şi pe cei buni, adică *a lămurit aurul prin foc*.

Şi timpul a arătat că mulţi dintre cei păcătoşi s-au dovedit, în cele din urmă, *buni* şi mulţi dintre cei socotiţi *buni*, s-au dovedit *mai răi decât cei păcătoşi*.

Cernerea vremurilor a venit peste toţi.

---

[249] Comunist.
A se vedea:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Partidul_Comunist_Rom%C3%A2n.

Ziua de 30 ianuarie[250] marchează începutul unei noi etape a luptei ideologice anticomuniste organizată la nivel mondial.

[250] Nu știu ce semnifică această zi.

Diverse realităţi, situaţii, idei umblă ca nişte ape, reliefuri, peisaje sau personaje prin duhul nostru, şi acestea se cer uneori spuse, confruntate, ordonate, finalizate.

Îşi cer viaţă, se cer concluzionate cu insistenţă, peste vrerea noastră uneori.

[28 ianuarie 1982]

Patriotism de circumstanţă sau *exploatarea sentimentelor patriotice*?

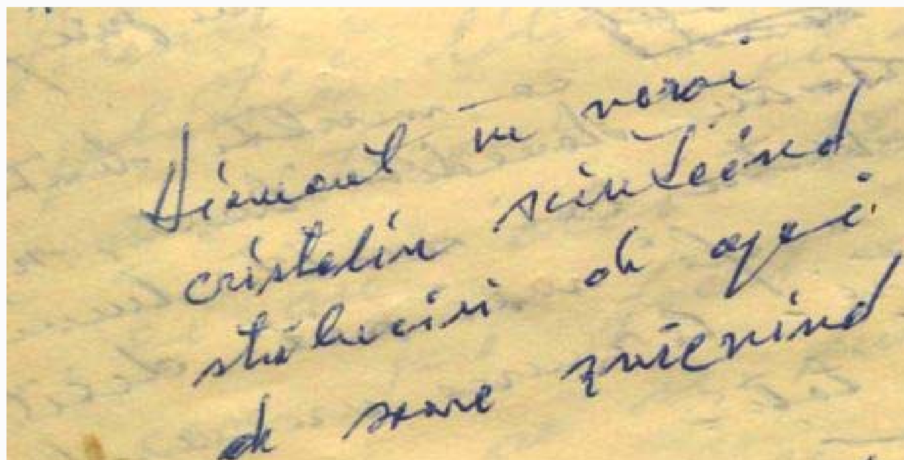
Cred că se va ajunge la o credinţă religioasă de circumstanţă, pentru a fi exploatate, pe viitor, sentimentele religioase[251].

Dar dacă vor face acest lucru comuniştii de astăzi îl vor face numai în interesul ateismului internaţionalizat.

---

[251] Din păcate acest lucru s-a întâmplat cu majoritatea românilor ortodocşi dar nu numai cu ei.
Procesul *indiferentismului religios* ca şi acela *al profitării de sentimentele religioase* în anumite momente e în curs de desfăşurare şi va crea o prăpastie şi mai mare pe viitor în fiinţa umanităţii.

5524. Diamant în noroi
cristalin scânteind,
străluciri de apoi
din soare zvâcnind.

Diamant în noroi
cristalin scânteind
străluciri de apoi
de soare zvâcnind

5528. Sângele năpârlit
îşi caută-n băltoace fulgerul…
Ţăcănitul îşi aude pustiul
lâncezeala-şi caută pruncii.

Despre cunoaştere

Cunoaşterea în cadrul peisajului, în cadrul familiar, în mediul uman, la mijlocul dintre macro şi microcosmos.

Cunoaşterea microcosmosului şi a macrocosmosului e pustiitoare în spirit, pentru că duce spre o cunoaştere din ce în ce mai abstractă şi care, în cele din urmă, se ancorează în neant.

Salvarea este întoarcerea la mijloc, la uman, la trăirea în planul mediocru al omului.

Dar există, totuşi, o cunoaştere care, dacă depăşeşte materia şi se ancorează în spirit (un lucru imposibil de realizat de *omul obişnuit*, ci numai de cel *avansat în sfinţenie*), poate îmbina *universalul* cu *particularul* sub toate aspectele: percepţie, gândire, raţiune, simţire, fiind singura care oferă bucuria împlinirii, fericirea.

[12 martie 1982]

5532. Nu *din vorbe*, ci *din fapte*
scot *adâncul luminos*[252],
când mă scald adânc în noapte,
mai profund din eu[253] sunt scos.

5536. Bucuria'mi umple duhul,
sufletul mi-e strălucitor[254],
trupu-mi umple tot văzduhul[255]
şi de mor, simt că nu mor!

---

[252] Prin faptele curățirii de patimi și ale rugăciunii ne umplem de slava lui Dumnezeu.
[253] Din mine însumi.
[254] Mi-e plin de slava lui Dumnezeu.
[255] Prin lumina lui Dumnezeu trupul meu se deschide cu totul Împărăției lui Dumnezeu.

5540. Născut printre minuni
şi'nvolburări de forme
înecul[256] lor mă doare!

[256] Nevederea luminii dumnezeieşti.

De ce există ceva, *existenţa*, când normală este i*nexistenţa*?! Dar dacă ea există, fiinţează, înseamnă că este izvor, *izvorâre în neant*. Existenţa fie că se revarsă, fie că se retrage este o dovadă că neantul e pasiv.

Când neantul înaintează nu el înaintează de fapt, ci existenţa se retrage în sine, în esenţă.

Neant în sine nu există. Numai viaţa are existenţă în sine, deoarece izvorăşte. Neantul nu face altceva decât să se întindă, să inunde.

El ocupă golul indiferent pe ce plan, material sau spiritual. Astfel golul e o deschidere care face loc manifestării vieţii.

Deşi golul neantului nu e o creaţie, apariţia lui favorizează dezvoltarea creaţiei. Fără această deschidere a neantului, cum şi unde şi-ar găsi locul creaţia?

Acum înţeleg şi îmi explic marea bucurie psihică ce m-a cuprins şi mă cuprinde întotdeauna în faţa morţii, în clipele când moartea (un aspect al neantului) îmi apărea ca fiind iminentă, inevitabilă.

Spiritul meu se simţea descătuşat, elevat, purificat, asemănător esenţelor.

Golul, neantul (moartea) ocupa un spaţiu virtual în acele clipe iar spiritul se degaja de înlănţuiri, se retrăgea în sine, încât se intensifica în esenţa lui, putând să se retragă repede din existenţa terestră.

5543. Nici trupul, nici pământul
nu ne mai ţinea
şi-am răbufnit spre cer
ca vântul, ca furtuna!

5547. Aveam ceva de spus
şi de făcut, de dat,
în numele tăriei,
dezlănţuite-i forţe,
ce ne sălta adâncul
spre jertfă, martiraj,
dârzenie şi moarte.

5554. La glasul vostru
mergem înainte…
…S-or răscula
şi morţii din morminte,
să meargă'n rând cu noi,
c-avem de dat mai mult,
de cât avem şi ni s-a dat!...

[28 martie 1982]

5561. E putredă de umbre omenirea
şi fulgerul[257] din duh o osândeşte
iar formele îşi tânguie rostirea,
pe când neghiobii, laşii şi prostimea
nimicnicia umbrei preaslăveşte.

[257] Lumina dumnezeiască.

5566. Dacă vedeţi ceva din mine,
tresăriri vă umplu de mireasmă
şi eu plutesc aievea pe dincolo de timp
şi-n lumea voastră mă pârgui o fantasmă.

„Tu, doar tu, iubirea mea dintâi
Dac-aş ştii c-ai să rămâi”

(Versuri din muzica uşoară).

Ceruri, stele'n zori,
zări de nori, viori,
iubirea mea dintâi[258],
în mine tu rămâi
de-a pururea nespusă[259].

[258] Se referă tot la lumina dumnezeiască.
[259] Și vorbind despre vederile mele extatice ele rămân *nespuse*, neînțelese, pentru că ele se înțeleg numai de către cei care le trăiesc.

Am auzit mai mulţi oameni simpli, că le-ar fi ruşine să spună că sunt *români*, dacă ar rămâne peste graniţă şi asta din cauza decăderii la care ne-a adus o intelectualitate inconştientă. Însă tot ei nu încetează de a proslăvi şi a aduce laude acestei conduceri.

Câtă sinceritate şi câtă necinste şi laşitate în cadrul aceluiaşi neam! Unii sărută şi ling inima călăului, pe când alţii o scuipă.

[13 mai 1982]

1

5575. Şi armele cu scut şi haine,
ascunse şi uitate prin unghere,
le-am căutat, le-am adunat
şi le-am privit şi răsprivit
şi scânteieri[260] de ici de acolo
au răsărit şi m-au străpuns,
în inimă şi suflet necurmat,
de-am poposit în jurul lor
cu gândul tainic, nepătat;
să le arunc, să le îmbrac,
cu drag şi dor străluminat,
de ceruri ce se tot desfac,
întru adânc de trup şi duh,
fără de vremi în vremuri noi[261],
cu trupul supt întru văzduh[262],
cu lumea'n lumea de apoi.

---

[260] Strălucirile luminii dumnezeiești în ființa sa.
[261] Am căutat să scriu pe cele veșnice, pe cele care nu au timp și loc pentru că le-am văzut în Împărăția lui Dumnezeu.
[262] Întru lumina dumnezeiască.

[2 septembrie 1982]

I

5591. Cutremurul[263] eu l-am simţit adânc
şi marginile lumii cum se frâng
şi cum se fac fum şi beznă grea
şi demoni muşcă, se'nteţesc din ea,
în răbufniri vârtejuri m-ar zdrobi,
un Duh etern în mine de n'ar fi.

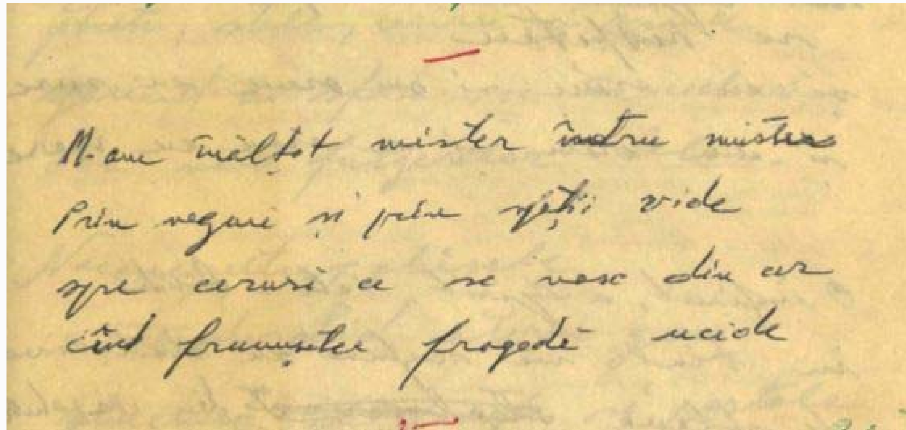
II

5597. Un vis, o forţă, energie'n sine,
conştiinţa că exist – o limpezime –
şi nemişcată, şi cutreier – un lichid[264],
mai viu, mai străveziu prin vid,
alunecă şi cântă, izvorăşte'n sori
şi de mireasmă scânteiază'n nori[265],
de ard în fluturări adânci, albastre,
descoperind şi înflorind de zări albastre[266].

---

[263] Trăit în mod extatic.
[264] Lumina dumnezeiască.
[265] Amănunte extatice.
[266] Aceste două strofe, în format identic, le-am găsit scrise pe o bucăţică de ziar şi puse în dreptul celei de pe caiet.
Consider că acest poem a fost scris pe bucăţica de foaie pe care am găsit-o aici şi apoi a fost trecut în caiet.
Pe foaie este scris cu pix de culoare roșie, pe când în caiet cu pix de culoare verde.
Notarea cu *I* şi *II* am găsit-o pe bucăţica de ziar şi am păstrat-o în această variantă finală.

5605. M-am înălţat mister întru mister
prin neguri şi prin spaţii vide,
spre ceruri ce se nasc din cer,
când frumuseţea fragedă ucide[267].

M-am înălţat mister întru mister
Prin neguri şi prin spaţii vide
spre ceruri ce se nasc din cer
când frumuseţea fragedă ucide

[267] Frumusețea vederilor dumnezeiești e sinucigaş de frumoasă, e insuportabilă pentru puterile noastre fizice și mentale.

[20 ianuarie 1983]

5609. Lumina minţii norii-şi despletea,
în aburi vii, culorile arzând[268],
tot înfloreau şi răsunau de vânt….
…în lacrimi violete se stingea,
lumina minţii după nunţi de cânt
şi frăgezimi ce sufletul frigea[269].

5615. Lumina minţii, străvezie, ascunsă,
ochilor vii şi plini de visul brumei*,
prin soare viu în zarea nepătrunsă,
privii, văzui întunecimea humei.

5619. Şi iarăşi nori arzând, prin ochi de soare,
se depărtau[270] în infinite zări
şi eu eram şi nu eram în soare
şi eu eram şi nu eram eu mare!

5623. O Infinit, o, Spirit, Tată, Duh,
în Fiul mă scufund eu strălucind,
de slava, de lumina din văzduh[271],
murind şi înviind în ceruri, preamărind![272]

---

[268] Descrieri extatice.
[269] V. eliminată: *răpea*.
[270] V: *se răsfăţau*.
[271] Lumina dumnezeiască din *văzduhul* Împărăției Sale.
[272] V: *murind şi înviind în cer şi preamărind*.

Şi ca înşelarea, minciuna, laşitatea, neomenia şi batjocorirea spiritului şi a dreptului fiecăruia să fie şi mai mari, trebuie să ai oameni pe măsura înşelăciunii, a laşităţii şi a nulităţii caracterului lor.

Aceştia laudă, preamăresc, aduc osanale, nu numai *nimicului* şi *nulităţii* ci, mai mult decât atât, *unui personaj* sau, mai bine zis, unei persoane care este *întruparea negativităţii* în toate domeniile şi sub toate aspectele.

Şi acestui cult naţional i se asociază în *necinste* şi *urâţenie* şi celelalte *secături internaţionale*, zise *de vază*.

5627. Lumini şi unghiuri şi triunghiuri,
pătrate, stele, cercuri şi spirale,
sporind în sfere şi în cuburi,
din norii fulgerelor Sale[273]…

5631. Neconcepute, abisale,
întredeschid eterne guri,
izbucnesc în jungle şi portale,
întrepătrunsele făpturi…

5635. Oricum, fiind şi nevăzute,
dintru adâncuri până'n ceruri,
se scaldă'n veacuri pe'ntrecute,
mult preamărite adevăruri…

5639. Neantul freamătă sub scuturi,
de universuri arse'n ceruri,
adie boare verde'n fluturi,
petele albe să ne fluturi.

---

[273] Amănunte extatice.

[28 ianuarie 1983]

Universuri pulsatorii[274]

5643. Pulsul în ritmuri se desfată,
noi universuri stau în scutec,
apoi făpturile prind suflet,
cătându-şi urma necreată…

5647. Cresc aburi limpezi de tot soiul,
din Duhul Tău ce bate, suflă…
lumini din negură răsuflă,
să-şi afle rosturile, boiul[275]

5651. Celui ce este şi nu este
şi din adâncuri nu s-arată
şi este Duh şi Fiu şi Tată,
şi-n duhul oamenilor creşte!

---

[274] Descrieri ale unor vederi extatice.

[275] Aici cu sensul de *frumuseţe*: să găsească frumuseţea lui Dumnezeu, frumuseţea slavei Sale.

Cum este oare posibil *să credem*, mai bine zis să dăm *crezare* descoperirilor ştiinţifice în legătură cu constituţia, evoluţia şi viitorul materiei din micro şi macrocosmos, descoperiri făcute de savanţi şi cercetători ai materiei, pe baza metodelor ştiinţifice create şi manipulate de către ei, pe baza unor teorii *deduse* sau *imaginate*; cum oare să le dăm lor crezare iar pe cei care se bazează pe o tehnică spirituală, care e mai importantă decât cea *ştiinţifică*, îi împroşcăm cu noroi, în numele ştiinţei materiale şi materialiste, fără să cercetăm şi să studiem domeniul spiritual?

Nu numai că nu e *drept* şi *ştiinţific*, dar este şi *necinstit* şi *murdar* să acţionezi astfel.

Spun acestea, pentru că în trecut am intuit, am pătruns nu cu mintea ci cu duhul în lumea Duhului viu şi am văzut, uneori înţelegând, alteori neînţelegând, misterele lumilor spirituale, al căror reflex este şi universul nostru material, cât şi tainele lui[276], pe care ştiinţa le aduce la iveală.

Cine mă poate crede?!

Căci eu mărturisesc că acum aproximativ 15 ani, fără să ştiu ceva despre *universuri pulsatorii* sau *universuri închise* sau *deschise* sau despre *materia invizibilă*, am avut *viziunea universurilor* şi nu *a universului*, a universurilor pulsatorii în nemărginire, la ale căror ritmuri participam şi eu şi ale căror ritmuri pulsatorii veneau din Duhul lui Dumnezeu, prezent dar nevăzut şi neperceput, de undeva de nicăieri şi neconfundându-se cu lumea spirituală.

Aceste ritmuri erau doar o formă de manifestare a Divinului, pentru că vedeam şi nori, lauri, dulceaţă, primăvară, armonie, prospeţime, frăgezime, toate născându-se din puritatea izvoarelor de lumină, de limpezime şi străvezime, din duhurile culorii şi a liniştei călătoare, ce se plimba în străfunduri.

---

[276] Ale universului material.

Ştiinţa actuală, care tinde spre esenţe, care caută ultimele elemente constitutive ale materiei spune:

„La baza tuturor particulelor din univers sunt două elemente numite *rişavi** (*tahu* şi *vahu*), cât şi cele două antiparticule corespunzătoare lor”.

Din combinarea în grupe de câte trei a celor patru particule se pot constitui toate particulele elementare. Aceasta formează *o triadă ontică*.

„Codul genetic[277] este construit pornindu-se de la existenţa a patru molecule complementare (două baze purinice şi două baze pirimidinice).

Combinarea a câte trei astfel de baze…stau la baza sistemelor de viaţă”.

Deci codul ontic se constituie dintr-o triadă ontică, pe când codul genetic se constituie dintr-o triadă genetică iar Divinitatea în lumea spirituală este Treime: Tată, Fiu şi Sfânt Duh.

Oare această „coincidenţă” nu spune nimic oamenilor de ştiinţă?

Spiritul creator, Divinitatea lucrează şi acest lucru se reflectă în diferite planuri ontice şi vitale, în străfundurile şi începuturile materiei, cât şi în duhul omului, prin acest reflex triadic al Sfintei Treimi.

Creaţia Îl reflectă pe Creatorul ei, pentru că lumea e lucrarea Lui.

---

[277] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/ADN.

5655. Treime Sfântă, slavă Ţie,
în duhul meu, Împărăţie,
Te-am aşteptat şi Te-am văzut,
Tu ne'ncăput în petrecut!

5659. Şi oamenii nu ştiu, şi eu
cel ce demult Te-am reflectat,
nu pot să spun mai mult
de'Împărăţia ce-am aflat.

5663. Decât pierdut în primăveri,
culori, arome, adieri,
izvor de zare şi de lumini,
care se pierd în frăgezimi![278]

[278] Amănunte extatice.

Creaţie

5667. Când Te contemplu
în aurul de jar[279],
mi-e inima templu
şi inima altar!

5671. Şi zările cântau,
de infinit sunând
şi temple răsăreau,
culorilor vorbind.

5675. În nuanţe mii de mii,
în linii şi ovale,
în forme frăgezii…
…măreţele pocale[280],

5679. Ce duhul fumegând
îl difuzau şi zarea,
cădelniţând afund,
strălumina ca marea.

[279] În lumina Ta, Doamne!
[280] Descrieri extatice.

5683. Să slăvim iubirea pură[281],
preaslăvită în făptură,
ce se'nalţă din ce este
şi s-aprinde în poveste.

[281] A lui Dumnezeu.

De s-ar naşte un geniu de 10 ori mai puternic decât Eminescu, Eminescu rămâne, în mod detaşat, *un înger tânăr*, creaţia etern-frumoasă şi fragedă a Divinităţii.

5687. Aş vrea să sorb,
să ard în mine,
neantul clar,
răpit din tine.

5691. Senine corzi,
fraged suind,
sunând în vânt,
meleag de cânt.

5695. Să te respir
ca pe-o mireasmă
şi foc şi mir
plăpândă plasmă[282].

5699. Şi vreau să pier
arzând ca fumul,
ce urcă'n cer
rotindu-şi drumul.

5703. Căci te iubesc,
te simt rodind,
în rai trupesc,
iradiind!...

5707. Fecioară[283] a minţii
şi-a privirii,
cer prea adânc
nemărginirii…

5711. Spre tine sunt
ocean luminii,
pierdut veşmânt
pe scara firii.

5715. Sânii cei veşnici ai făpturii,
surâsul inimii şi-al gurii,

[282] Se referă la lumina dumnezeiască.
[283] Ibidem.

de mlădiere se aprind,
pe fruntea norilor de-argint!...

[23 ianuarie 1983]

5719. Ninse'n zborurile mele,
n-am văzut aşa priviri,
să-mi tragă din amintire,
frăgezimile de stele.

Transfigurare [284]

5723. Îi place feciorie[285],
ca timid şi plăpând
să se-ascundă, să piară
sub văluri, sub zări[286]…
…Infinitului veşnic
îi place să umble
ascuns pe sub umbre
de veacuri şi căi
necreate, virgine;
să piară în zări
şi iar să apară
din depărtări;
să fie de gheaţă,
să fie de foc,
mai fraged, de-a pururea
schimbându-se'n feţe[287]
fără timp, fără loc!

[284] V: *Schimbarea la faţă*.
[285] Aduse în noi de către lumina dumnezeiască.
[286] Sub valurile, zările luminii dumnezeiești.
[287] Dublă variantă: „schimbare la faţă" şi „transfigurare la faţă".

5740. Trăind în puritate
ca stelele în vid,
din Ochi, eternitatea
în raze o deschid[288],

5744. spre lume şi spre soare,
mai fraged şi avid[289];
mă împlinesc în floare[290],
şi mângâi şi mă'nchid!

---

[288] V: *în raze se deschid*.
[289] V eliminată: *de floare sunt avid*.
[290] În vederea luminii dumnezeiești.

[12 ianuarie 1984]

De ce nu mi-e frică de ceea ce va aduce viitorul, chiar şi de *un holocaust apocaliptic*?

Pentru că omul, oamenii, naţiunile sunt nedrepte, săvârşesc nedreptăţi, sunt mincinoşi…

Minciuna s-a întronat în locul de cinste. Şi nu mi-e frică pentru că suntem *necredincioşi* şi *păcătoşi*.

Iar dacă suntem aşa şi este adevărat acest lucru, atunci de ce să ne temem de *nedreptate*?

Dacă suntem *drepţi*, trebuie să ne bucurăm de dreptatea oamenilor şi a lui Dumnezeu, chiar dacă ea se face printr-o pedeapsă groaznică şi totală.

Dostoievski spunea: „Frumuseţea[291] va mântui lumea”.

[291] Frumusețea slavei lui Dumnezeu e cea care va mântui, va transfigura întreaga creație la a doua Sa venire întru slavă.

Dumnezeu este „soarele duhovnicesc”, se spune în mistica creştină. Dar eu am văzut soarele acesta multiplicându-se în mai multe ceruri, care creşteau şi apăreau şi ele cu soarele lor.

Sfântul Maxim Mărturisitorul, cel care a ajuns la înălţimea iubirii, cea vecină cu stelele iubirii divine, spune: „Fericit este omul care poate iubi fiece fiinţă cu o iubire asemănătoare iubirii lui Dumnezeu”.

E bucuria transfigurării cosmice, a întoarcerii universului în Spirit. Tot el spune, că aceasta „este viziunea tuturor acelora care iubesc făptura cu iubirea lui Dumnezeu”.

Universul[292] devine etern prin transfigurare.

292 Creat.

5748. Eu te-am văzut aievea, nu în vis,
erai Făptura[293], tu erai…Făptura!...
şi universul tot într-un suspin deschis
şi-a'nchis şi pleoapele şi gura.

5752. Din foc şi gheaţă te-ai desprins
către culori mai vii, mai pure,
Făptură nouă ce-ai cuprins…
nici vis, nici minte să n-o'ndure!...

5756. Căci din[294] lumina străvezie
mereu culorile s-aprind,
şi deschid ceruri, veşnicie,
ce suflă un cântec glăsuind!

5760. Şi duh în Duh apun, tăcere…[295]
altare'n nori apar şi curg
şi pier în Duh întru'nviere,
din trup, din ochi, lacrimi îmi curg[296].

5764. Într-o eternă revărsare,
ieşind din timp în veşnicie…
Tu, schimbătoare întrupare…
A Lui să fie?! Să nu fie!...

[293] Împărăția lui Dumnezeu.
[294] V: *că prin*.
[295] V: *Şi-apoi în duh apun, tăcere…*
[296] V: *lacrimi se scurg*.

[9 februarie1984]

5768. Am preamărit furtuna[297]
şi nemişcarea, una,
adâncul şi cununa,
încununate'ntr-una.

[297] De descoperiri dumnezeiești pe care lumina dumnezeiască a adus-o în mine.

[14 februarie 1984]

5772. Fecioare slăvite,
voi trepte spre cer,
străvezii, adumbrite,
de glas şi mister,
de steaua luminii,
prea multe şi tari,
v-aduceţi cu crinii
în zori, vesperali[298].

---

[298] Cred că ceea ce pare *straniu* pentru mulţi e că poemele sale se termină abrupt. Uneori ele par *fără sens* dar e doar o aparenţă acest lucru.

A existat întotdeauna un motiv pentru care el nu şi-a terminat poemele. Cred că era mai important pentru Fericitul Ilie *să zgârie* un adevăr pe foaie, să-l schiţeze, decât să-i traseze toate contururile.

Pe zi ce trece realizez că logica interioară a vieţii lui se poate decripta în aceste rânduri. El nu se întorcea în timp întotdeauna, ci vorbea şi despre lucruri prezente, care îl frământau sau îl bucurau enorm.

Aceste poeme, ca de fapt majoritatea operei sale nu a fost creată pentru un public.

Trebuie să înţelegem acest lucru și să privim întreaga sa operă rămasă de la el din această perspectivă: tot ce a scris a scris pentru sine. Ea a ţinut loc de *un confident de suflet*, de conversaţia zilnică cu cineva.

Dumnezeiescul Ilie a fost un om foarte comunicativ, numai că nu a avut cu cine comunica în mod substanţial, profund, fundamental.

Dar, în acelaşi timp, opera sa nu e opera unui singuratic indiferent la dialog, ci a unui om care comunică enorm şi, mai ales, ne revelează cele din cer, cele dumnezeieşti.

1 decembrie 1984. În mod mistic, spiritual, am văzut ordonate, adunate la un loc anumite sfere iar în sfere şi între sfere se deschideau universuri şi în ele strălucea lumina Dumnezeirii.

O, străbunii mei, o, mare popor tracic!

Tu ai pierit în mijlocul talazurilor marelui ocean al popoarelor, dar pieirea ta a fost învierea neamurilor care te-au copleşit.

Ele au ieşit învingătoare, dar tu vieţuieşti şi înfloreşti în sângele şi în spiritul lor.

Fie că sunt bulgari, sârbi, croaţi, unguri, slovaci, polonezi, ucraineni, toţi te simt în ei.

Soarele traco-roman rămâne viu şi strălucitor pe culmile carpatine, îmbrăţişând cu razele sale pe toţi aceşti *fraţi vitregi*.

Unii dintre ei ne urăsc, dar noi îi iubim, pentru că în sângele lor curge şi înfloreşte acelaşi duh.

Unii oameni se simt vii şi existând prin poftele lor, pe când alţii prin sentimentele care îi stăpânesc.

Unii simt că există prin gândurile care îi străbat şi îi preocupă iar alţii prin imaginile şi visele care îi colindă.

Numai puţini sunt oamenii care se simt vii prin rugăciune, prin starea în contact cu Divinitatea, prin trăirea în duh.

5780. Şi te-am ivit din jale,
din dor de necuprins,
ca să-mi astâmpăr focul
minunii ce m-a prins.

5784. Şi peste joc de ape,
mlădiu să te aşez,
ca o suflare timpurie
să te îmbrăţişez.

5788. Din muzică, din dans,
din unde te aşez
pe timpuri şi pe mări
să te întruchipez;
efluvii vii de farmec[299]
eu vreau să le opresc
şi vuiet de mlădieri
şi forme
luminii să-ntocmesc.

[299] Ale luminii dumnezeiești.

[30 decembrie 1984]

α – ω

Am atins odată stadiul spiritual în care materia, creaţia materială, cu toate formele ei, devenise transparentă, inconsistentă, aidoma umbrelor, ca un amurg.

Cele spirituale, lumea nevăzută însă, cea cerească, avea consistenţa şi evidenţa lumii materiale, a oamenilor obişnuiţi pentru mine.

Începusem să văd în lumea spirituală, socotită de noi *nevăzută*, mult mai evident, mai clar decât în această lume corporală.

Odată am văzut îmbinarea de sfere poziţionate ca un fagure, foarte strălucitoare, în care şi între care scânteia Divinitatea, infinitul dumnezeiesc, care crea universuri, lumi fără margini, o Împărăţia cerească.

Şi eu unde eram? Eram nicăieri, eram o conştiinţă fără altă formă existenţială, eram un fenomen, o funcţie de cunoaştere, metaforic spus *o oglindă vie*, fără să fiu *o oglindă* la propriu, pentru că eram o existenţă cunoscătoare, inexistentă ca formă, deşi cu funcţia de a avea o formă.

Odată am văzut, am simţit în faţa mea o formă omenească dar spiritualizată, multicoloră, multiiradiantă de dulceţuri sufleteşti, care presimţeam că ar fi a mea.

Dar este mult de atunci!...Voi mai atinge oare vreodată stadiul acela spiritual?!

Viteza creşte până când spaţiul şi timpul îngenează[300] şi încetează. Se intră în infinit, în veşnicie.

Acolo totul staţionează deşi este prezent viul[301] vieţii temporale şi spaţiale.

Norii nimbus ai Duhului dumnezeiesc apar şi cresc.

Ţâşnesc fulgere dar linişte este deplină, pentru că acolo fulgerul este viaţa, dulcea zvâcnire, apa pe care ai sorbi-o tu, cel ce ai şi materie, carne, fiindcă o sorbi în duhul tău, deşi simţi că eşti *mişcare inversă*, cădere spre cele de jos.

---

[300] Un regionalism: *încetineşte*.

[301] Harul dumnezeiesc.

Dumnezeu a vrut să-mi arate că şi cei mai pregătiţi pentru jertfă nu sunt *destul de pregătiţi* niciodată. Vin vremuri şi condiţii care pot depăşi omul şi voinţa lui.

Numai puterea divină, rugăciunea, credinţa şi mila lui Dumnezeu te mai pot salva şi înălţa.

De asemenea s-a văzut că şi cei mai vajnici luptători împotriva trădării pot deveni ei înşişi *trădători*.

Şi atât sunt de variate condiţiile care pot duce la această groaznică situaţie, încât nu poţi decât să ierţi până la urmă acest odios şi că de această situaţie, de trădare, nu te poate feri decât rugăciunea, credinţa şi mila lui Dumnezeu.

Mulţi au suferit batjocura aceasta de a deveni *trădători*, căci s-a luptat împotriva voinţei lor slăbite şi asta prin diferite metode.

Şi atunci când au fost în stare să-şi revină, aceştia au devenit mai înţelegători cu slăbiciunile omeneşti de orice fel ar fi ele, au devenit mai iertători, au căpătat vederi mai largi, au devenit mai buni şi prin aceasta s-au înălţat şi s-au apropiat mai mult de Dumnezeu.

N-am trăit în vremea când Iisus umbla pe pământ şi vorbea.

Dar adesea am simţit citind predicile Sale parfumul fraged al paşilor Săi, fiorul chipului Său şi nu zic că *nu L-am văzut*, ci dimpotrivă, că *din când în când Îl văd în chipul Său omenesc de atunci*, acum, după 2000 de ani şi bucuria mea e viaţa eternă în acele clipe şi creşte în mine o încredere fără margini şi la mine în trup e raiul pe pământ.

Am o profundă şi uimitoare experienţă, trăire. Când o voi folosi în scrieri?! Oare o voi folosi vreodată?

Mereu nu mi-am găsit timp pentru acest lucru. Voi înmormânta-o odată cu mine? Ce trist!

Fenomen

5797. În porii trupului, oglinzi,
simţirea ta'nflorea în ei,
adânc din[302] raze, să mă prinzi
iradia-i mii de scântei.

---

[302] V: *în*.

[10 februarie 1985]

5801. În[303] bucurii curate
pe timp şi rău şi bun,
mă[304] risipesc în toate
şi iarăşi mă[305] adun.

5805. Să fiu şi să nu fiu,
mă bântuie furtuna,
vreau linişte să fiu,
în toate şi-ntru una.

5809. În margini infinitul
îl pipăi şi îl văd,
sunt neînchipuitul,
prin valuri[306] mă străvăd.

5813. Sunt spirit şi aievea,
sunt trup şi mărginire,
sunt farmece de Eve,
devin nemărginire.

5817. Căci[307] farmecul e visul
ce creşte din iubire,
de freamăt Paradisul[308]
se răspândeşte-n fire.

5821. În tot, tot mai adânc,
când visele se frâng,
din lacrimi care plâng,
dau ceruri din adânc…

5825. Învie'n duh lumina
din gol, din zori de zare…

[303] V. iniţială: *Voi*. Poemul a fost remaniat în mare parte de către Fericitul Ilie.
[304] V. iniţială: *vă*.
[305] V. iniţială: *vă*.
[306] Luminii dumnezeiești.
[307] Prima variantă: *căci*. V. a doua: *că*. Am rămas la prima variantă textuală.
[308] V. primă: *Paradisul*. Varianta secundă: *necuprinsul*.

în mintea ce suspină
pierind, viu cer apare…

5829. Spaţiu şi timp sunt umbre
luminii ce'n izvoare,
din goluri tot pătrunde
plutind tremurătoare…

5833. O, frăgezimi prea[309] pure,
în muguri şi în floare,
putea-vor să vă'ndure,
făptura muritoare?!

[309] V: *mai*.

[11 februarie 1985]

Oglinzi

5837. Oglinzi, oglinzi între oglinzi
în care să te prinzi,
mai viu să te desprinzi.

5840. Gigantă'ntretăiere
între neant şi sfere,
de-a pururea să fii,
în ceruri tot mai vii[310],
izvor ţâşnind în flori,
de forme şi culori,
fulger curgând în nori
ce se rotesc din sori[311],
când fiecare por
din trupul pieritor,
inflorescent, oglindă,
vrea eul să şi-l prindă,
oglindă în oglindă.

5853. Oglindă, oglinzi între oglinzi[312],
mereu să te desprinzi,
în spirit să te-aprinzi,
să arzi iubire, tu,
din tot ce fu şi nu,
şi-n cer se prefăcu,
lucind, pierind, fiind…
şi nefiind fiind.

---

[310] V: *în ceruri noi, pustii*.
[311] Amănunte extatice.
[312] V. anulată: *Oglinzi, oglinzi, oglinzi…*

Văd în articolele condeielor tinere din revista ta[313], gândurile, simţirile inimii, aspiraţiile şi focul tinereţii mele, de acum mai bine de 50 de ani.

Şi acest lucru mă bucură şi mă înviorează şi mă simt iarăşi tânăr şi încrezător, deşi acum am 66 de ani.

Izvoarele, fântânile astupate de vremuri şi intemperii ale geniului românesc se desfundă, erumpe cu şi mai multă forţă, cu vitalitatea, cu energia pe care o dă pădurii o nouă primăvară, după ce a suporta greul iernii.

Ce bucurie! Ce desfătare mă copleşeşte!

Sunt iarăşi tânăr, cu geniul tânăr al neamului meu.

Sunt prea în urmă sau sunt prea departe, ca să le pot fi fârtat[314]. Dar spiritual am trăit lumina inflorescenţelor, spre care ei se îndreaptă cu paşi mult mai mari, diverşi, cu ramuri şi flori mult mai bogate, cu muguri mai plini de sevă, ce vor da flori mult mai mirositoare şi roade mult mai alese.

Căci, iată-mă, eu sunt în val târziu şi bat spre ţărm îndepărtat. Aici e tot ce-a mai rămas din furtuna luminii[315] de odinioară. Toate sunt umbre ce se sting nevăzute.

Vor rămâne numai poemele scrise, din care multe sunt pierdute, mai înainte de a viza realizarea literară.

Poeziile mele sunt o înregistrare fotografică, un film al unor realităţi spirituale profunde, greu de cuprins în cuvinte şi gânduri. (...)

Scriu poeme pentru a fi recitite, căci numai astfel se poate intra în atmosfera aceea.

---

[313] Pare a fi ciorna sau textul unei scrisori către un director de revistă culturală.

[314] Coleg de breaslă.

[315] Dumnezeiești.

5861. M-ai săgetat cu o privire[316],
Tu ce exişti, ce m-ai creat,
şi săgeta e la mine
căci m-a trimis în nemurire!

5865. Ce mai cauţi? Tu, ce cauţi?
Cine vrei să Ţi se-nchine?
Însuţi Tu priveşti din Tine,
prin privirea[317] Ta din mine!

[316] Doamne, cu slava Ta!
[317] Lumina dumnezeiască.

Omul: De ce oare am fost lăsaţi să fim învinşi, copleşiţi, asimilaţi de aceşti barbari[318]?

Raţiunea divină: Fără să deveniţi ei, fără să fiţi ca ei, nu se puteau modela, nu puteau evolua pe scara existenţei.

Dizolvându-vă în ei, sunteţi jertiţi pentru un scop superior, pentru ca să lucraţi prin ei şi să-i transformaţi cu dragoste.

Prin aceasta şi voi înşivă vă transformaţi într-un *element creator*, potenţându-vă propria fiinţă, căci nemaifiind cu totul *a voastră* este *şi a voastră*.

În acest fel slujitorii fac lucrarea lui Dumnezeu, după modelul lui Iisus Hristos, Care a luat trup omenesc, pentru a-l îngloba persoanei Sale divine.

Lucraţi în ei, pentru ei şi pentru voi, fiind voi înşivă, fără să se mai ştie că sunteţi *voi*.

Aceasta e suprema jertfă: cea a dragostei şi a smereniei!

[318] Se referă la regimul comunist.

17 martie 1985. La unii bătrâni funcţiile mentale slăbesc. Intervine confuzia.

Uită evenimentele şi întâmplările din viaţa lor.

Sau timpul se contractă sau dispare şi trăiesc într-un *neîntrerupt prezent* toate cele petrecute în viaţa lor. Aceasta e prima treaptă a dezmărginirii.

În starea de comă, procesul ieşirii din timp se asociază cu ieşirea din spaţiul vital şi începe conversaţia cu cei morţi, care desăvârşeşte procesul dezmărginirii.

Timpul şi spaţiul dispar. Atunci se intră în veşnicie.

Oare cum de nu vedeţi în ritmul cântecelor şi a muzicii actuale, violenţa şi pustiul evenimentelor care se apropie şi a războiului?!

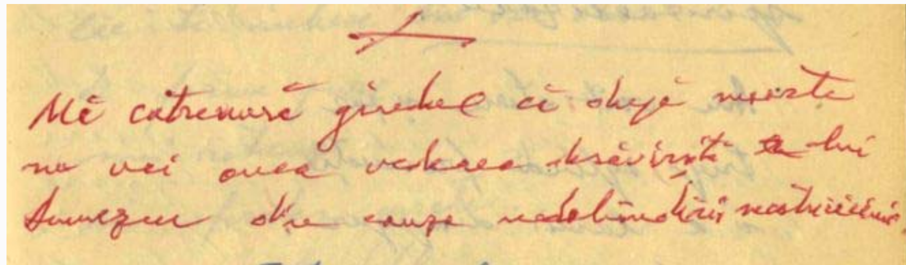
Ce e „omul nou” al epocii noastre? În cadru general, el este *un om nerealizat* sau *un om superficial* din punct de vedere cultural.

El e omul care una vorbeşte şi alta gândeşte. Între prieteni este cineva, în societate e altcineva iar în sine însuşi: o nulitate.

Demnitatea e ceva care se realizează numai în unele aspecte şi numai parţial, ea încetând cu totul în faţa autorităţii conducătorilor statului.

De *personalitate* în adevăratul sens al cuvântului nu se poate vorbi acum şi nici nu ai dreptul să o defineşti.

Mă cutremură gândul că după moarte nu voi avea vederea desăvârşită a lui Dumnezeu din cauza nedobândirii nestricăciunii[319].

Mă cutremură gândul că după moarte
nu voi avea vederea desăvârşită a lui
Dumnezeu din cauza nedobândirii nestricăciunii.

[319] Cam așa arată *grijile reale*, profunde, ale unui Sfânt.

5869. Fluture'n zbor,
fulg ce mai mult zbura
decât cădea,
copila era.

5873. Era mai mult o acţiune decât ea,
cuprinsă de joacă,
un fulg alb de nea,
copila era.

„Cunoaşterea e ca un nor pe fiinţă”, Paul Valéry[320].

Opreşte gândul şi cunoaşterea şi ai senzaţia că intri în marele tot, că dispari şi totuşi exişti, că eşti şi nu eşti tu, că eşti acel dincolo de aparenţele marco şi microcosmice.

Dacă cunoaşterea obişnuită e „ca un nor pe o fiinţă”, ajungem să credem că acest nor, risipindu-se, adică întregul univers să se aneantizeze în fiinţa noastră, ar face ca realul[321] să se reveleze în noi înşine, într-un sens intim, absolut pur.

Acest lucru se întâmplă numai după ce ai făcut efortul spiritualizării.

[320] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.
[321] Viața dumnezeiască.

5877. Am dorit, etern şi pur trup,
oglindă a frumuseţii
şi a luminii
dimprejur.

5881. Am dorit să fiu,
un transparent cristal al gheţii,
joc,
spectacol în azur.

Timpul cosmic nu este ireversibil ca cel istoric, ci este ciclic şi numai astfel se percepe întregul, credea Mircea Eliade[322].

Şi tot el: *mitul e o naraţiune sacră*.

[322] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.

Paul Valéry: „Există autori care scriu pentru Îngeri”.

Luminii[323]

5885. În golul[324] meu de veacuri adâncit,
eu te-aş sorbi cum negrii nori absorb
lumina, razele şi aştrii,
întru adânc spiral[325] rotind,
în zări fântânile-adâncind,
în norii viorii-albaştri...

5891. Căci te iubesc din viu abis
de forme pure,
şi sânii rotunzi
ai sferelor curate,
şi mersul dalb
în care te iveşti,
Lumină.

---

[323] Dumnezeiești.

[324] V: *vidul*.

[325] Se referă la modul de rotire în spirală, a ființelor cerești, în Împărăția lui Dumnezeu.

Mitul *poporului etern* a fost întrerupt de apariţia bombei atomice.

Hippie movement[326] a descoperit „religiozitatea cosmică”, viaţa ca „manifestare divină”.

Glorificarea nudităţii şi a sexualităţii aparţine sferei ritualului şi ea nu este de natură psihologică.

În dragoste ei au descoperit nu o plăcere orgiastică, ci un mod de a se elibera de sentimentele lor de inferioritate şi vină.

La fel, muzica, sărăcia şi seninătatea sufletească au pentru ei o valoare spirituală. Ei au descoperit natura ca manifestare a Divinităţii.

Există grupuri restrânse în America, care trec de la *aspectul social* la *cel religios* al mişcării (Mircea Eliade).

Hermeneutica este studiul *sensului* sau *al înţelesurilor* pe care ideile sau fenomenele religioase le-au avut de-a lungul timpului.

Scopul ei este acela de *a descifra* şi *clarifica* toate experienţele religioase ale omenirii, din preistorie şi până astăzi.

Ea aduce schimbări în gândirea umanităţii (Mircea Eliade).

---

326 În engleză: *mișcarea Hippie*.
A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Hippie.

5898. Cu trupul gol în valuri de lumină,
privirea ei în zare fulgera,
pe sânii goi ardea tăcerea zării,
tot mai adânc se dăruia pierzării
şi se ivea din nou din spuma mării:
era zeiţa gândului, visării!

5904. Şi grecii ţi-au zis *Venus*, tresărind,
cu fiecare daltă marmura-nviind.

[20 octombrie 1985]

5906. Frumuseţe, ce eşti tu?
De unde vii?
Ce te născu?
Te aud şi nu de-acu';
Frumuseţe, ce eşti tu?!

5911. De unde vii?
Ce te născu,
în privire, în auz,
în tot ce mă străbătu,
floare a viului havuz[327]?

[327] Frumusețea e o floare a harului dumnezeiesc.

[28 octombrie 1985]

5916. Dulceţi nemuritoare
din zâmbetul în soare[328]
şi umbletul candoare,
al trupului ce moare,
de dor şi nemurire,
scăldase-va-n iubire,
acum, întâia oară...
...tu cântec, tu vioară,
prea vie, tu, fecioară!

5925. Tu, vis, tu, formă dai
abisului şi grai,
fără să ştii purtând
eternul pe pământ.

5929. Şi chiar atunci când taci,
tu umbrele prefaci,
în zori şi în furie,
ne-nvinsă bucurie...

5933. Tu, farmec, vrajă, cui?...
Ce veşnic mă apui!...
Lumină'n auroră,
corabie şi proră,
scăldate'n valuri,
tot căutându-şi maluri,
de doruri şi stăpân
prea plinului tău sân.

[328] Vedere extatică.

[3 noiembrie1985]

5941. Vii subţirimi,
dulceţile de mir,
din adâncimi,
cu duhul le respir.

5945. Şi-n trup arzând,
vibrează către zări,
tot mai tăcând,
noi limpezimi de mări[329]...

5949. Pierdut către înalt[330],
un farmec[331] de nu'ncape,
străbate[332]...şi tresalt,
în schimbătoare ape[333].

---

[329] Zări ale luminii dumnezeiești văzute extatic.
[330] Dumnezeu.
[331] Lumina Sa dumnezeiască.
[332] Întreaga mea persoană.
[333] Mă bucur de vederile extatice pe care le am.

5953. Nu frica focului[334],
ci dragostea de Tine,
de-mpărăţia Ta
este mai mare-n mine!

[334] Iadului.

Suntem un neam blestemat.

Am ucis geniul neamului, am ucis pe Hristos în inimile şi sufletele noastre şi preamărim, slăvim şi cântăm nulitatea, făţărnicia, minciuna şi mândria luciferică.

Suntem blestemaţi să îndurăm urâciunea laşităţii şi batjocura antihristului.

Nu ne vom spăla de acest blestem decât prin suferinţă, martiraj şi jertfe de sânge[335].

[335] Lucru petrecut la revoluția română din decembrie 1989.

5957. În infinite chipuri
farmecul[336] să-l simt,
cum curge întru mine
şi dintr-un mine alint.

5961. Cum nuanţele culorii[337]
în sunete se frâng
şi-n aurora serii
în depărtare ning[338].

---

[336] Lumina dumnezeiască.
[337] Luminii dumnezeiești.
[338] Amănunte extatice.

[24 decembrie1985, în ajunul Crăciunului]

5965. Trupul meu e floare,
inima-i cântare,
faţa-mi luminează,
gândul meu e-o rază...
.
5969. ...*Dragoste*, nu *frică*,
vremile despică,
negrii nori se cern
dar voi fi etern,
strălucire, viu,
Domnului meu fiu,
ca să-I cânt cântare,
fără de-ncetare.

5977. Vreau să-i fiu oglindă,
străluciri să prindă,
trup şi suflet nou,
a slăvilor ecou.

Ceruri

5981. Am privit din soare'n soare
ceruri tot mai'nalte'n duh,
până'n slava de ninsoare,
de culori în viu văzduh;
din care pururi se ning flori,
cântare radiind, fiori[339],
ce nimicesc făptura grea,
şi-o sorb adânc, de-a-pururea,
să fie trup de veşnicie,
şi duh de viaţă în pustie.

[339] Descrieri extatice.

5991. Aceste forme trecătoare,
care cu glas şi fără glas,
în cerul veşnic m-au atras;
forme adânc liniştitoare[340],
a vieţii noastre de pripas,
cu dor de umbră şi de soare,
voi sunteţi viaţa ce nu moare,
eterna curgere şi vas,
voi fecioreşti trupuri de soare.

---

[340] Văzute extatic.

Imagini cereşti

6000. În jurul Tău lumina cântă,
culorile profund se'nvolburează,
dintr-un izvor ce nu-l zăresc,
culori, lumină, pe Tine Te binecuvintează.

6004. Şi melodii şi ritmuri, vrajă,
dintr-un adânc mai fraged, viu...
...Creaţiei[341], eu ard şi mă'nchin,
căci mă atrage'n sine marea vrajă...

6008. ...Şi tot mai pur, şi tot mai viu,
din frăgezimi[342] curg feciorii,
aşa de limpezi şi de vii,
din trup de zare, diafan...

6012. Ce salbe aurii dau norii!
Iar bezna lor de slavă-i plină,
ce zare şi tării înclină;
din roţi de neguri se scurg sorii...

6016. Nu pot să cânt decât tăria[343]
de dincolo de vis şi de gândire,
ce izvorăşte din etern murirea
simţirii, a minţii şi naşte veşnicia.

---

[341] Împărăției lui Dumnezeu.
[342] Din frăgezimile luminii dumnezeiești.
[343] Slava lui Dumnezeu și cele văzute întru ea.

6020. Şi eram tânăr,
şi vigoarea
îmi era lege...

6023. Voiam să sorb
şi să absorb
frumosul cer,
călduri şi ger,
vraja femeii,
trupul ei,
coroana luptătorilor
şi agerimea
de fulger.

6032. Şi toate'n tot
să sufle înapoi
şi viaţă şi lumină
să le dau...

6036. Eram *divin*,
nu *omenesc*...

6038. Nu ştiu ce e
dar îl trăiesc
şi ce mă soarbe
eu absorb.

6042. Acum sub norul de săgeţi,
pe cel mai bun dintre voi, Geţi,
spre cerul meu să-l trimiteţi.

6045. În vârf de suliţi ascuţite să-l prindeţi,
chinului să-l daţi
și-al morţii har să-l învăţaţi.

[16 martie 1986]

Inteligenţa

6048. Vibraţii, unde, unde, unde,
inteligenţa'n noi pătrunde;
în nori, în floare, în amiază,
în cerul nopţii scânteiază...

6052. Se-ntipăresc în mii de feţe
şi dans săgeţile să'nveţe,
şi în miresme şi-n auz,
să fie veşnic, cer havuz.

6056. Vibraţiile se topesc,
diversităţile'n havuz,
în alte ceruri înfloresc.

6059. Dumnezeu este auz,
Cuvânt, eternitate, Sunt.

6061. În cerul destrămat
şi-ntunecat al ţării,
un talaz de lumină se înalţă,
de parcă ar fi pe'ntinderea mării!...[344]

[344] Versuri profetice. Anunţau schimbarea României de după 1989.

Eternei frumuseţi

Iradiere pură,
de raze şi miresme,
din umeri pân’ la glezne;
mai mult decât făptură,
iradiere pură.

O vreme, în pustiu
lumina fulgera
dar nu se întrupa;
surâsul, graiul viu,
o vreme în pustiu...

Vecie’n frumuseţe
învăluie-mă azi...
şi soarele de-amiezi
în mine să îngheţe,
vecie’n frumuseţe.

6080. I wish I breathe
and burn inside
the bright now-being
of your growing.

6084. Raising the shape
of your body
such as at distance
the stars are thinking.

6088. So lowing you,
a fresh now flower
spreading away
the air around.

6092. I want to die
burning a light,
rising in sky,
the turning earth[345].

---

[345] Traducere poemului din limba engleză:

Doresc să trăiesc
şi să ard înăuntrul meu,
şi să văd cum creşte
strălucirea noii făpturi.

Forma trupului tău
străluceşte,
dar e o mare distanţă până acolo,
ca distanţa până la stele.

Tu eşti aici jos
ca o floare proaspătă,
care răspândeşti până departe,
mirosul tău.

De aceea vreau să mor
şi să ard ca o lumină,
care răsărind pe cer
îşi întoarce privirile spre pământ.

Ultima strofă s-a împlinit. Fericitul Ilie e una dintre florile Raiului lui Dumnezeu, care îşi întoarce privirile spre noi, păcătoşii, ca să ne binecuvinteze.

6096. Din marea dăruire[346]
sunt numai o sclipire...
Fragila-mi unitate
se pârguie în dor...

6100. Un roi de existenţe
din moartea mea răsar;
adevăratul nume
cel port e: *unduire*.

6104. Valuri zâmbind melodic...
Sunt neştiutor,
precum sunt paşii fără saţiu,
ai pruncului ce trupul
şi-l lasă în bucuria încrederii,
a celei sfinte, oarbe,
al mamei dulci ce-l soarbe.

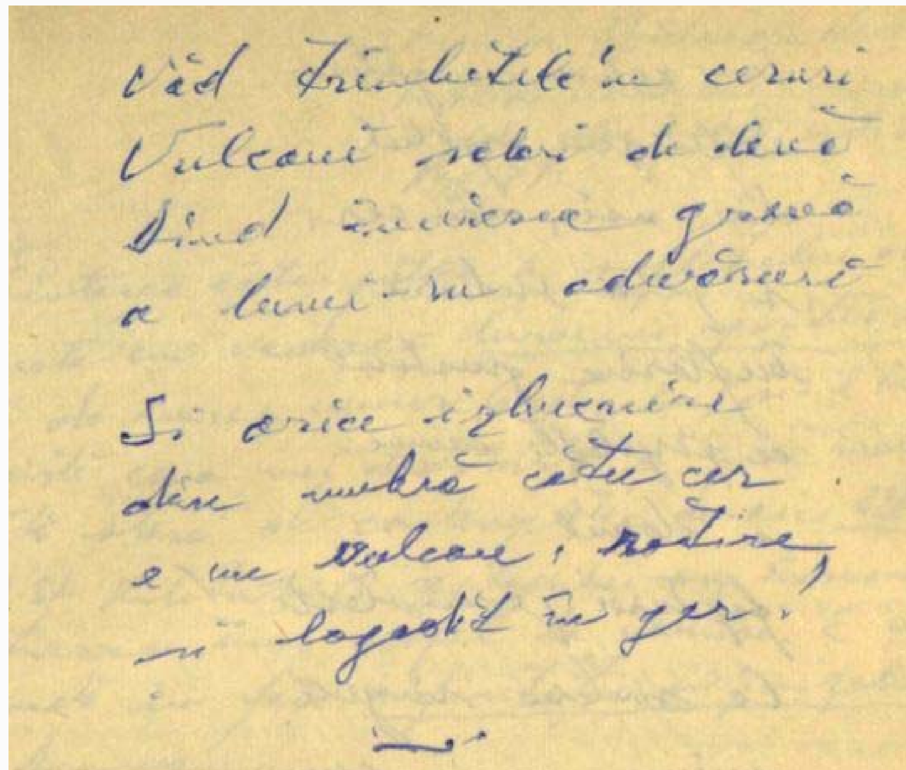
[346] Revelaţiile lui Dumnezeu pentru el sunt „o mare dăruire”.

Omul se realizează într-o unitate cu întreaga faptură, apoi urcă în curcubeul creaţiei.

Aici, în prezenţa luminii necreate, aruncă ciotul gândirii proprii cu care a urcat şi râde în zările clare.

6111. Văd trâmbiţele'n ceruri,
vulcani solari de lavă,
dând învierea gravă
a lumi-n adevăruri.

6115. Şi orice izbucnire
din umbră către cer,
e un vulcan, rotire,
şi logodit în ger.

Văd trâmbiţele'n ceruri
Vulcani solari de lavă
Dând învierea gravă
a lumi-n adevăruri

Şi orice izbucnire
din umbră către cer
e un vulcan, rotire,
şi logodit în ger.

6119. Un infinit surâs ucigător
se'ntipărea'nflorind
pe chipul rău,
pe frunte, 'n ochi, pe sâni,
pe umeri, pe picior,
ce adia mergând;
pe mâna ta, pe buze,
ce se deschid confuze,
de taine care mor
în mugure, la sânul,
pe care pruncul tău,
'l-mbrăţişa firesc.

Prin acţiune, cugetare,
înfrângem zelul din noi, din cer,
şi prin iubire înflorim pustiul
ce pârjoleşte inima şi dorul
făpturii omeneşti.

Căci suntem singuri –
inima ne-o spune –
în ceasul ultim[347],
când ne despărţim.

[347] În clipa morții personale.

6140. Cu atâta bucurie
nu ştiu ce să fac...
O risipesc în dans,
în cântec, în priviri.

6144. Sfârşitul ei este
explozie şi luptă.

6146. Frumosul mă consumă,
extazul mă adună.

6148. Etern sunt.Veşnicie.

Filocalia Sfântului Simeon Noul Teolog[348], *Întâia cuvântare morală. Pilda celui închis*. Ed. Stăniloae, p. 177.

Citez: „înaintarea câte puţin a sufletului îl obişnuieşte pe acesta cu vederea luminii spirituale, îl scapă de marea uimire [a extazului] şi-l învaţă că există ceva mai desăvârşit şi mai înalt decât această stare de contemplare de aici", p. 297.

P. 297, D. Stăniloae: Înlăturarea extazului nu înseamnă totuşi înlăturarea unei astfel de uimiri. E mirarea profundă în faţa infinităţii inepuizabile a lui Dumnezeu.

Ego: O, păcătosul şi nevredncitul ce am fost şi sunt acum!...

Căci mi s-a îngăduit această măreaţă vedere a luminii dumnezeişti, spirituale, în mod aproape permanent şi eu am pierdut-o pe un blid de linte.

Poate aşa trebuia să se întâmple, ca să am experienţa vieţii mai profundă. E o mângâiere şi aceasta.

Mi-a rămas speranţa că, până la sfârşitul vieţii, mă voi învrednici să o recâştig, cu ajutorul şi mila lui Dumnezeu.

Nu ştiam ce e smerenia. Acum va trebui să o învăţ, ca să pun temelia căinţei şi a speranţei mele.

Cam acum un sfert de veac, îmi aduc aminte, cum am văzut lumina spirituală în culoare albăstrie, care era lumina proprie a Sfintei Fecioare.

Când mă rugam ei, apăreau trei luceferi. Înţelegeam că aceştia sunt Sfânta Treime şi sub acest triunghi, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, omul era a patra entitate, ca fiu îndumnezeit.

În starea aceasta, la acest stadiu, simţeam cum am trupul meu spiritual dar nevăzut şi mă simţeam o prezenţă, care vedea, în acelaşi timp, în faţă, în spate, lateral stânga şi dreapta şi simţeam că nu mai sunt, pentru că puteam vedea în toate direcţiile, de parcă aş fi fost un soare.

Însă, în acelaşi timp, un soare scânteietor şi de formă circulară era în faţa mea, spre dreapta, foarte aproape de mine, la aproximativ un metru[349].

---

[348] A se vedea teza noastră doctorală: *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog*, pe care o puteți downloada de aici:
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/.

[349] Așa cum îl vedea Fericitul Ilie în vedere extatică.

Sinea mea rămânea în locul unde eram iniţial şi se integra în soarele din faţă şi prin el vedeam o lume de lumină scânteietoare.

Un gând ispititor mă împingea să văd şi mai departe.

Vedeam în zarea mai subţire, mai diafană, mai clară sau estompată un alt soare, mai strălucitor, mai străveziu, mai fermecător şi dătător de încântări.

Şi nu ştiu dacă eu m-am apropiat de el sau el de mine, dar am simţit că trecusem din primul soare în cel de-al doilea şi că am trecut dintr-un cer în altul.

Şi din acest al doilea soare vedeam iarăşi mai departe. Numai când intram într-un soare vedeam.

Şi din acest al doilea cer am văzut alţi sori, alte orizonturi.

Erau tot mai diafane, mai străvezii, mai de necuprins cu inima şi cu sensibilitatea. Ceruri infinite şi inepuizabile roiau. Erau tot mai fragile, mai subtile, mai profunde.

Mintea şi inima s-au oprit la un moement dat pentru că nu mai puteau să simtă, să vadă, să înţeleagă ce este mai departe. Era infinitul, Dumnezeirea mai departe, Care nu poate fi cuprinsă.

Eram încă nedesăvârşit pentru a înainta mai departe.

Vorba lui Pavel[350]: erau lucruri pe care ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, dar pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce Îl iubesc pe El[351].

---

[350] Sfântul Apostol Pavel.

[351] Face referire la I Cor 2, 9, care e o reluare a lui Is. 64, 3.

În lumea spirituală cerurile trec unul prin altul fără să se incomodeze, fără să se influenţeze, ca şi când nimic n-ar fi. Totul este stare, este esenţă de sine.

6149. Privind la frumuseţi
în sclipirea undei,
mă scald, mă oglindesc.

6152. La începutul tinereţii,
pe un drum deschis spre ceruri,
întâlnii imensul gol din suflet,
pustiul arzător din basmele străvechi,
cu Feţi frumoşi, porniţi spre alte zări,
pline de vise, de zâne,
de aurii şi argintii
grădini şi roade.

6160. Am poposit luptând,
răbdând îngenuncheat de patimi
şi de vreri,
ce răsăreau din mine,
ce-mi apăreau în cale.

6165. Eram un răzvrătit într-una,
împotriva lumii întregi şi
împotriva mea mai mult.

6168. Eram *împovărat* dar *sprinten*,
pe aspre cărări, mereu noi, mereu...

Acum 25 de ani. Energia în circuit închis nu se pierde, ci se potenţează, devine infinită. Dovadă şi structura în circuit închis a universului.

Pornind de la acest principiu, pe care l-am acceptat, am început rugăciunea permanentă, a inimii, isihastă, în două cercuri.

Cercurile se intersectau în semnul crucii.

Cu timpul cercul a devenit o sferă. Apoi mi s-a deschis infinitul şi mi s-a dezvăluit. Însă am căzut şi am pierdut totul, întrerupând practica ascetică.

Astăzi, pe 7 martie 1987, în revista „Magazin”, am citit şi am remarcat pe Josef Newman[352], inginer american, care susţine că a pus la punct un motor care produce mai multă energie decât consumă; afirmaţie care pune sub semnul întrebării *legea conservării materiei*[353].

Acesta a lăsat să se înţeleagă faptul, că utilizează fenomenul trecerii particulelor printr-un câmp magnetic, determinând *o mişcare giroscopică*, deci o mişcare *în circuit închis*.

Autorul crede că această maşinărie poate deveni „capodopera tehnică a tuturor timpurilor”.

Eu cred că astfel vom putea obţine forţe infinite şi vom cuceri infinitul, după cum am spus anterior.

---

352 A se vedea: http://www.josephnewman.com/.

353 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Legea_conserv%C4%83rii_energiei.

Motus stabilis[354]. *Mişcarea stabilă* sau *stabilitatea mobilă*. A fost susţinută de Sfântul Grigorie de Nyssa[355] şi de Sfântul Maxim Mărturisitorul[356].

„Sufletul apus în Dumnezeu nu se află într-o *stabilitate încremenită*, ci într-o *stabilitate mobilă* sau într-o *mişcare stabilă*, pentru că nu se mişcă decât în supremul şi infinitul bine al dragostei eterne a lui Dumnezeu, nemişcându-se din El”, Preotul Stăniloae[357].

Ego: Durata, timpul ne mai existând [în veşnicie], fiind numai trăire în Dumnezeu, adică în Infinitul sub toate aspectele, o clipă de dulceaţă supremă acoperă veşnicia.

Clipa se confundă atunci cu veşnicia, cu infinitul.

Trezirea din veşnicie, din infinit înseamnă intrarea iarăşi în perimetrul duratei, intrare în timp, în nişte limite.

---

[354] În latină: *mişcarea stabilă*.
[355] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_de_Nyssa.
[356] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maxim_M%C4%83rturisitorul.
[357] Pr. Prof. Acad. Dr. Dumitru Stăniloae: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_St%C4%83niloae.

6170. Nu ne cunoaştem *prin cuvânt*
Ci *prin lumina feţii*,
Grăim melodice dorinţe,
Prin alb cristal al gheţii.

6174. Întruchipând misterul,
Fierbinte e şi gerul,
Lăuntric pulsatoriu,
Când valurile mării
De gheaţă s-au făcut.

6179. Pe cerul greu de stele
şi de lumini rebele,
Lumina vieţii mele
e cântec între ele.

6183. Sunt şi nu sunt,
şi nu sunt şi sunt:
acesta e răspunsul,
acesta e misterul,
ce leagănă tot cerul
văzut şi nevăzut…

6189. Cerească Împărăţie,
de-a pururi îmi eşti mie,
şi leagăn şi mormânt,
căci sunt şi nu sunt,
şi nu sunt şi sunt.

6194. Oricum aş da-o,
orice-aş face,
nu pot scăpa,
ci numai *urc*
sau *cobor*,
căci *veşnic sunt*
şi *infinit*…

6201. În infinit şi veşnicie
sunt cel ce moare
şi învie.

6204. Oglinda[358]
Soare'n oglinzi,
lucea palatul,
răsfrânt în norii argintii;
în flăcări spelbe[359],
cerul, înaltul,
zâmbea'n ferestre viorii.

6211. Răsfrânt în ape de smarald,
palatul viu îl vezi, nu-l vezi,
dacă surprinzi un joc de fald,
e-al Cosânzenii[360] cu ochi verzi.

---

358 Poemul are subtitlul: „Din trecut".
359 Galbene.
360 Împărăția lui Dumnezeu.

…Şi dacă după aceste gânduri neprihănite şi bune,
urmează, dând năvală altele [rele], să nu deznădăjduim.
În ceasul odihnei pe care ne-o aduce harul să nu ne
mândrim, ci în vremea bucuriei să aşteptăm
necazul.
Filocalia 10.

Chiar aşa era şi cu mine. Când mă stăpâneau gândurile neprihănite şi în chip sensibil[361] eram în lumea nevăzută şi prin lucrarea harului mi se descopereau tainele Împărăţiei lui Dumnezeu, după aceasta nu urma năvala patimilor pe care le înăbuşim şi le depăşim uşor, ci atacul demonilor.

Pe acesta îl suportam, pentru că ştiam că pe cât e de puternic şi de cutremurător, pe atât va fi de mare şi noua coborâre de har care îi va urma şi care mă va duce spre stări şi mai elevate, mai străvezii, mai aproape de tronul Celui Prea Înalt.

Uneori treceam prin stări groaznice, care mă cutremurau trupeşte şi sufleteşte atât de mult, atât de profund, încât simţeam că mă prăbuşesc şi că nu mai pot să scap nicicând de ele.

Dar niciodată nu mi-am pierdut încrederea că Dumnezeu mă va salva şi că Dumnezeul din mine[362] nu poate fi înfrânt de nimicitoarele asalturi demonice.

Atunci nu mai îmi puteam continua rugăciunea. Mă lăsam în voia lui Dumnezeu şi a conştiinţei, pe care o vedeam pâlpâind în străfundurile ei în El, în Cel Infinit şi veşnic, în Dumnezeu.

După ce demonii mă lăsau în pace, urma liniştirea şi apoi simţirea coborârii harului Său. Toate acestea însă au trecut cu timpul.

A venit vremea când atâta har mă copleşea încât demonii nu se mai apropiau de mine şi aveam nevoie numai de o uşoară concentrare şi să repet de câteva ori rugăciunea inimii, pentru ca instantaneu să mă învăluie lumina necreată şi nevăzută.

Îmi apăreau atunci cruci luminoase şi altare multicolore în jurul meu iar duhul meu se cufunda în ele.

Eram în toate şi nicăieri.

Însă ele s-au stins cu timpul. Am pierdut harul.

Harul se dă dar se şi ia.

Harul mi s-a luat datorită slăbiciunilor mele şi a căderilor mele omeneşti. Însă simt cum mila Domnului mă ocroteşte încă de cele rele.

Mi-e teamă să nu o pierd şi pe aceasta. Nu mai am curajul să ridic ochii către Dânsul, ca să-mi da harul şi

---

[361] A se înţelege aici: *conştientizând în sufletul meu* și nu *în mod material*.

[362] Dumnezeu, Care locuieşte în mine.

lumina din nou, pentru că nu mai sunt vrednic de ele. Însă uneori mai năzăresc[363] lumina Sa.

Nu mai am nici putere şi nici voinţă să încep truda izbăvitoare şi mântuitoare. Tot amân acea clipă, păcătosul de mine, deşi sfârşitul mă poate surprinde oricând, ca pe oricare om.

Sper însă ca, într-o zi, să mă hotărăsc definitiv, indiferent dacă voi mai obţine harul şi lumina.

Am mai făcut încercări minore, dar nu am stăruit şi am întrerupt eforturile.

Ajută, Doamne, slăbiciunii mele!

---

[363] Întrevăd.

6215. Neîntrerupt Îngerii vin,
spre tron de flacără şi jar,
sorbind din cupe viu nectar.

6218. Deschise aripile-şi ţin,
mereu din veci de veci răsar,
se-nchină ei, şi eu mă-nchin,
vorbim prin gânduri şi priviri.

6222. În zări se nasc nemărginiri,
de ceruri noi şi noi sclipiri,
înmiresmate de culori,
ce înfloresc în nimbi de nori.

6226. Şi totul e-o cântare sfântă,
de laudă neîntreruptă;
şi ceruri noi şi nou pământ
e translucid. Lumină sunt!

Hristos
(prelucrare)

[4 ianuarie 1988]

6230. S-a arătat ca om
ce încă trăieşte,
El, Iisus Hristos.

6233. A cărui putere
depăşeşte şi trece
dincolo de marginile firii…

6236. Lumea credea că este *Proroc*,
dar El era *Fiul lui Dumnezeu*.
Pentru ai Săi ucenici aşa era.

6239. Vindeca şi tămăduia
tot felul de boli
şi pe cei morţi învia.

6242. Cuviincios la chip
şi măsurat în toate era.

6244. Restriştea pentru ai Săi,
faţa I-o străbătea,
şi asta mai mult atrăgea,
dragostea şi frica,
oricui Îl privea.

6249. Părul, ca floarea alunei
timpurii strălucea, se lăsa,
până către ureche,
şi de acolo trecea în jos,
peste umeri, în creţuri,
în valuri, maiestuos.

6255. Ca un nazarinean îl purta,
de la frunte spre mijlocul capului,
părul Său avea cărare.

6258. Frunte lată şi albă,
fără meteahnă la înfăţişare,

fața împodobită cu rumeneală,
tăcută mai ales, plăcută.

6262. Nobil, mângâios avea chipul,
nasul și gura cu plăcută măsură.

6264. În floarea vârstei, El,
avea barba deasă,
despărțită în două și aleasă.
Vii și căprui – ochii Lui.

6268. Groaznic se arăta
în ceea ce poruncea.
Dulce și plăcut,
sfaturi și învățături dădea.

6272. Spre adâncă cinstire,
atrăgea ochii tuturor.
Nu L-a văzut nimeni râzând,
dar plângând adeseori.

6276. Era drept la stat,
brațele Lui erau lungi și frumoase,
palmele mari și pline de har.

6279. Vorbește puțin
dar statornic și grav.

6281. Și așa cum era,
era cel mai frumos om
din lume[364].

---

[364] La sfârșitul poemului găsim următoarea însemnare: „*Scrisoarea proconsulului Iudeii, Lentulus Publius, către Senatul Roman*. Eu am găsit-o într-o veche carte bisericească, a lui G. Predescu”.
Aici a transpus poetic descrierea chipului Domnului din scrisoarea lui Lentulus Publius.
A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Publius_Lentulus.

Unicitatea (şi inefabilul) fiinţei umane

[19 martie 1988. *Magazin*]

În cartea americanului Spalding, „Viaţa Maeştrilor", un yoghin afirmă faptul că materialiştii (oamenii de ştiinţă materialişti) vor ajunge cu timpul, prin studiile ştiinţifice făcute pe baze materialiste, să intre în contact cu spiritualul, cu legile spirituale.

Articolul de faţă face dovada unui asemenea contact.

Citez. Gulaev, directorul-adjunct al *Institutului de Radiotehnică şi Electrotehnică* al *Academiei de Ştiinţe* al URSS, cercetător de primă mărime al câmpurilor fizice materiale măsurabile (deci absolut obiective) ale organismelor biologice, inclusiv ale omului, compară omul cu *un univers viu*.

Când Eminescu[365] a spus: „un roi de galaxii", deci nu a vorbit *metaforic*.

Acest Gulaev a spus, că în jurul oamenilor ca şi în jurul planetei noastre există o atmosferă şi o magnetosferă proprie, în care bântuie fluxuri şi radiaţii nesesizate de organele noastre de simţ.

Există o interacţiune de câmpuri continuă, pe care ochii şi urechile aparatelor create de oamenii de ştiinţă pot sesiza interacţiunile acestor câmpuri.

Un altul, E. Godik, precizează că în laboratorul lor, se recepţionează semnalele pe şapte canale.

Ei studiază câmpurile electrice, magnetice şi radiaţiile radio-termice ale organelor interne, radiaţiile infra-roşii ale suprafeţei corpurilor, luminescenţa optică, semnalele acustice, modificările mediului interior care se prelungesc ca o radiaţie proprie în spaţiul înconjurător; spaţiu ce e un tablou copleşit de radiaţii şi câmpuri.

Ziarista Vanda Beleţcoia a asistat la unul din experimente, vizualizând aceste miracole.

„Culorile galben şi roşu oscilează, capătă intensitate. Omul pare un dragon care scoate flăcări din el. Priveşti ca la un film color. Sunt aparate care prind lucruri paradoxale".

Observaţiile mele. Există persoane, care prin pregătire spirituală, adică prin post, rugăciune, purificare a gândirii şi

---

[365] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu.

a simţurilor, pot percepe aceste manifestări ale câmpurilor menţionate mai sus şi pe care le înregistrează aparate ultrasensibile.

Însă mai mult decât aceste aparate ştiinţifice, care nu fac altceva decât să înregistreze aspecte aurice[366] naturale, omul pregătit superior [omul duhovnicesc], poate selecta şi se poate perfecta, pentru a intra în trepte şi câmpuri din ce în ce mai înalte, de unde poate acţiona asupra sa şi asupra mediului înconjurător, cum fac şi yoghinii.

Se trece la stadii în care omul intră în contact cu Divinitatea, în care omul intră în Împărăţia cerurilor.

Omul spiritual fuzionează [se uneşte fără să se piardă pe sine] cu Divinitatea, fiind în Dumnezeu şi Dumnezeu în el, înăuntrul lui şi în afara lui. E atunci un fiu prin înfiere. E un fiu prin Iisus Hristos, care este Unul din Treime.

Ziarista Vanda Beleţcoia a văzut într-adevăr ceva real, pe om ca un dragon în flăcări, culorile galben şi roşu care fac parte dintr-un spectru real.

Dar e vorba de omul actual, care fiind dezorganizat spiritual e ca un demon în flăcări şi are culorile galben şi roşu, care sunt *culori infernale*.

Ar fi indicat însă să se facă experimente pe persoane de diferite stadii morale şi spirituale şi atunci s-ar vedea ceea ce am văzut şi eu.

Vor vedea forme în care flăcările se organizează în forme din ce în ce mai alese, mai frumoase, culorile devin mai străvezii şi luminoase, chiar iradiante de lumină, de căldură emoţională, blânde, binefăcătoare, atractive, liniştitoare, care depind de înălţimea spirituală a celui în cauză.

Iar în jurul acelui om, conexiunile se alcătuiesc în bolţi, în ceruri, în coroane şi sfere ce se răspândesc în spaţiul infinit.

Am văzut fiara stacojie care urla. Am văzut-o înghiţind spaţii. Fiara cenuşie…şi îngerii[367] care coborau şi piereau.

---

[366] Care emană din lucruri. Aureolare.

[367] Despre această vedenie, Fericitul Ilie mi-a spus cândva, că era vorba de oameni credincioşi, de nişte oameni cu viaţă îngerească, dar pe care demonii i-au băgat în cele din urmă în Iad. Ei au căzut şi au murit în căderea lor.

Ce ironie a sorţii trăieşte acest neam!

După ce a fost vitregit veacuri de-a rândul şi a fost spulberat în vânturi, şi biciuit de valuri întregi de asupritori sosiţi din toate zările, acum a căzut pe mâna unor pigmei vicleni şi a unor înapoiaţi moral, care se împăunează cu tot felul de calităţi pe care nu le au.

Când ei îşi afirmă vreo calitate, tu trebuie să înţelegi tocmai contrariul ei.

Minciuna s-a înrădăcinat atât de adânc încât a devenit o lege de comportament, de guvernare.

Totul e o înşelăciune. Iar noi am devenit cu toţii laşi, lipsiţi de orice urmă de personalitate.

Avem un sistem politic condus de principiul negării adevărului, a curajului, a opiniei personale. Nu facem totul din *smerenie creştinească*, ci *din nemernicie*.

Suntem anulaţi spiritual dar ne mândrim cu libertatea pe care nu o avem.

Am căzut în fundul unei prăpăstii a negării spirituale, încât mă întreb deznădăjduit: Mai este posibilă o reînviere a neamului nostru?

Altădată luptam pentru înviere, pe când acum suntem nu numai *în mormânt*, ci *în drum spre Infern*.

Cineva spunea: Îmbrăcând această uniformă simt că sunt altul, că gândirea şi comportamentul meu se schimbă.

Eu însă simt acelaşi lucru dintotdeauna. Eu simt uniforma ca pe *o coajă incomodă*.

Nanometrul[368] este de circa 10 ori mai mare decât atomul de hidrogen.

Această dimensiune reprezintă a miliarda parte dintr-o unitate principală de măsură, agreată de lumea atomo-moleculară.

---

[368] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Nanometre.

Fiţi înţelepţi!

Eminescu a înţeles adevărul în legătură cu politica rusească.

El a spus că aceia venind în numele Ortodoxiei şi a celor mai înalte idealuri umane, sub această mască de fapt, ei urmăresc cu viclenie să distrugă spiritul de rezistenţă naţională al românilor şi apoi să ne asimileze marii populaţii slave.

Comunismul adoptă aceleaşi metode. Vorbind despre cele mai înalte şi umanitare idei, transformând totul în lozinci, propagă de fapt nu *omeni*a, nici *altruismul*, ci *un egoism feroce*.

Ei strigă sus şi tare, că *lucrează în numele sincerităţii* şi fac dintr-o anumită frază o lozincă. Însă mâine neagă acea lozincă, spunând că *momentul respectiv cerea încălcarea ei*.

Orice idee pe care ei o afirmă, indiferent cât de mare, de superioară ar fi ea, nu este decât o trambulină pentru interesele comunismului, pentru subminarea adevărului şi a credinţei.

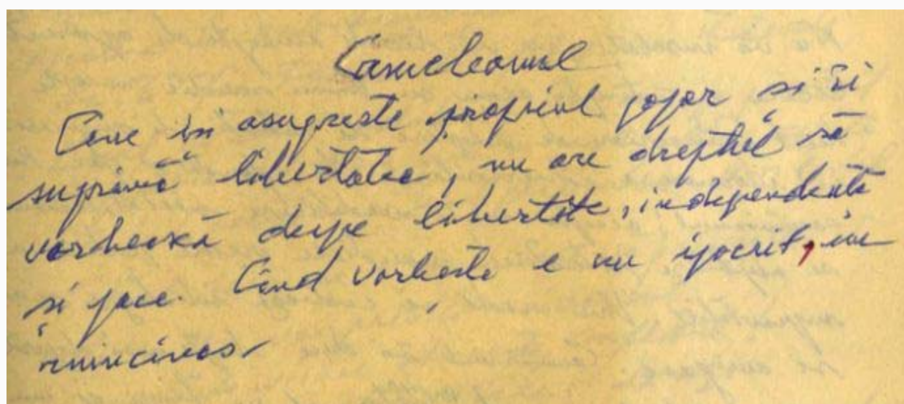
Dacă nu eşti destul de perspicace, de isteţ, cazi cu siguranţă victimă acestor încolăciri ale şarpelui, care face totul spre propria sa slavă.

Luaţi seama la ce se întâmplă în România de astăzi, căci slava cuvenită lui Dumnezeu se aduce omului!

Cameleonul

Cine îşi asupreşte propriul popor şi îi suprimă libertatea nu are dreptul să vorbească despre *libertate*, *independenţă* şi *pace*.

Când vorbeşte astfel e un ipocrit, un mincinos.

Cameleonul

Cine îşi asupreste propriul popor şi îi
suprimă libertatea, nu are dreptul să
vorbească despre libertate, independenta
şi pace. Când vorbeste e un ipocrit, un
mincinos.

Speranţa mea este ca valul care se sparge maiestuos de valuri, însă vin alte speranţe din urma lui, ca valurile aduse de vântul duhului curat.

Prin îndepărtarea de realităţile concrete şi de interesele maselor, un regim politic, deşi născut din revoluţie şi care încă se mai crede *revoluţionar*, pe măsură ce se îngrădeşte cu legi, se osifică, devine asupritor, absolutist, dictatorial, odios în ochii poporului.

Un astfel de regim e deja mort şi nu se mai poate susţine decât prin teroare, viclenii, înşelăciuni, corupţie şi minciună, toate ridicate la rangul de *slujnice ministeriale*.

Cameleonii

[20 ianuarie 1989]

Nu vă înşelaţi! Nu vă lăsaţi amăgiţi de aparenţe! Ceea ce se întâmplă acum în Uniunea Sovietică nu este decât o încercare de *adaptare la situaţie*, datorată superiorităţii adversarilor.

În fond ce fac ruşii, comunismul: acceptă nişte modificări sociale, economice, se adaptează situaţiei mondiale create, pentru a supravieţui.

Unii cred că ea *cedează ideologic*. Se amăgesc.

Comunismul îşi duce astfel lupta pe mai departe, se ascunde sub masca reformelor, în timp ce în România un prost[369] iese ca păduchele în frunte şi îşi atrage asupra lui toată furia şi ura celor care sunt ostili comunismului.

Comunismul va supravieţui prin Gorbaciov[370] şi va pieri la noi prin Ceauşescu, cel care se închipuie curajos, viteaz şi mare.

Al nostru este înfumurat, infatuat dar naiv şi îşi revendică *linia stalinistă*, pe când alţii merg camuflaţi, sunt subterani.

„Fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii".

Aceasta este metoda şi lozinca pe care au adoptat-o şi o urmează eternii duşmani ai crucii, demonii îmbrăcaţi în haine strălucitoare de Îngeri, lupii în piei de oi.

---

[369] Nicolae Ceauşescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Ceau%C5%9Fescu.

[370] Mihail Sergheevici Gorbaciov: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihail_Gorbaciov.

*De Georges Boabriu**

Cine crede în El nu se miră de nici o întâmplare[371]. Tot ce se petrece îl consideră spre binele lui, fie de este plăcut, fie de e neplăcut.

Nu apelaţi niciodată la dreptatea oamenilor.

Neliniştea e dezastruoasă. Nu deschideţi inima voastră niciunui gând tulburător.

Puneţi în locul fricii, prezenţa divină!

Nu vă temeţi de Dumnezeu, nu vă temeţi de moarte. Ea e *o trecere*.

Moartea ne redă tinereţea şi libertatea.

Să-ţi fie teamă de felul cum trăieşti.

Raiul şi cerul există în noi, aici pe pământ, pentru că „Împărăţia lui Dumnezeu este în voi”. Nu există un Iad colectiv, ci unul particular. Raiul e la fel.

Ochiul rău nu e acela care vă priveşte, ci acela cu care voi priviţi universul.

Teama de viitor otrăveşte sufletul.

Mâinele e rezultatul zilei de azi.

Fiţi blânzi, toleranţi, curajoşi, veseli, plini de credinţă, căci „ajunge zilei grija ei”.

Trăiţi în *nepăsare activă*.

Nu vă temeţi de oameni. Bucuraţi-vă de prezenţa altora.

Ne este frică de alţii, pentru că ne e frică de noi înşine.

Prietenul meu este aici, e Dumnezeu. Nimic nu există pentru mine în afara Lui.

Dacă nu mai gândesc nimic, atunci nu mai exist.

Mă abandonez lui Iisus. Sunt lucrul Său. Să facă ce vrea cu mine.

Respiraţi profund de 12 ori. Repetaţi cele de sus. Admiteţi numai ideile despre Iisus. Reţineţi aer în plămâni şi expiraţi încet.

Insulta pe care o ignorăm rămâne inertă, dispare.

Dacă binecuvântăm, aceea se întoarce asupra autorului ei. Acest lucru ne ajută.

---

[371] Sunt idei scrise dintr-o carte tot acest pasaj iar numele autorului este aproximativ.

Insomniile sunt ocazii unice de a vă izola cu Divinul Prieten, de a vă confunda [unii] cu El.

Ne-am născut cu trup şi suflet pentru a lupta până la ultima clipă. Iisus ne-a dat lupta.

Dacă nu dăm seama de ele…Greşeala, eroarea este un pas spre perfecţiune.

Evitaţi (radiată) dragostea în univers.

Înlocuiţi îndoiala prin credinţă.

Nu credeţi în puterea răului.

Binefăcătorul emite râuri de apă vie în jurul lui.

„Nu doresc moartea păcătosului, ci să fie viu”[372].

Nu fugi de răufăcători, ci ei să fugă de cei buni.

Nu daţi importanţă necinstei din jur.

Green. Sunteţi singuratic pentru că nu aţi emis unde de dragoste şi de simpatie (din amor propriu).

„Daţi şi vi se va da”. Iisus.

Căutaţi prietenia Prietenului divin şi veţi afla prietenia tuturor oamenilor.

Iubiţi-L pe Iisus şi veţi fii iubiţi de către El. Aşa veţi atrage toate simpatiile lumii. Veţi fi în comuniune cu tot universul.

Bucuraţi-vă de mediocritate având în schimb bogăţia spirituală.

Nu vă temeţi de ameninţările nimănui.

Omul se perfecţionează prin contactele avute cu oamenii.

Rugaţi-vă pentru cei ce vă prigonesc şi vi se vor deschide ochii spre lumină.

Voi sunteţi singurii autori ai decepţiilor voastre.

Calcă pe amorul propriu şi întâmpină cu iubirea ta pe toţi ceilalţi.

Iisuse, umple golul sufletului meu, că sunt însetat de adevăr!

Cele mai mari greşeli rezidă în faptul, că nu putem să tragem învăţături din ele.

Cel care stă prăbuşit sub remuşcări, pierde pasul spre elevaţie, progresul lui şi regresează.

Puteţi să vă schimbaţi părerile dar nu şi evenimentele.

Sursa reală de energie este credinţa.

Totul se petrece în duh. Morţii cunosc Adevărul.

---

[372] Citarea liberă a lui Iez. 33, 11.

Nu vă temeţi de a fi separaţi prin moarte de cei pe care îi iubiţi.

Tată, nu sunt decât un atom de viaţă, dar am conştiinţa existenţei Tale, aşa cum Tu o ai şi ştii că suntem vii. Morţii trăiesc în spirit.

A ne certa cu alţii înseamnă a ne certa cu noi înşine.

Ironia e o manifestare a neputinţei, o otravă secretată de amorul propriu.

Regretele sunt inutile. Ele paralizează voinţa.

Remuşcarea are rolul de a vă face să vă schimbaţi felul de a gândi, dar să nu deznădăjduiţi. Odată refăcuţi [pocăiţi], remuşcările sunt o slăbiciune, o pierdere de energie.

Iisus a ridicat sacrificiul la nivelul Dumnezeirii. Prin sacrificiu sufletul se divinizează [se îndumnezeieşte]. Astăzi Dumnezeu ne cere sacrificarea amorului propriu, a mândriei şi a egoismului nostru.

Lipsa de agresivitate e martirajul epocii noastre.

Sacrificaţi-vă fără să ştie nimeni.

Nu e niciodată prea târziu să ne întoarcem spre Iisus.

Nimeni nu e singur pe lume, decât cel ce nu are încredere în Dumnezeu.

Cine merge spre perfecţiune nu mai priveşte înapoi, nici măcar pentru amintirile cele mai frumoase.

Cel care vă trădează, cel mai adeseori şi în modul cel mai periculos cu putinţă, sunteţi voi înşivă.

Toate evenimentele sunt un apel, un avertisment al lui Dumnezeu către noi.

Despre feciorie [curăţie][373]

Fecioria este o realitate atât de pură şi de vie încât devine născătoare sub influenţa iubirii creatoare a lui Dumnezeu. Spiritul a creat din această realitate.

Dumnezeu a întrupat pe Fiul Său din feciorie. Până nu se ajunge la această realitate, cea mai apropiată de Spiritul Creator, nu pot lua naştere formele şi toate esenţele existenţei.

Această *alma mater*[374] este impregnată de iubirea divină în cel mai înalt grad. Ea are frăgezime, fragilitate, dulceaţă sufletească. Este esenţa viului vieţii.

Este atmosfera nunţii cereşti a Fiului. E mireasa Dumnezeirii. Fecioara Maria a fost simbolul ei, iar acum, în cer, ea este fecioria lumii.

---

[373] Acest fragment este inclus în *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 5.

[374] În latină: *sânul mamei*.

[7 iunie 1988]

6284. Necăutător de forme,
dar de forme palpitând[375].

6286. Nefăuritor de vorbe
şi de vise,
dar în vorbe învăţând,
paradise culegând,
ce-s deschise
peste minte, peste gând.

6292. Eu sunt
din *Cel ce este*.

[375] Nu caut forme poetice goale de conținut...însă sunt plin de cele văzute în vederile dumnezeiești pe care le-am avut.

Întâi a fost ideea, gândul, Cuvântul. Apoi a fost fulgerul. Au urmat norii şi din nori au apărut arcadele, bolţile. Şi apoi formele, creaţia.

Mental se poate realiza vederea.

Nimicul, nonexistenţa e un văl care ascunde, adăposteşte esenţele existenţelor, a celor ce sunt şi nu sunt.

Lumina necreată îndeplineşte condiţia de a fi şi de a nu fi. Aceasta este explicaţia expresiilor: *este* şi *nu este*; *sunt* şi *nu sunt*.

Fără feciorie, care devine esenţa vieţii lor, Sfinţii nu ar putea vedea şi simţi nimic din Împărăţia Cerurilor, din lumea spirituală, din creaţia îndumnezeită.

Constantin Noica[376]. Păltiniş. 6 decembrie 1987.

Dr. Antonie Plămădeală[377], Mitropolitul Ardealului.

4 decembrie 1987. Cuvântare la moartea lui Noica, a celui mai mare filosof contemporan.

„La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu". Ioan Apostolul.

„Omul trebuie să înceapă cu tăcerea", C. Noica. Eu continui această propoziţie: „…ca să poată prinde adevărul Cuvântului".

„Dumnezeirea avea la el, în cele din urmă, nu *o limită*, ci *o deschidere*".

„L-a preocupat o viaţă întreagă *devenirea*, pentru *o moarte întreagă*".

Nu sunt valabile decât acele revoluţii spirituale, care invitând la moarte, îşi găsesc în lăuntrul lor, profilul acelei vieţi şi morţi care devin exemplare (Ad sum[378]).

Noica zice heideggerian: *Sein zum Tode*[379], pentru că *se ştie existenţă spre moarte*.

Însă există şi zicerea biblică: „Ne-a rânduit Dumnezeu ca pe nişte osândiţi la moarte" (I Cor. 4, 9).

Ego: Însă tragedia noastră este aceea că de viaţă nu putem scăpa nici aici şi nici dincolo, în eternitate, odată ce ea ne-a fost dată. Asta fie că ajungi în Rai sau în Iad.

Smerenia e înălţimea de pe care nu poţi cădea.

Acest „întru devenire" arată ca îl preocupa desăvârşirea.

O altă cale în afară de smerenie o vedea în dragoste.

Am vrut să îmbrăţişez pe cel ce nu îmbrăţişează, să cuprind cuprinderea ce mă cuprinde.

Trece-mă, Doamne, în moarte cu spiritul întreg. Dă-mi voie să umplu viaţa aceasta.

Ego: Până acum sunt gol şi mă scandalizez şi mă scârbesc de mine însumi.

---

376 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Noica.

377 Idem: http://www.biserica.org/WhosWho/DTR/P/AntoniePlamadeala.html.

378 În latină: *sunt de acord cu acest lucru*.

379 În germană: *a fi/a exista spre moarte*.

Crăciun, 1988

[18 decembrie 1988]

6294. Tu eşti mireasa mea din veci[380],
mireasmă, tu, cu mine petreci…

6296. Iar tu, Mireasa[381] Lumii[382], Lumină,
Mamă[383] a formelor humii,
cât de etern nu te treci,
ci-n veci mai frumoasă, mai vie,
eşti tot ce-a fost şi-o să fie!...

6301. Eu te sorb şi te simt,
ca un orb lumina,
dar care nu ştie cum este,
însă o presimte,
când îi străfulgeră-n minte…

6306. Tu, fulger, argintie…
Şi pură, şi viorie, Marie…

6308. Iar tu aurie revărsare
de purpură, în inimă, vie;
tu, albăstrie, senină,
de-a pururea să-mi fii mie în duh,
trup şi soţie…

6313. Tu, mărire a Soarelui Sfânt,
menită să fii ambianţă, Mamă să-I fii Fiului,
a Tatălui din cer, din tărie…

6316. Iar tu să-mi fii egală,
veşnică soţie să-mi fii
şi mamă prin trup, de copii…
Laudă-n veci. Dragoste ţie…

6320. Iar Ţie, adorată
şi-n veci neîntinată,

---

[380] Se referă la lumina dumnezeiască.
[381] Maica Domnului.
[382] Dumnezeu Cuvântul.
[383] Se referă tot la Dumnezeu Cuvântul.

Fecioară Marie,
slavă şi laudă Ţie,
Marie, Marie, Marie,
Mărire Ţie[384]!...

[384] Doamne.

Frumuseţii fecioarei

6326. Cu sclipiri furişate-n priviri,
din inima fragedă, rouă,
de ceruri tot mai ascunse,
în feciorii şi frăgezimi,
neştiute chiar ţie,
te priveai în oglinda
inimii şi gândirii,
dăruite mie, visării…

[26 decembrie 1988]

Experienţe şi viziuni din trecut[385]

Între anii 1962-1963 am trăit fenomene ale inconştientului asemănătoare cu ale lui Gustav Jung[386].

Citind acum cele experimentate de către el, în explorarea şi cercetarea inconştientului, pentru a cunoaşte adâncul acestui strat psiho-spiritual, îmi revine în minte faze asemănătoare, pe care le-am trăit.

Scopurile noastre însă au fost deosebite.

G. Jung exploata adâncurile în scopul cunoaşterii. De aceea s-a oprit la jumătate de drum.

Eu, ajutat iniţial de voinţă şi de rugăciune, iar apoi de harul Duhului Sfânt, am trecut prin faza descrisă de el, dar am păşit şi mai departe de ea, ajutat de harul Sfântului Duh, căci scopul meu era aflarea Împărăţiei Cerurilor, a apropierii de Dumnezeu.

Voi începe prin prezentarea primei faze.

Practicam rugăciunea inimii, prin aspirarea aerului la cuvintele „Doamne Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu", şi trăgeam o linie dreaptă, cu mâna dreaptă[387], de sus în jos, deasupra inimii şi expiram aerul din mine la cuvintele: „miluieşte-mă pe mine păcătosul", şi trăgeam o linie transversală, cu aceeaşi mână, tot pe inimă[388].

Pe aceasta am practicat-o luni de zile, din ce în ce mai insistent şi mai frecvent. Cu timpul această rugăciune a mea mi-a trezit sentimentul de dragoste pentru Iisus. Ardea în mine dorinţa să văd măcar un Înger.

Aproximativ la un an de zile de rugăciune, mi-a apărut deasupra inimii semnul crucii, intermitent, luminos ca soarele, incandescent. Bucuria mea era de nedescris.

---

[385] Pasajul acesta a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 260-269.

[386] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Carl_Gustav_Jung.

[387] Avea degetele mâini drepte, strânse ca pentru închinăciune.

[388] Semnul era acela că îşi închina inima. Făcea o închinare a inimii cu mâna dreaptă, în ritmul rugăciunii isihaste.

Am continuat să practic rugăciunea inimii aproape permanent, după îndemnul: „Rugaţi-vă neîncetat!”.

Repetam rugăciunea de 10-15 mii de ori pe zi. Dar pentru că inspirarea şi expirarea continuă a aerului făcea ca inima să obosească, ritmul s-a schimbat în puls şi acum pulsul, bătăile inimii începuseră să spună rugăciunea într-un ritm foarte rapid.

Chiar noaptea dacă mă trezeam, vedeam în pulsul inimii mele cum scânteiază crucea luminoasă şi o voce interioară, care era a mea, repeta cuvintele mental.

Până aici totul a fost bine. Dar ca la o comandă nevăzută decorul s-a schimbat.

În celula în care eram a fost introdus un bolnav psihic, care a început să ne tortureze mental.

Au apărut concomitent vise dezechilibrate, ca la Jung.

Au început să mă tulbure temeri demonice. Şi, deşi nu mă temeam de moarte, după cum nu m-am temut niciodată, aveam o frică înnăscută, încă din copilărie, de demoni.

Forţele negative, demonice, s-au dezlănţuit acum ca niciodată. Mă îngrozeau, mă tulburau, mai ales în timpul rugăciunii. M-au tulburat închipuiri de frică, de groază şi cutremur, ca în basmele în care apar demoni puternici. Vedeam flăcări, prăbuşiri, prăvăliri.

Mă pătrundea groaza şi cutremurul. Însă nu încetam să mă rog.

Am avut stări asemănătoare epilepsiei, cu răcnete, înţepeniri şi urlete interioare dar pe care le-am stăpânit şi nu le-am exprimat. Credeam că mă voi îmbolnăvi. Am început să am vise de groază.

Într-o noapte m-a trezit coşmarul coborârii într-o fântână a adâncului, care mă ducea spre tărâmul morţilor.

Aveam viziuni ale Iadului, ale lumii morţilor în timpul viselor, dar şi în mod real. Visele începeau să se amestece cu clipele de veghe.

Inconştientul meu se dezlănţuise şi rupea pânza care îl desparte de real.

În prima noapte, de după ce a venit acela în celulă, m-am trezit dintr-un vis îngrozitor. Un urangutan, pe care-l percepeam ca pe un demon, ştiam că e demon, era deasupra mea.

M-am trezit dar l-am găsit tot deasupra mea. Mă ţinea încleştat, înţepenit, printr-o forţă spirituală, nepermiţându-

mi să mişc nici piciorul, şi nici mâna, ca să fac semnul biruitor al crucii.

Nici limba nu mi-o puteam mişca, ca măcar cu ea să-mi fac semnul crucii. Eram prins de demon, dar gândul meu era la Dumnezeu, care se afla în inima mea.

La un moment dat acest gând la Dumnezeu m-a eliberat şi negura de urangutan s-a depărtat în patul de alături, unde dormea un ţăran simplu.

Îl văd pe acesta imediat trezindu-se şi începând să se mişte. Demonul s-a dus la bolnavul de nervi pe care îl aveam în cameră.

Eu îl vedeam cu mintea pe demon, deşi în cameră era întuneric. Când demonul s-a atins de el, acesta s-a trezit ţipând, răcnind.

A doua zi i-am întrebat despre cele întâmplate noaptea anterioară.

Ţăranul mi-a spus că era urmărit de un porc mistreţ sălbatic iar bolnavul psihic vedea, cum trei-patru bărbaţi înarmaţi cu ciomege s-au repezit asupra lui ca să-l bată.

În paranteză fie spus, asta era cauza îmbolnăvirii lui, faptul că *fusese schingiuit în închisoare*.

Apoi am avut congestia cerebrală din care mi-am revenit sorbind lacrima de pe piciorul lui Hristos[389].

Rugăciunea mea devenise neîncetată. A început să îmi apară pe lângă cruce şi roţi luminoase. Unele se învârteau foarte repede, ca fulgerul, încât credeam că mintea mea a luat-o razna. Aveam însă încredere, fiindcă apariţia roţilor mă liniştea.

Datorită condiţiilor de detenţie şi a stărilor accentuate de nervozitate ale bolnavului, am făcut congestia cerebrală.

Venele de la cap şi de la mâini se umflaseră exagerat de mult şi ieşeau în evidenţă ca nişte sfori groase. Capul mă durea îngrozitor. Simţeam că îmi plezneşte, că îmi pleznesc venele.

Credeam că poate îmi vine sfârşitul, dar nu mă temeam, căci îmi spuneam că o să ajung să văd ce e dincolo de această lume, în care îmi pusesem toată nădejdea.

Însă într-o după amiază, pe când stam întins şi mă rugam, căci simţeam că sfârşitul se apropie, dacă congestia nu avea să înceteze, într-o stare se semi-trezie, şi apoi în

---

[389] Această frază era o notă marginală. Mai jos puţin se detaliază cazul congestiei.

stare de trezie / conştienţă, am văzut în faţa mea laba unui picior strălucitor iar pe ea, deasupra, o lacrimă scânteietoare.

O voce parcă mi-a şoptit atunci: „e lacrima lui Iisus"…Şi acum, după zeci de ani când o spun, ochii mi se umplu iarăşi de lacrimi.

Am sorbit lacrima cu înfrigurare. După aceea, ca prin minune, am simţit în mod treptat, cum mi se destind venele.

Mi-am pipăit tâmplele şi venele mele parcă dispăruseră. Nici pe mâini nu mai vedeam venele umflate. M-am ridicat şi am spus celorlalţi: „M-am făcut bine. Nu mai am nimic!".

M-au privit miraţi. M-au întrebat ce s-a întâmplat şi eu le-am povestit totul.

Am continuat rugăciunile. Am învăţat şi alte rugăciuni pe lângă rugăciunea inimii. Cu ele mă rugam neîncetat. Lumina şi crucea erau în inima mea dar în frunte îmi sta ca o obsesie un corb, un şobolan, apoi un diavol chircit, şi nu-i puteam înlătura.

După luni şi luni de rugăciune m-au părăsit pe rând aceşti demoni, mai întâi cel din dreapta, apoi cel din stânga, şi în final diavolul chircit de pe frunte.

În locul lor a apărut lumina şi crucea luminoasă. Am înţeles că aceasta fusese bătălia pentru purificarea mea.

Inima mea avea lumina, se curăţise, dar mintea mea întârzia. Când şi mintea s-a purificat, lumina a cuprins şi capul meu şi apoi s-a extins cu timpul în tot trupul meu.

Eram în lumină. Era, şi eu lumină. Din când în când orice gând sau simţire cât de mică, care erau necurate, vreun gând de mânie, vreun cuvânt care nu era la locul lui mă tulburau. Dispărea şi lumina odată cu ele.

După câteva zile sau după câteva ore de rugăciune şi căinţă, lumina apărea şi mai puternică şi mai revelatoare de noi lucruri.

Ajunsesem în ultima vreme ca lumina să mă însoţească permanent. Şi chiar dacă dispărea câteodată, după câteva clipe de rugăciune, îmi apărea iarăşi. În acest mod, treptat, am intrat în Împărăţia Cerurilor, în Împărăţia luminii divine.

Însă până aici drumul a fost greu şi riscant.

Puteam să-mi pierd minţile. Am simţit că se putea întâmpla acest lucru.

Însă la Dumnezeu toate sunt cu putinţă, aşa că Îţi mulţumesc Ţie, Doamne! Slavă Ţie, Sfântă Treime! Slavă Ţie, Duhule Sfinte! Slavă Ţie, Iisuse mult iubit!

De acum voi începe să adun cele scrise între timp, despre vedeniile pe care le-am avut în Împărăţia luminii.

În primul rând a dispărut definitiv teama de demoni şi de lucrurile lor.

În al doilea rând teama că aş putea înnebuni mi-a dispărut şi aceasta în mod complet.

În al treilea rând cel mai bucuros lucru a fost că am ajuns să trăiesc în comuniune cu Duhul Sfânt, că am cunoscut harul lui Dumnezeu, că mi s-a descoperit lumina dumnezeiască şi că am avut viziuni din Împărăţia luminii, ce au depăşit cu totul puterea minţii omeneşti.

Acest lucru se constituie în dovada că există o lume spirituală infinită şi veşnică.

Am văzut lumina de culoare albă dar şi de alte culori desfăcându-se în mii de nuanţe. Dar am văzut şi neantul spiritual[390].

Am văzut mişcarea accelerându-se până la infinit şi ajungând acolo, devenea o linişte şi o pace atotcuprinzătoare.

Am văzut acel soare, de care apropiindu-mă vedeam ca printr-un ochi ceresc în toate direcţiile. Apoi, de acolo, am văzut alt cer şi alt soare şi mai luminos.

Din el intram într-un senin de cer şi mai pur, mai diafan. Şi aşa treceam dintr-un soare şi dintr-un cer în altul, care erau tot mai diafane, tot mai de necuprins. Inima şi mintea se pierdeau în dulceaţa extazului, de care trupul nu era pregătit şi n-o mai putea suporta. Voi relua mai târziu această descoperire.

Mă impresiona ochiul lui Shiva[391], ca un soare spiritual şi alte lucruri din cărţile sfinte ale indienilor. Acum ele îmi par ca lucruri din copilăria spiritului.

Şi ca să nu uit, înainte de a ajunge la Împărăţia luminii, am avut o viziune în spirit a apariţiei stelei evreieşti, a zvasticii indiene, a pagodelor, adică viziuni ale treptelor spiritualizării omenirii la diferite popoare.

Dar mult mai frecvent, înainte de a ajunge să mi se descopere Împărăţia luminii, am avut în repetate rânduri viziunea unui copac multicolor în spaţiul cosmic.

---

[390] Propoziţia aceasta a fost ştearsă.

[391] Care arăta ca cel descris în mitologia indiană.

El avea în loc de frunze şi ramuri simboluri diverse, pe care iniţial nu le puteam descifra. Pe măsura trecerii timpului şi a spunerii rugăciunii, simbolurile sporeau şi a început să mi se descopere, realitatea interioară a unor lumi nebănuite.

Acesta era, am zis atunci, arborele cosmic al lumii spirituale. Acest arbore, ca *imagine primordială* (C. Jung) există şi în concepţia poporului român şi aşa cred că a trebuit să îmi apară, ca să mi se descopere lumea / calea spirituală de dincolo.

Şi am început să văd cununi multicolore în spaţiu. Apropiindu-mă, am văzut că ele erau flori. Mai târziu mi s-au descoperit că sunt cununi alcătuite din făpturi cereşti, care se roteau armonios.

De aceea, când cineva m-a întrebat părerea mea despre arta modernă care merge spre simboluri, am spus că avem o artă care or e decadentă, or se găseşte la început de drum, spre adevărata esenţă sublimă a frumuseţii.

Am văzut bolţi care se multiplicau la infinit. Acestea se măreau până deveneau universuri proprii. Nuanţele lor era de la albastru spre alb când mă gândeam la Sfântul Pavel [Apostolul] în rugăciune.

Fiecare Sfânt îmi apărea într-o culoare proprie, deosebită, de obicei sub forme de temple, biserici, catedrale de o frumuseţe cerească.

Maica Domnului mi-a apărut în culoarea cerului senin, care conţinea în sine trei luceferi de o strălucire egală şi am gândit atunci că acei trei luceferi erau Sfânta Treime.

Alte ori mi-a apărut ca o tipsie de aur, pe care se găsea ceva nedeterminat, pe o masă, într-un Sfânt altar[392].

Altădată am auzit un glas ceresc cântând „Tatăl nostru”.

Altădată am văzut nişte nori nimbus strălucitori care creşteau. Şi am zis atunci, sunt norii Sfântului Duh, născători de lumini noi.

O singură dată, gândind la Iisus, am văzut pe ceruri un fulger violet, ca un trăsnet. Şi am zis atunci că este Cuvântul Domnului, că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Altădată m-am gândit la Sfânta Treime şi am văzut trei piramide foarte mari în depărtare, de culori diferite.

---

[392] Era Jertfa euharistică cerească.

Am văzut în extaz lucruri atât de măreţe şi de sublime, încât mintea şi spiritul omului nu le-ar putea crea, ci numai le poate reflecta ca o oglindă.

Realităţile Împărăţiei luminii sunt mai presus de puterea de fantazare a minţii umane. Căci în viaţa de pe pământ nu am cunoscut nici pe departe ceea ce am văzut în câteva clipe de strălucire şi de deschidere a cerurilor.

Însă trebuie să fiu smerit şi să spun, că uneori, cu toată rugăciunea şi credinţa mea, demonul sau demonii năvăleau şi nu-i mai puteam birui şi numai gândul la Dumnezeu făcea să treacă furtuna aceasta biruitoare asupra mea.

Ştiam că Duhul lui Dumnezeu mă va ajuta şi mă va lumina şi că mă va face în curând şi mai puternic.

La început credeam că nu pot să fiu biruit de demoni atâta timp cât sunt cu Dumnezeu, dar era o părere falsă.

Domnul îngăduia să fiu biruit, ca apoi, după ce răbdam, cu credinţă şi cu smerenie biruinţele demonice, să-mi dea şi mai mult har, să mă înalţe şi mai mult, să mă lumineze şi mai mult, încât să mă înarmeze viguros în lupta ce o aveam de dus în lumea spirituală, unde demonii se strecoară sub diferite forme şi lumini, numai ca să te deruteze.

Vor să te facă să te închini lor din greşeală sau din neputinţa de a distinge ce este de la Dumnezeu şi ce este de la demoni. Am căpătat în acest fel[393] puterea şi iscusinţa de a distinge viziunile, adică ce vine de la Dumnezeu şi ce vine de la demoni.

Aş putea acum să spun, că în general, lumina pură, străvezie, strălucitoare şi dăruitoare de linişte şi de blândeţe este de la Domnul Dumnezeu.

Lumina care nu e complet pură, este neliniştitoare sau pur şi simplu e rece, neodihnitoare sau iritantă. Aceasta e de la demoni.

Ea insistă, e băgăcioasă, e obsesivă. Cu greu te descotoroseşti de ea. Pe când lumina divină se obţine greu şi la cea mai mică inadvertenţă [interioară] se retrage.

Ca urmare a acestui fapt am asistat în duhul meu la viziuni apocaliptice. Auzeam răcnetul balaurului sângeros. Îl auzeam zile în şir. L-am văzut zvârcolindu-se în cosmos. Am asistat la apariţia fiarei cenuşii.

---

[393] Prin multe căderi şi înţelegeri a modului cum acţionează demonii.

Aceasta apărea ca o mare noroasă, ca o mare de nori, ce absorbea şi biruia chiar pe îngerii luminoşi, care intrau în luptă cu ea.

Am înţeles în cele din urmă că acest nor cenuşiu, această fiară cenuşie este mintea omenească, inteligenţa care atrage sufletele curate, luminoase şi datorită puterii pe care o va avea în viitor, va căpăta mare autoritate şi va rătăci şi rupe de la Dumnezeu, multe spirite strălucitoare[394].

Rog să mi se îngăduie această trecere de la un plan la altul al discuţiei. Subiectul pe care îl dezbat e chiar viaţa mea duhovnicească şi multe date le spun incoerent, pentru că de atunci a trecut ceva timp.

Prezint lucrurile la *buna întâmplare* iar nu după *un plan prestabilit*.

Singurul lucru pe care îl respect atunci când scriu aceste lucruri, e acela că vreau să expun, pe cât mai e posibil şi pe cât îmi mai aduc aminte, cele petrecute atunci în mod real cu mine şi să nu mă depărtez cu nimic de la adevărul a ceea ce s-a întâmplat în fiinţa mea.

Am trăit starea de moarte, acea înţepenire a sufletului nemuritor, fixitatea absolută, neputinţa de a reacţiona, cumplita încremenire a trupului şi a sufletului, prin puterea diavolului. Toate au trecut.

A venit în urma lor permanentizarea luminii divine în fiinţa mea. Am trecut prin moarte, prin încercările şi cursele demonilor şi am ajuns la lumina veşnică, necreată a lui Dumnezeu, acel stadiu din care am privit cerurile, dar şi viitoarele acţiuni demonice, care însă nu mai mă atingeau, nu mă mai impresionau, deşi erau de anvergură apocaliptică[395].

Odată, într-o stare de mare înălţare spirituală, se făcea că văd la baza crucii pe omul îndumnezeit, ca un fiu înfiat prin har, alcătuind cumva o a patra persoană a Sfintei

---

[394] Această vedenie a Fericitului Ilie pune pe tapet dezvoltarea inteligenţei umane într-o direcţie demonică tot mai accentuată, lucru foarte evident încă de pe acum, când ne vom închina la ceea ce produce creierul uman, în detrimentul unei vieţi în care curăţirea de patimi e *firescul* vieţii umane.
Vom idolatriza din ce în ce mai mult puterea omului de a gândi şi a crea. Tot mai multe spirite extraordinare, care puteau să devină Sfinţi extraordinari, se pierd datorită minţilor lor strălucite.
Înţelepciunea devine o ispită marcantă, care obturează drumul spre smerenie al omului.
[395] Masivă, impresionantă.

Treimi[396]. Deasupra lui străluceau cei trei luceferi, adică Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh Dumnezeu.

De atunci, de la aceste viziuni prea sfinte au trecut peste 20 de ani.

Viaţa trăită în familie şi în societate sunt dovada, că cele trăite atunci au fost rodul unei experienţe normale, a unor realităţi pe care le-am văzut în extaz, dar pe care le-am trăit în lumea aceasta[397].

Am văzut realităţile lumii veşnice, dincolo de spaţiu şi timp, în Dumnezeu, în Împărăţia luminii.

Această Împărăţie a Cerurilor poate fi şi aici şi oriunde, după cuvintele lui Hristos.

El a spus, că „Împărăţia cerurilor este în lăuntrul nostru” [Lc. 17, 21]. Inima este locaşul, altarul lui Dumnezeu.

„Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă cineva Îmi deschide, Eu voi veni la el şi voi face din inima lui altarul Meu. Voi coborî în ea cu tot cerul” [Apoc. 3, 20[398]].

---

[396] El a văzut ceea ce noi numim adesea ca fiind „unirea cu Dumnezeu” sau „trăirea în Dumnezeu” şi ni se pare că e doar *un mod de a spune*, o expresie teologică goală de conținut.
Însă trăirea în slava divină e o reală trăire în Dumnezeu, o trăire *cu* şi *în* Dumnezeu.

[397] Fiind în trup, fiind om pe pământ.

[398] Plus alte versete scripturale și exprimări revelaționale prelucrate aici.

[9 mai 1981]

Este ora 1 noaptea.

Descriu ceea ce am văzut cu mulţi ani în urmă. Mă aflam în închisoarea de la Aiud.

Trăiam momente de intensă iluminare. Mă rugam neîncetat. Stam în picioare şi mă rugam. Corpul meu fizic, datorită luminii dumnezeieşti, părea că nu mai are nicio consistenţă reală, materială.

O lumină pură, străvezie, de culoarea unui izvor de munte, răcoroasă, liniştitoare, mă înconjura şi creştea, spre zări infinite. Materia dispăruse.

Nu o mai vedeam. În faţa mea stăteau trei luceferi luminoşi, într-o lumină de fond albăstriu, o culoare pură (receptam puritatea cu simţurile mele), în timp ce mă rugam Prea Sfintei Fecioare.

Apoi am simţit, că eu eram o lumină limitată, care vedeam în toate direcţiile în acelaşi timp.

Vedeam şi în faţă şi în spate şi la dreapta şi la stânga în acelaşi timp.

Trăiam bucuria vederii şi trăirii / experierii în spirit / în duhul meu şi în lumina divină, a purităţii şi frăgezimii luminii divine, cea etern născătoare a ceva nou.

Atunci mi-a apărut în faţă, foarte aproape şi în acelaşi timp foarte îndepărtat, un soare alb, luminos, strălucitor, pe care îl admiram şi îl doream.

Se părea că am şi ajuns acolo, în acel soare. Iar când am ajuns acolo, atunci am privit spre mine, spre lumina care eram eu şi care rămăsesem în locul de unde priveam prima dată, acolo, unde îmi apăruse soarele iniţial.

Atunci am ştiut, am înţeles, că prin soarele în care eram numai gând şi duh, pot privi mai departe, spre ceea ce eu însumi nu pricepeam ce este.

Şi am privit *din* şi *prin* soarele strălucitor, prin lumina lui care se desfăcea sau care crea, un nou orizont în lumina străvezie.

Lumina soarelui prin care priveam îmi descoperea, cu lumină de fulger (dar fără fulger), ceruri şi orizonturi care se vedeau dintr-un soare în mereu alt soare, ca noi ceruri şi noi orizonturi, din ce în ce mai pure şi din culori tot mai armonioase, mai strălucitoare, mai grăitoare despre adâncurile din adâncuri.

Eu creşteam şi mă afundam în ele, înflorind din adâncuri necunoscute. Ele îmi aduceau simţiri, vederi, gânduri, lucruri pe care le auzeam.

Am simţit la un moment dat că frumuseţile divine se extind la infinit şi că eu nu mai puteam percepe, nu mai puteam recepta imensa subţirime ce se pierdea în zare.

Viziunea Ierusalimului ceresc, cu cele 12 porţi / intrări, a fost o viziune atât de complicată şi care s-a desfăşurat pe atâtea planuri, încât nici nu mai pot să mi-o refac mental, pentru ca să o pot descrie.

[9 mai 1982]

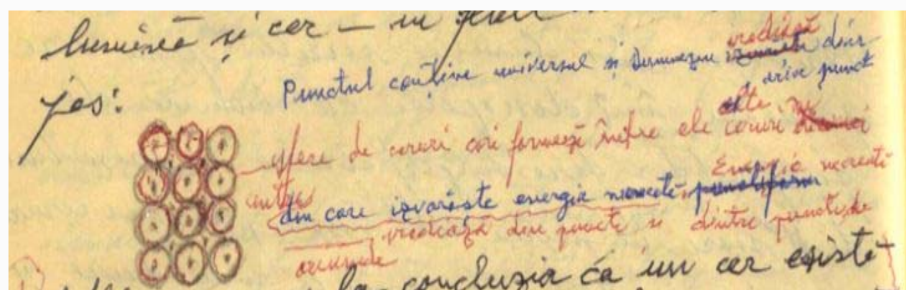
„Energia în circuit închis îşi măreşte potenţialul”, mi-a spus la un moment dat, un profesor de fizică de la *Institutul Atomic* de la Măgurele, de lângă Bucureşti.

Făcând rugăciunea isihastă, a inimii, în circuit închis, am constat că liniile crucii fizice pe care o făceam, se întretăiau, şi când am început să văd lumina, au devenit cu timpul cercuri luminoase, care acumulau lumină.

Cu timpul ele au devenit o sferă luminoasă, care s-a extins şi m-a cuprins în interiorul ei.

Sferele însele au început să reprezinte ceruri iar din centrul lor izvora lumină şi forme cereşti. Centrul lor a devenit izvor al vieţii divine.

Cu timpul, spaţiilor dintre sfere li s-au alăturat continuu alte ceruri, cu centre izvorâtoare de lumină şi de ceruri, în felul schemei de mai jos:

Fiecare punct de aici conţine un univers şi Dumnezeu iradiază lumina Sa din orice punct. Sferele de mai sus sunt ceruri, care formează între ele, din centrii care se află între ele, alte noi ceruri.

Fiecare centru izvorăşte lumina divină necreată. Ea iradiază din puncte şi dintre puncte, de oriunde.

Am ajuns astfel la concluzia că există un cer în oricare dintre puncte şi că izvorăşte din orice punct în spiritul meu, precum şi dintre punctele unde se formează centrul crucii.

Am înţeles că energia în circuit închis[399], sporeşte continuu şi nu se pierde, tinde spre infinit, devine infinită, se confundă cu infinitul şi cu veşnicia.

Ea iese în afara spaţiului[400], creându-şi un spaţiu oriunde şi se multiplică la infinit. Ea este în afara timpului,

---

[399] Vorbeşte de *energia divină* şi nu de *cea umană*.

deoarece dispare şi apare oricând, ea fiind şi, în acelaşi timp, nefiind în timp.

Unele făpturi cereşti[401], alcătuite din puncte şi interpuncte izvorâtoare de lumină, cresc, se măresc şi dezvăluie din ele însele ceruri nebănuite, uluitoare prin măreţia lor[402].

Aici devii tu, omul, absorbit de ceruri. Devii o oglindă vie, sferică. Pentru a atinge acest stadiu de comuniune cerească trebuie însă să renunţi la gândirea şi cunoaşterea expresivă a minţii[403].

Trebuie să admiţi că e nevoie de moartea propriei tale cunoaşteri, de moartea gândirii proprii şi să-ţi fortifici concentrarea pe înlăturarea oricărui gând, idei, a oricărei forme imaginare şi să rămâi cu o minte vidă, goală de orice înţeles *uman* sau *trupesc*[404].

---

[400] A corpului uman.

[401] Realităţi ale Împărăției lui Dumnezeu.

[402] Marginal, găsim următoarea indicaţie: „Se va insera aici un paragraf scris anterior, pe aceeaşi temă”.

[403] Îmi vorbea adesea despre *moartea minţii*, de starea în care refuzi să foloseşti mintea pentru a gândi şi a judeca diferite lucruri, folosind-o numai pentru rugăciune smerită şi continuă.

Ca să te uneşti cu lumina dumnezeiască trebuie să renunţi la o viaţă intelectuală bogată, detaliată şi toată puterea minţii să fie absorbită de dorul după Dumnezeu, de unirea cu slava Sa.

[404] Golirea de gânduri, renunţarea la modul tău de a gândi, face ca să capeţi cu timpul o gândire nu *discursivă*, ci *intuitivă*, directă a înţelesului lucrurilor.

Pentru un om obişnuit poţi deveni *un agramat* sau chiar *un prost vorbitor* al lumii tale, un părut *dezorganizat mental*, dacă stă de vorbă cu tine.

Extazul are un „efect secundar” major: el descentrează mintea din lumea aceasta şi o umple de realităţile şi de modul de comunicare al Sfinţilor şi a Îngerilor din cer.

El ne învaţă modul de comunicare îngeresc, modul de comunicare al vieţii viitoare, fapt pentru care el cunoaşte, vede şi înţelege mai mult decât poate să comunice şi mai mult decât *mai vrea* să comunice pe cale pur umană.

De aceea am mai precizat şi cu o altă ocazie faptul, că el pare în manuscrisele sale, de multe ori, *un scriitor neorgan*ic şi *neatent*, pentru că, concentrându-se atât de mult asupra a ceea ce trebuia să scrie sau amintindu-şi de cele trăite, nu mai era atent pre mult la ceea ce scria, ci uneori credea că scrie ce avea în minte, dar, de fapt, mintea lui o luase înaintea a ceea ce scria, motiv pentru care frazele sunt de multe ori *derutante* pentru un literat.

Trebuie să devii un vid pur[405], puternic, care să respingă orice impuls de simţire omenească şi orice fel de imagine mentală.

Vidul interior, pentru nou, cei care n-am golit de orice înţeles uman, devine fraged, dulce, îmbietor, atractiv şi luminos. E vidul unei existenţe şi a unei energii iubitoare, luminoase.

Acest vid, această deşertare de simţurile şi gândurile lumii, acest gol interior începe cu timpul să se deschidă, să-ţi dezvăluie fiinţa, viaţa, efluviile infinite ale veşniciei.

Sfântul Grigorie Palama[406] spunea în „Despre sfânta lumină": „Dar noi, ridicaţi fiind dincolo de cunoştinţă[407], am fost încredinţaţi că lui Dumnezeu îi este cât se poate de uşor să aducă la existenţă zeci de mii de lumi, nu numai asemănătoare între ele, ci şi deosebite".

Eu am avut evidenţa că Dumnezeu aduce la existenţă pentru cei ridicaţi dincolo de cunoştinţă, o infinitate de lumi deosebite sau asemănătoare.

Am experiat, dar numai o singură dată, extazul nunţii cereşti, adică a Fiului lui Dumnezeu cu creaţia.

Am îndreptat adesea textele sale sau le-am adăugat noi elemente, pentru ca acele rânduri să spună ceea ce dorea să spună autorul lor și nu altceva.

Şi acum, când scriu, sunt asistat de prezenţa lui duhovnicească, pentru că simt cum rugăciunea şi prezenţa lui harică îmi lucrează în inimă şi mă umple de dor pentru el şi de atenţie pentru ceea ce scriu.

Când i-am luat manuscrisele şi după aceea, înainte să adoarmă, îi spuneam mereu, că eu mă voi ocupa de ele, dar că el trebuie să vină să mă ajute.

Şi îi spuneam categoric, să vină să mă ajute, căci nu pot face fără el această muncă. Şi el îmi promitea că are să se roage pentru mine, dacă Dumnezeu îl va găsi vrednic.

Dar eu insistam: *lasă asta, să vii să mă ajuţi, dacă vrei ca să scriu despre mata*. Şi el vine şi mă ajută!

Nu numai acum, când scriu, ci și când mă rog şi când nu mă rog lui, în diferite ispite şi probleme ale vieţii mele, când slujesc şi când călătoresc, oriunde şi oricum, el e cu mine.

Şi cred că îi va ajuta şi pe mulţi alţii, care îl vor cunoaşte, pentru că el este foarte bun şi milostiv cu oamenii.

[405] Adică un om fără nicio gândire trupească în timpul rugăciunii, şi care e capabil să primească slava lui Dumnezeu în fiinţa sa.

[406] A se vedea proiectul nostru: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-grigorie-palama-despre-rugaciune-%c8%99i-vedere-dumnezeiasca-2008/.

[407] În vederea dumnezeiască.

Era atât de ucigător de dulce, de înmiresmat şi din asemenea subţirimi vizuale, auditive şi senzaţii, încât mi-am dat seama că nu eram capabil să suport asemenea înălţimi spirituale, că nu eram pregătit să primesc acest dar care mi se oferea şi am rămas fără cuvânt şi fără îndrăzneala de a mai râvni la mai mult decât puteam meritam[408].

În *Nuntă în cer*[409] am scris despre această trăire.

---

[408] Dumnezeu îţi arată în extaz cât eşti tu şi că mai mult decât eşti tu, nu poţi să cuprinzi slava Lui. Fără ca Dumnezeu să-ţi arate limitele tale, limitele cuprinderii tale, tu nu ţi le cunoşti.

Şi cea mai mare smerenie este aceea când conştientizezi că măreţia lui Dumnezeu te copleşeşte şi că, chiar dacă ai vrea mai mult, tu nu poţi primi și purta în ființa ta ceea ce vrei.

În lumina Sa îţi vezi pe deplin neputinţa. Omul, până nu vede slava lui Dumnezeu, se crede în stare de toate performanţele ascetice și de toate înțelegerile teologice.

Însă când se crede *capabil de toate*, el este *un neştiutor*, un copil care visează prea mult.

Întâlnirea cu Dumnezeu e copleșitoare. Ea te face să vezi cât ești tu de mic în comparaţie cu măreţia Lui. Şi această cunoaştere o sesizăm cu toată fiinţa noastră, pentru că ne dăm seama că suntem incapabili, din punct de vedere fizic, metal și duhovniceşte să facem faţă copleşitoarei prezenţe a lui Dumnezeu.

[409] Se referă la poemul inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 160-163.

Balada închisorii din Aiud[410]

(Ritmul poemului aparţine poemului „The Ballad of Reading Gaol"[411], dar are alte perspective)

1

Ştiam că nu făcusem voia
Călăilor, trădării…
Dar ne ducea al vieţii drum
Pe panta îngropării,
Şi orice zi era un an
În iadul închisorii…

2

Dar izbucneau în cer făclii
Din orice-ngenunchiere,
Ne retrăiam copilării
Drept orice mângâiere,
Şi sufletul făcea nou pas
Pe treptele vegherii.

3

Pe-ntunecimi se revărsau
Fâşii de cer şi Îngeri…
Visele-n noi se colorau
De chinuri şi de plângeri,
Că din păcat veneam, crezând
Că te înalţi când sângeri.

---

[410] Deasupra titlului, în manuscris, era scris anul 1993. Poemul a fost scris în mai multe etape, a fost amplu corectat de către autor şi are 52 de strofe. Vom da poemul integral, fără să includem în el pasajele care nu îi aparţin. Pe acelea le anexăm după acesta.
El a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 235-259.
[411] A se vedea:
http://www.poetry-online.org/wilde_the_ballad_of_reading_goal.htm.

4

Şi nu eram deloc miraţi
Când unul se rupea de cârd[412],
Păşind senin în glod nătâng,
Ca semn de cruce abia având
O biată piatră sură,
Ce se-ngropa curând…

5

Poate al cerurilor scut,
A vrut ca astfel să ne urce,
Ne-a dat oţetul, vinul nebăut
A lui Hristos pe cruce[413],
Deşi poate că nu l-am vrut,
Pe cel care în Rai te duce.

6

În spirit am văzut atunci
Lumină multă, multă…
În porii trupului, oglinzi,
Simţirea ne-nflorea tăcută,
Adânc în raze străvezii
Iradiere mută.

7

În bucurii curate, jar,
Pe timp şi rău şi bun;
Ne risipeau în toate, dar
Ne regăseam oricum.
Eram şi nu eram. În noi
Adânc simţeam fântâni…

---

[412] Nu erau miraţi când unul dintre ei murea şi era îngropat fără nicio cinste de către gardienii închisorii.

[413] V: Poate că cerurile-au vrut
Să ne coboare-n vene,
Oţetul, vinul nebăut,
Decât de Christ pe cruce.

8

Ne bântuiau de sârg furtuni,
Când liniştiţi doream să fim…
În margini, infinitul
Voiam să-l împlinim,
Şi tot scrutam în zare,
Cum să ne zidim.

9

Căci infinitul dacă e,
Este oriunde şi oricum,
Se termină şi se-mplineşte,
Găsindu-şi un sfârşit de drum,
În mine şi-n oricare
Şi ieri şi mâine şi acum.

10

Târziu ne-a apărut ce-am vrut:
Lumina nevăzută;
Atunci când gândurile-n minte,
Tăcând, nu s-au mai văzut
Şi Duhul, mergând înainte,
O lume nouă în spirit ne-a născut!...

11

Împărăţia Cerurilor este
Şi înăuntru şi-n afară.
Ea vine, nu-i poveste,
Ca adevăr din Cel ce este,
Când o slujim pe Scară,
Pe *Ens*, pe *Cel ce este*.

12

Cel ce de moarte nu se teme,
Laş nu va fi nicicând
Dar demonii scornesc blesteme,
Pe drumuri şi în gând,

Apar străluminându-ţi steme[414]
Spre laşitate îndemânând.

13

Arhangheli, săbii sfinte-n cer,
Ne-nvăluiau în dor[415],
Şi jertfa-n lume ne cereau,
Să îndrăznim, să cerem har,
Din Tatăl Sfânt noi să primim,
Să vină-n noi fără hotar[416].

14

Căci şi ispita, şi păcatul,
Ne tot pândeau la orice pas,
Şi-n loc să cucerim Înaltul,
Rămâneam goi şi de pripas…
De-aceea ne-ndreptam asaltul
Spre cerul încă-n noi rămas.

15

„Rugaţi-vă din întuneric,
Și din lumină, şi oricând!...”.
Gândul, adesea luciferic,
Se străduia să nască
Răul şi-un bine gol, himeric,
Ce ne-nvolbura, tunând.

16

„Suiţi-vă în cer, pe scări
De aur şi de fier!..”[417].
Tot ce produce-n piept mirări,
Noi afundasem în mister,
Crescându-ne multe întrebări,

---

[414] Onoruri, glorie deşartă.
[415] V: *Îndreptate către lume-n dor*.
[416] Să vină în noi un har fără margini, din destul.
[417] Suiţi-vă pe scările rugăciunii, ajutaţi de har şi de nevoinţă!

În foc, călâu[418] şi ger…

17

Şi când gândeam, şi când priveam
În lumea de miracol,
De trup şi minte mă-ndoiam,
Păreri nebune dând ocol,
Dându-ţi să crezi că eşti şi nu eşti,
De faţă, în plinul gol.

18

Când vidul amar te prinde-n braţe,
Raiul terestru te desfată,
Te-mprăştie şi te răsfaţă,
De parc-o fată se dezbracă,
Şi îi vezi nurii, de flăcări şi de gheaţă,
Într-una nevoind să tacă.

19

Însă când e minune şi spectacol[419],
În ochii vii de forme pline,
Atunci înfloreşti ca un oracol,
Îţi curge-n vine noul vin…
Şi simţi că-n universul de miracol
Vrei ca să mori şi să te-nchini.

20

Nu ca să mergi pe lumi plutind
Sau să devii un cosmos. Ci să sorbi,
Prin porii toţi, al lumii jind[420],
Şi peste neamul slut şi orb,
Să-mprăştii aur şi argint

---

[418] Într-o stare provizorie, călduţă, între *focul râvnei* şi *gerul ispitirii*.

[419] Spectacolul extatic. Fericitul Ilie a apelat la semnificaţia latină a cuvântului, care indică *priveliştea*, vederea care desfată.

[420] Jinduirea lumii, dorul ei este lumina lui Dumnezeu. Aceasta este dorinţa neconştientizată de mulţi: să se bucure de iradierea care vine din Dumnezeu, adică de adevărata viaţă şi fericire.

Sfidând un haos negru corb[421].

21

Căci doar lumina din Lumină,
Poţi fi etern şi vrei să fii;
Fiindcă cu dor de ea suspină,
Toţi care devenind copii,
Se-ntorc la Tatăl, fără vină,
În sânul sfintei bucurii…

22

Un ritm, un tremur de vibraţii,
Se-nalţă tot mai sus în nori,
E Duhul Sfânt în toţi chemaţii…
Şi nu îţi pasă dacă mori,
Vei fii etern, ieşind din spaţii,
Din timp şi din comori.

23

De cugetări sau scăldători,
De trupuri sau de patimi arse,
La flăcări care vin din sori,
Ce-au răsărit şi au apus,
Copii din pribegii, copii din flori,
Fără ca să-i ştim. Unde s-au dus?!

24

Când tot ce ţi-e mai drag, mai sfânt,
Când uri mocnite te înfruntă,
Şi ce-ai mai drag, mai scump pe-acest pământ,
Tu îţi jertfeşti, tu le înfrângi,
Şi cobori astfel în mormânt,
O forţă te înalţă, cântă…

---

[421] Adică negru-negru, negru deplin, absolut. Negreaţa şi întunericul Iadului.

25

Ţară divină, de lumină,
Ţara mea este şi-o să vină,
Vremuri în care vei fi lumină,
Celor care se vor închina,
Oricum şi oriunde în Duh,
Căci sânul tău plânge şi suspină.

26

În surd, smerită umilinţă,
Noi l-am răbdat pe Antihrist,
Dar ne-am supus întreaga fiinţă
Canoanelor lui Christ,
Şi schingiuiri peste putinţă
Noi am răbdat în acatist[422].

27

Însă Arhanghel de lumină
Venea din când în când la noi…
Eu l-am văzut, lumină lină…
În stânga mea, în plin război,
Când negre umbre crunt domină,
Şoptindu-mi grav: „Sunt lângă voi!”.

28

„Eu sunt aici!”…Şi el era…
Arhanghel, Înger auriu,
Strălucitor. Nu tulbura…
Din foc şi aur, era viu,
Inima-n piept îmi tremura,
De slava lui…şi mai târziu…

29

Şi tot trecură ani şi ani,
Şi mulţi se-ntunecau de plângeri,
Când antihrişti tot mai avari

---

[422] V. primă: *Noi am răbdat cu suflet trist*.

Batjocoreau deschis pe îngeri.
Şi *îngeri* deveneau, sărmanii…
Că înger eşti când sângeri.

30

Pentru Hristos şi legea Lui,
Tu biet argat al astei lumi,
Slujeşti cinstit, ca să te sui,
De-a pururea să te-ncununi
În plânsul nimănui
Dar în vecia de minuni.

31

Murind de-acum, lumii din veac,
Nu mi-a părut că pier,
Mereu mi-a fost un vajnic leac
Lumina mea din cer,
Când se rotea vreun vârcolac,
În gol, în haos sau în ger.

32

După cum Trup şi Sânge este,
Pâinea şi Vinul mistic,
Tot la fel e şi lumina. Nu e poveste.
Ea e o hrană pentru mistic,
Căci eu trăiam în Cel ce este,
Eu o trăiam *real* şi nu *lingvistic*…

33

Etern dorind ca să devii,
Tot mai adânc dragostea simţi,
Pentru soţie şi copii,
Şi-apoi cobori întru[423] părinţi,
Cu neamul tot vrei să învii,
Din viforul de suferinţi[424].

---

[423] V: *înspre*.
[424] Această strofă era, în primă fază, astfel:

34

Fost-am copil, dar nu *zănatic*.
Ci *înţelept*, şi *ca un Sfânt*,
Şi tot atras de stilul atic,
Mă închinam să cânt,
Şi uneori eram sălbatic,
Pentru-a mă rupe de pământ[425].

35

Tânjeam, când după cer şi mare,
Când după râuri şi păduri…
Şi după greaua[426] tulburare,
Când am ajuns iar în pustiu,
Dârz am devenit, şi de multă închinare,
În valuri curge râul viu.

36

Şi m-am trezit dar deodată,
Privind în jur ca la amieze,
Căci cerul era-n jurul meu o roată,
Iar centru-i începe să vibreze,
Şi dintr-un punct, mărirea toată,
În spaţiu şi timp încep să se-ntremeze.

37

Şi punctul Unic, Veşnic viu,
Izvor e de putere şi e leac,
Pentru trecut, prezent şi pentru târziu,

„Când mai adânc dragostea simţi,
Treptat coboară în părinţi,
De la soţie spre copil,
Treptat cobori înspre părinţi,
Etern dorind ca să devii”.
Însă această variantă a fost eliminată de către Fericitul Ilie.
[425] V: *Ca să mă rup de-al meu pământ*.
[426] V1: *dârza*. V2: *multă*.

Şi dă infinite forme în vileag,
Şi singurul lucru pe care-l ştiu,
Este acela că îmi e Pâine veşnică în veac[427].

38

De ce şi cum, ochi-mi atrag,
Culorile, farmecul lor, acel joc?
În acţiune văd spirit pur,
Întruchipări multe de foc,
În spaţiul gol se umple,
Creându-şi timp şi loc[428].

39

Mă rog într-una în pustiu,
Într-o eternă dimineaţă,
Să fiu atras şi fiu să fiu,
Celui etern de faţă…
Mereu mai pur, ca să înviu,
În veşnica Lui viaţă…[429]

40

Dar valurile tot izbesc,
Să sfarme-a mea făptură,
Pe care-ncerc s-o construiesc
Sub grindina de ură,
Ce patimi oarbe îmi tot cresc,
Să-mi închidă ruga-n gură.

41

Şi din orice cădere,
Şi-nfrângere amară,

[427] Ultimele trei strofe au suferit foarte multe reveniri asupra lor. Manuscrisul prezintă cel puţin trei corecturi.
[428] În finalul acestei strofe, Fericitul Ilie a scris cu creion negru: „Am vrut să fie un stil şi un limbaj dur uneori, ieşit din ritm, dur, de piatră, aşa cum a fost şi detenţia”.
[429] Un început de strofă, două versuri, preced strofa 39. Aceste versuri haşurate sunt:
„Mereu mai pur aş vrea să fiu,
Să mă înalţ în viaţă”.

Mă-nalţ cu-o îngenunchere
În sfânta primăvară,
A lumii ce nu piere,
Când totul va să moară.

42

Şi dacă neamul nu ţi-e drag,
Când stai în lanţuri ferecat,
Atunci ele în jos te trag,
Şi te laşi dus şi fermecat,
Stai arid şi-ntunecat,
Şi nu eşti împăcat.

43

Căci în loc să ieşi din foc[430],
Aur tot mai pur, călit,
Te simţi zbătându-te pe loc
Şi de imagini năclăit[431],
Căci ai dorit să ai noroc
Şi ai rămas un om sfârşit.

44

Însă când ai în clipa ta,
Infinitul, veşnicia,
Margini de vei căuta,
În tine le vei afla…
Dumnezeu, în fecioria
Inimii tale va sta.

45

Dumnezeul nostru este
În afară şi în noi,
Din Hristos lumina este,
Un izvor de ceruri noi…
Îndrăzniţi! Nu-i o poveste!
El coboară întru noi.

[430] Cu sensul: *să ieşi ca din foc*.
[431] V: *căţelit*.

46

Laşii, în cârd cu mincinoşii,
Te sărută, te îndeamnă,
Trădătorii şi fricoşii
Te înjură şi condamnă,
Dacă-n rând cu toţi strămoşii,
Porţi în chip pe Dumnezeu[432].

47

Sunt şi nu sunt,
Trăiesc în timp şi spaţiu necurmat,
Sunt dus de cosmicul avânt,
Sunt tot mai sus, mai resemnat,
Şi-n Dumnezeu, în Duhul Sfânt,
Sunt linişte neîncetat.

48

Paradisul şi drumul spre Rai,
Voiam, voiesc, să urc într-una,
Lumina mi se face grai,
Şi văd mereu o altă zare, într-una,
Un alt cer, o altă linişte având,
Şi-acum, şi-ntotdeauna.

49

Căci trebui să birui a ta dogoare,
Şi să fii nebiruit,
În a cerului suflare[433]

---

[432] V1:
„Dacă chipul minţii tale,
Reflectă pe Dumnezeu”.
V2:
„Muşcând din roadele Sale.
Dumnezeu e-n chipul tău”.
[433] V. iniţială: *floare*.

Tu să urci în spirit, mântuit,
Şi în Sfântul, Viul Soare,
Fiu al luminii să fii, să fii primit.

50

Căci Tu ne-ai dat cuvintele,
Gândul, melodiile,
Forţă din lăuntru, Duh,
Dându-ne să Te căutăm în văzduh,
Pe ape şi în cărări,
În speranţe şi în visări[434].

51

Frumoasă faci făptura Ta,
O, Doamne Sfânt! Iar noi
Nu avem timp şi nici ochi,
Privim aiurea, în noroi,
Ne zbatem, ne luptăm,
Rămânem sterpi, rămânem goi.

52

Căci acum ştiu: pe-o clipă de extaz aş da,
Întregul curs al vieţii mele.
Străin, pe-acest pământ stricat,
Doresc un pur izvor sub stele,
Şi mai presus de toate,
Noaptea şi ziua, cele noi, ce s-au predicat.

[434] Această strofă era nenumerotată. Se pare că e o strofă ulterioară, care a luat locul strofei a 50-a.

Eu-ul

Eu-ul…Eu sunt…Vreau să scap de acest eu. Dar cum?! Sinuciderea nu e o soluţie, când ştii sau nu ştii ce se întâmplă cu eu-ul tău după moarte.

Atunci care este soluţia? Ea e: *devenirea*. Este *sfinţenia*. Dar ce este sfinţenia? După mine, ea este stadiul în care omul atinge starea de graţie, de contemplare, de apropiere, de afundare în Dumnezeu.

Trebuie să ne spiritualizăm, să ne îndumnezeim, să fim fii ai lui Dumnezeu prin înfiere. Şi aceasta se câştigă prin vederea şi integrarea în lumina dumnezeiască, în Împărăţia Cerurilor.

Atunci poţi să acţionezi, să intervii spiritual, să creezi spiritual şi material, prin Duhul lui Dumnezeu, care se manifestă prin omul sfinţit[435].

---

[435] Acest fragment era intercalat în Ms. în marele poem de mai sus.

Înfiază-mă, Doamne, ca să fiu liber şi stăpân!

Newton[436] zicea: „Gravitaţia e Dumnezeu”.

De ce? Pentru că le ţine pe toate în ordine şi le dirijează.

Accidentele şi haosul arată invizibilitatea ordinii universale.

[436] Isaac Newton: http://ro.wikipedia.org/wiki/Isaac_Newton.

Lumina vie = este a Spiritului = a lui Dumnezeu.

Neantul viu = adâncul întunericului = lumina materială.

Lumina vie este stăpâna şi *a neantului viu*.

Iubire – bărbat – femeie – atracţie.
Iubire – om – Dumnezeu – extaz.
Iubire – om – neam – furtuni – nebunie – război.

Lumina lui Dumnezeu e „Soarele inteligenţelor”, zice Ioan Scărarul[437]. Lumina, în culmea ei, este strălucire.

Strălucirea luminii vii este inteligenţă permanent creatoare, e Duhul lui Dumnezeu în permanentă activitate. Ceea ce e viu e activ, e creator.

Deci şi Dumnezeu e lumină vie creatoare. Iubirea divină este esenţa, unealta care coboară la nivelul creaţiei şi a formelor vii ale materiei care acţionează liber.

Uneori ele acţionează şi sub impulsul luminii strălucitoare, inteligente.

---

[437] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Sc%C4%83rarul.

6334. Ne împărtăşim cu Tine,
Strălucire a luminii inteligente.
Ne împărtăşim cu Tine,
Iubire fără prihană.

6338. Ne împărtăşim cu Tine,
Bunătate şi înţelepciune.
Ne împărtăşim cu Tine,
Desfătare şi dreptate[438].

[438] Această strofă poartă în manuscris numărul 53. Ea nu poate fi inclusă în rândul strofelor poemului anterior, pentru că formatul ei este cu totul altul.

Ca o confirmare că mi s-a revelat *spectrul luminii divine*, ca *o strălucire vie* şi ca *o inteligenţă creatoare*, este şi coincidenţa aceasta: am găsit în notele mele mai vechi această definiţie a Sfântului Ioan Scărarul, că lumina divină este „Soarele inteligenţelor”.

Am vorbit mai sus despre ea.

În vremea bucuriei, mă apucă întristarea, pentru că mă gândesc la necazurile ce vor veni.

În vremea necazurilor, mă liniştesc şi uneori mă şi bucur, pentru că mă gândesc la bucuria şi înălţarea ce va urma după ea.

Fiind în detenţie, diavolul şi cei închinaţi lui au evitat să mă ucidă, pentru că eu doream să-mi pierd viaţa trupească, ca să-mi câştig sufletul.

Timpul şi spaţiul

Timpul stă pe loc în veşnicie. E ca şi când nu ar exista, deşi e veşnic. Şi veşnicia e ca şi când nu ar exista, pentru cei ce sunt în timp.

Timpul a apărut odată cu curgerea, cu creaţia, cu desfăşurarea cosmosului creat. Dar spaţiul? Ce e spaţiul?

Dacă nu ar fi creaţie, univers, el ar fi de neconceput. Spaţiul se creează odată cu apariţia universului. Explicaţiile acestea sunt pentru mine.

Abia acum începe să-mi devină clar faptul, să simt ce este timpul şi spaţiul, deşi aceste două lucruri mă frământă încă din tinereţe.

Timpul şi spaţiul sunt rezultate/rezultante ale creaţiei.

Iar dacă Dumnezeu e Creatorul, tot El este Creatorul spaţiului şi a timpului, care sunt rezultatele curgerii şi extinderii creaţiei divine.

Timpul şi spaţiul nu au existat apriori. Ele apar concomitent cu creaţia, cu apariţia universului. Ele îşi au originea în: „Fiat lux!”[439].

---

[439] În latină: *Să fie lumină!*

Dintre multe altele, reţin mai cu seamă trei fenomene pe care le-m sesizat în perioada revelaţiilor spirituale:

1. nuanţele culorilor care se multiplicau la infinit. O infinitate de nuanţe de alb, albastru, verde, etc.

2. vibraţiile care deveneau din ce în ce mai subtile, până se transformau într-o mare de linişte senină, în care apăreau imagini, făpturi sacre.

3. săptămâni la rând am văzut imagini, lumini, stele care se prăbuşeau ca într-o pâlnie.

După o perioadă de timp a început să se producă un fenomen invers. Din întinderea cosmică, din locul unde totul era absorbit, a început ca să ţâşnească, ca dintr-o fântână arteziană, jerbe luminoase şi imagini stelare etc.

Este semnificativ faptul, că acestea sunt confirmate astăzi de ştiinţă, ca fiind lucruri proprii materiei. Au început să se înregistreze mii de nuanţe de culori.

Vibraţiile, temperaturile pot creşte până devin infinite (vezi: „Primele 3 minute ale universului” de Steven Weinberg[440]).

Găurile negre astronomice au fost reprezentate ca pâlnii duble de atracţie şi absorbţie, dar şi de expulzare de noi universuri, într-un univers paralel.

O revelaţie a mea, mi-a descoperit universul sub forma unor nori nimbus, pe care îi vedeam în zare şi aceştia respirau.

Aveau un puls propriu, un ritm, o respiraţie a lor.

Duhului divin îi revine faptul de a acţiona, după intuiţia mea, la dilatarea şi contractarea universului, pe care o descrie astronomia actuală.

---

[440] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Steven_Weinberg.

51

6342. Contemplând priveam în vise,
Pajişti verzi lângă prundişuri,
Mări cu scânteieri deschise,
Spre eternele frunzişuri,
Ce nu se mai săturau,
Şi tot tremurau cântare,
Ce-o purtam în duhul minţii,
Noaptea, în vise, le vedeam.

52

6350. Gândeam, visam transfigurarea,
Fiinţă, om şi univers,
Şi-n miezul sufletului trist,
Neîncetat mă închinam,
În chip, în gând şi în vers,
Căci L-am aflat pe Christ[441].

[441] Probabil sunt variante ale strofelor finale, ale poemului închinat suferinţelor îndurate la Aiud.

Dacă indianul, yoghinul urmăreşte *integrarea în Divinitate* ca spirit, în Absolut, în Eterna Pace, în Nirvana, creştinul urmăreşte aproape acelaşi lucru, adică coborârea lui Iisus şi a Împărăţiei Cerurilor în inimile noastre şi prin aceasta trăirea în Iisus, în Împărăţia Lui, căci „Împărăţia Cerurilor este în inimile voastre”(Lc. 17, 21).

Una dintre încercările prin care am trecut în perioada de început a luptei spirituale, a fost şi aceasta despre care am să vorbesc acum.

Auzeam muzică de tarafuri, muzică deşănţată, de petrecere, aveam viziuni în roşu şi negru, nişte viziuni obsesive. Asta, în special, când mă rugam.

Treptat am avut viziuni de castele şi cetăţi care intrau în vibraţie, se cutremurau şi se prăbuşeau.

Erau viziuni tulburătoare. Le simţeam ca şi cum mă aflam în acea lume şi o trăiam fizic.

Aceste viziuni năvăleau asupra mea cu scopul de a mă cuprinde, de a mă doborî. Sufletul meu se cutremura.

Trăia acele lucruri cu groază. Însă stăruiam în rugăciune şi nu eram copleşit spiritual.

Ulterior am avut parte de trăirea unor fenomene de epilepsie, care doreau să mă submineze. Însă rămâneam treaz şi statornic prin rugăciune. N-am fost biruit de ele.

Crucea din inima mea, din când în când, era luminoasă ca soarele şi destul de mică.

Mi se părea că are doar câţiva centimetrii. Ea îmi apărea intermitent în inimă. Cu timpul, treptat, inima a început să fie cuprinsă de lumină.

Însă pentru această lumină luptam zilnic. Luptam zilnic, dar corpul meu se afla în întuneric.

Când a început să apară lumina zorilor, lumina din zori, a început să-i apară obsesiv, pe fruntea şi în interiorul ei un şobolan. Pe acesta nu l-am putut izgoni luni de zile la rând.

Concomitent cu şobolanul a început să-i apară pe frunte şi un corb.

Apariţia acestor semne şi fenomene care mă tulburau şi mă chinuiau tot timpul când mă rugam, m-au făcut să înţeleg că ele sunt demonice.

A apărut pe frunte şi în interiorul capului meu şi chipul unui diavol chircit, care mă tulbura şi el, şi care stăruia să rămână cu mine.

A stat cu mine câteva luni. Atunci credeam că nu am să mai scap de aceste obsesii. Însă cu timpul lumina s-a înstăpânit şi pe frunte şi formele demonice s-au deplasat atunci spre tâmple.

Stăruiam în rugăciune. Imaginile demonice şi obsesia provocată de ele m-au părăsit. Mă rugam câteva minute doar şi lumina îmi cuprindea întregul cap.

Vedeam însă întuneric, la unul din umerii mei, care era reumatic şi anchilozat, şi din cauza căruia nu mă puteam îmbrăca singur.

Din cauza acestui fapt, colegii mei de cameră îmi spuneau *că merg într-o aripă*.

Ca să scap de această durere, m-am concentrat şi am dirijat prin rugăciune lumina de la frunte spre umărul meu amorţit şi durerile au dispărut, pe măsură ce lumina a cuprins umărul.

Inima mea însă, în urma rugăciunii isihaste, făcute deasupra ei, a obosit. Am început să fac semnul crucii deasupra plexului.

Lumina a apărut şi acolo şi de aici în tot trupul. Mi-am văzut mai apoi întreg trupul ca pe un altar în spaţiu şi în jurul său ardeau făclii ca într-un candelabru.

În acest candelabru de făclii am rămas permanent pentru ceva timp. Acum am început să am vederile/ viziunile din Împărăţia Cerurilor.

În acest candelabru de sfeşnice, când trupul meu spiritual a devenit altar, am simţit că Iisus Dumnezeu este în mine, ca izvor de lumină şi că eu însumi eram în lumină, în Dumnezeu, Care este şi în afara noastră, dar şi în noi.

Memoria noastră trebuie să înscrie în ea pe Cineva, Care nu trebuie uitat şi este mai presus de toate: pe Iisus Hristos, real şi viu întru noi, în nevoinţele noastre, pe Cel care este bucuria noastră mai presus de toate.

El ne-a făcut şi ne-a rămas în memorie.

Elta. „Omul l-a creat pe Dumnezeu fiindcă el este Dumnezeu”. „Dumnezeu suntem noi”. „Omul şi Dumnezeu este unul”.

Revista *Elta*, nr. 1, „Spirit sau religie” de Ion Dumitrescu.

Eu cred că problema trebuie pusă invers. Dumnezeu a creat pe om. Dumnezeu coboară în om şi-l îndumnezeieşte, îl face dumnezeu pe om, creatura Sa.

Dumnezeu Creatorul îl înalţă pe om, prin spiritul dăruit lui, la un nivel superior, dacă omul crede, iubeşte, se roagă şi se sacrifică pe sine. Una este a fi *o creatură spirituală* şi alta înseamnă *a fi Dumnezeu*.

Omul e materie şi spirit, care se pot îndumnezei prin Iisus Hristos, Care este Fiul lui Dumnezeu, de aceeaşi fiinţă cu El. Îndumnezeirea omului e un dar acordat omului, în măsura în care el se înalţă spre Tatăl.

Să nu confundăm însă pe *Iisus Dumnezeu*, Care coboară în sufletele noastre şi ne îndumnezeieşte locuind în noi, în altarul care suntem noi, *cu noi*, cei care ne îndumnezeim. Dumnezeu locuieşte în noi şi noi în El, în lumina Lui.

Omul însă rămâne *om*, chiar fiind înfiat de către Dumnezeu, cum spune Pavel, Apostolul. Noi suntem *fii înfiaţi* şi suntem aceasta *prin Dumnezeu*.

Însă numai unul este Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii. Noi suntem fii, creaturi îndumnezeite, pentru că Dumnezeu coboară în sufletele noastre.

Dar autorul nostru, Dumitrescu, pe care l-am citat la început, scrie că „Biserica a ascuns adevărul”.

E total fals. Biserica a păstrat pe Dumnezeu în sufletele oamenilor şi a lăsat ca, în mod liber, noi să-L primim pe Dumnezeu şi să ne îndumnezeim sau să ne depărtăm de El.

Elta, prin această concepţie metafizică pe care ne-o propune, mă îndreptăţeşte să cred că pune în aplicare revelaţia ce am avut-o cândva, pe aceea cu fiara cenuşie, când inteligenţa umană, ca şi Lucifer odinioară, greşeşte voind să ia locul lui Dumnezeu.

Autorul spune că omul *l-a creat* pe Dumnezeu, fiindcă *el este Dumnezeu*.

Atunci, în acea revelaţie, am văzut o atmosferă cenuşie, care absorbea pe cei care aveau gândire şi chiar şi pe aleşii spirituali, pe îngerii trimişi de Dumnezeu pentru combaterea ei şi care îngeri erau absorbiţi şi se pierdeau în masa din fundal, în norul cenuşiu.

Mărturisire

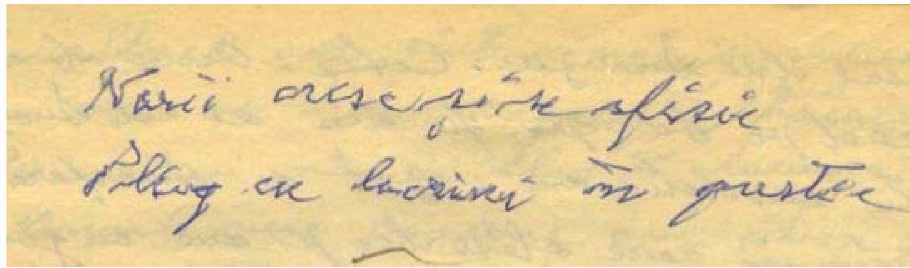
6356. Vraja mării e-n ochii tăi,
Dar sufletu-mi e pornit pe căi,
Către-a cerului văpăi…

6359. Darul Tatălui Ceresc,
Duhul Sfânt, Mângâietorul…
Doamne, cerul Tău iubesc,
Pe Fiul Tău, Mântuitorul.

6363. Dar ispitele au spor,
Inimii îmi dau ocol,
Nu mai pot demult să zbor,
Nu ştiu cum va fi să mor.

Cea mai mare nobleţe a omului este aceea că e *făptura lui Dumnezeu*. La fel, tot ce există în univers este *făptura Lui*.

6367. Norii cresc şi se sfâşie,
Plâng cu lacrimi în pustie.

Norii cresc şi se sfâşie
Plâng cu lacrimi în pustie

6369. Fie trupul tot un zâmbet
Iar gesturile nişte flori,
Crescute din vibrări,
De sânge şi de cuget.

6373. *Şi ce iubesc?,* mă-ntreb.
Mişcarea sau făptura?
Sclipirile şi gura?
Cuprinsul ei întreg?

6377. Că tot ce este nu-i,
Decât un vis al minţii,
În braţele nefiinţei,
Oricum ai vrea să-i spui.

[7 octombrie 1993]

Mărturisiri în ziua înmormântării preotului Dumitru Stăniloae

Când eram tânăr doream să mă exprim pe mine însumi cât mai complet şi mai divers.

Pentru aceasta căutam situaţii de tot felul care să mă determine, care să-mi provoace reacţiile cele mai profunde, cele mai reale.

Fugeam tot timpul după ceva şi uram artificialitatea. Acesta a fost şi motivul plecării mele pe front. Căutam realităţi dure, profunde, pe muchie de cuţit.

Vream să fiu în faţa morţii, sub ameninţări iminente şi permanente, să depun eforturi mari, sub intemperiile de tot felul ale naturii, sub fulgerele exploziilor.

Frica m-a cuprins de puţine ori, pentru câteva momente. În general însă am înfruntat moartea, ameninţările ei, sfidând-o de multe ori cu bucurie.

Socoteam că moartea e *o eliberare* şi doream ca prin ea să intru în lumea de dincolo. Şi când am simţit odată că ea este de neevitat, am realizat cea mai mare bucurie a vieţii mele de până atunci.

Tot pe front, unde venisem să mor cu eroism, am învăţat treptat să iubesc viaţa şi să-mi dau seama că este *un lucru bun*, un dar pe care nu trebuie să-l risipim sau să-l respingem, ci *un dar*, pe care trebuie să-l folosim şi să-l exploatăm, în aşa fel încât să beneficiem de tot ceea ce ne oferă pentru desăvârşirea noastră şi a lumii înconjurătoare.

Şi mai târziu, în detenţie, am aspirat să aflu lumina necreată, spirituală, să obţin sau mai bine-zis, să mi se dăruiască harul şi vederea în duh.

Le-am obţinut şi pentru asta mulţumesc necontenit lui Dumnezeu. Dar ce păcat că le-am pierdut, ca un nevrednic fiu risipitor!...

Doamne, iartă-mă şi mă primeşte iar la picioarele Tale, că nu mai sunt vrednic de sânul Tău!

Eram în luna mai a anului 1944.

Compania noastră era amplasată cu o aripă pe valea Siretului, cu centrul pe un bot de deal iar cu aripa stângă pe un versant, care supraveghea o viroagă situată între plantonul de pe botul nostru de deal şi plantonul de pe versantul altei companii.

Iarba începuse să încolţească.

Şedeam zi şi noapte în gropi circulare. Eu eram cu plutonul în rezerva companiei, la aproximativ 150 de metrii de plutonul amplasat pe botul de deal.

Oamenii pe care îi aveam sub comandă erau de aici, din Moldova şi ei nu mai fuseseră niciodată pe front. În comparaţie cu ei, eu aveam experienţa luptelor din Rusia.

Mi-aduc aminte de un ostaş tânăr, care înainte de a intra pe poziţie, a spus camarazilor săi că el are convingerea că va muri.

Au fost zadarnice discuţiile celorlalţi, care căutau să-l încurajeze, că nimeni nu ştie ce se va întâmpla în viitor.

Cineva i-a zis: „Iată domnul sublocotenent (se referea la mine) a fost pe front în Rusia şi n-a murit”.

Şi la auzul acestor cuvinte, ostaşul a spus: „Voi sta în apropierea dânsului. Poate în felul acesta voi scăpa cu viaţă”. S-a ţinut de cuvânt.

Era noapte. Beznă. Pe la ora unu şi ceva ne-am pomenit cu împuşcături înspre noi. Proiectilele explodau în jurul nostru. A început o mare hărmălaie. Cei din prima linie au trecut printre noi şi au luat-o la fugă. Am încercat să-i oprim dar nu am reuşit decât parţial.

Închizătorul de pluton, un sergent-major, tânăr dar foarte inimos, a venit şi m-a întrebat: „Ce facem domnule sublocotenent? Toţi fug, le e frică…”.

I-a răspuns acestuia: „Pune mâna pe pistolul automat şi ameninţă-i că îl împuşti pe cel care se va retrage”.

Concomitent cu acesta a venit la mine şi comandantul de companie şi mi-a spus, că şi dânsul îi oprise pe cei care se retrăgeau de pe malul Siretului.

„Ce facem acum?”, a întrebat şi el. „Atacăm şi ocupăm poziţiile pierdute”, i-am răspuns.

Am comunicat de la unul la altul ca toţi să fie gata de atac şi să pornească înainte cu strigăte, atunci când am să trag o rafală de pistol. Aşa au făcut cu toţii.

Numai că noaptea, acel strigăt de „ura!..", a părut ca nişte urlete de fiare dezlănţuite.

Din fostele noastre poziţii am fost întâmpinaţi cu foc de arme automate. Acesta ne-a obligat să ne culcăm la pământ.

Sergentul s-a apropiat de mine şi m-a întrebat ce vom face. I-am răspuns: „Pornim din nou!". Şi am pornit cu aceleaşi strigăte înspăimântătoare.

Dar când am început să tragem, înainte de a porni, şi am încercat să-l ridic pe cel care se afla lângă mine şi care şedea întins la pământ, mi-am dat seama că era deja mort.

Rafala de foc pe care am văzut-o în faţa noastră, l-a secerat pe el, pe cel ce stătuse în preajma mea, crezând că astfel va scăpa de moarte. Asta i-a fost soarta lui.

Când am ajuns pe botul de deal, şi ne-am reocupat poziţiile, ruşii fugeau pe deal în jos. Nu avuseseră curajul să ne înfrunte. Eram cu baionetele la arme.

Plutonul de pe stânga, de pe dealul Siretului a făcut imprudenţa să nu se oprească pe vechile lui poziţii şi a vrut să urmărească pe inamic.

Eu mi-am oprit oamenii pe vechile poziţii, deşi unii vroiau să fugă după inamic.

Am avut dreptate că am făcut asta. După aproximativ două ore, ruşii s-au regrupat şi după o pregătire de artilerie şi branduri, din cauza căreia nu mai puteai să scoţi nici măcar capul din gropi, s-au apropiat şi au fugărit pe cei de pe valea Siretului, care n-au mai ocupat nici vechile poziţii şi ne-au lăsat pe noi descoperiţi.

Noi nu puteam nici pleca, dar nici nu puteam să ieşim din cauza artileriei inamice. Tancurile se apropiau de noi. Aveam o poziţie prea bună ca să o părăsim, dar nici nu puteam să o fac din cauza comandei ruse.

Un soldat S.S., care se rătăcise printre noi, mi-a mărturisit că o asemenea comandă n-o mai văzuse niciodată la ei, la ruşi. Era pus pe gânduri de această mişcare tactică a armatei lor.

După ce ea a încetat şi după ce au trecut şi avioanele care au tras în noi a trebuit să mă retrag cu oamenii mei.

Rămăseserăm izolaţi şi descoperiţi pe partea dreaptă şi pe partea stângă veneau ruşii, care ameninţau să mă încercuie.

M-am retras tactic şi în ordine pe un tăpşan puţin mai înapoi, la aproximativ 200 de metrii.

Aici, un curier de la comanda batalionului, mi-a adus ordinul de retragere pe linia cazematelor batalionului nostru.

Numai pe mine mă mai găsise cu plutonul întreg. Ceilalţi se descompuseseră, se evaporaseră dincolo de cazemate.

Am început să mă retrag. Fiecare grupă se retrăgea ca la carte, ca la instrucţie. După câteva sute de metrii de retragere a trupei, ne-am coborât de pe platforma dealului spre valea plată, lată de câteva sute de metrii.

Aici m-a întâmpinat un căpitan şi nu ofiţerii mei, comandanţii bateriei de infanterie, care se aflau puţin mai încolo printre nişte copaci.

Acesta m-a invitat ca să rămân cu ei, ca să apărăm bateria lor. I-am explicat că propunerea lor e o absurditate, pentru că atât în dreapta, cât şi în stânga lor sunt forţe ruseşti, care se apropie vertiginos şi că în urma noastră sunt tancuri, care îşi vor face apariţia în curând, pe muchia platformei. Căpitanul nu m-a crezut sau nu m-a înţeles.

De aceea şi eu le-am spus că execut ordinul unităţii din care fac parte şi că mă retrag în linia de cazemate.

Astfel aş risca să fiu luat prizonier, dacă rămân cu el.

M-am retras şi mai mult. Am ajuns în linia cazematelor, unde se afla regimentul 6 Mihai Viteazul.

De aici, din cazemate, am asistat cu durere la tragedia oamenilor morţi, a resturilor de oameni adunate de peste tot, care se aflau lângă bateria de artilerie.

Tancurile au apărut la creasta platformei şi au început să tragă foc intens. Grupul de artilerişti şi de ostaşi au început să se retragă în fugă.

Fugeau pe câmpia din faţa cazematelor unde eram eu. Fugeau sub ploaia de gloanţe. (…)

Pascal spunea: „Centrul universului e oriunde".

Eu merg mai departe de atât, şi spun, că infinitul e în noi şi marginile infinitului, ca şi începutul lui e în noi.

Noi suntem *muritori* dar şi *nemuritori*.

Ambele alternative există în fiinţa noastră. Numai că noi nu vedem că *Dumnezeu este în noi* dar şi *în afară de noi*, că este *aici* şi *oriunde*.

50

O clipă de extaz am vrut
Şi cerul să-l găsesc,
Trupul, lumină s-a făcut,
Lumina-n toate o privesc,
Mai fragedă în nevăzut,
Lumina Tatălui Ceresc.

46

Laşii-n când cu mincinoşii,
Te sărută, te îndeamnă,
Trădătorii şi fricoşii
Te înjură şi condamnă.
Tu, în rând cu toţi strămoşii,
Porţi în chip pe Dumnezeu.

16 noiembrie 1993. Am privit peisajul şi am înţeles că nu mai am trup, că eu sunt prezent ca un duh nelimitat în tot peisajul.

Nemulţumit, jenat, revoltat de condiţia mea de muritor, încerc să-mi alin durerea, să-mi potolesc focul prin muncă sau aventură.

Tensiunea existenţei scade sau diversificându-se se împrăştie şi devine suportabilă.

47

Sunt pe lume şi nu sunt,
Spaţiu-n timpul necurmat,
Dus de cosmicul avânt,
Tot mai sus, mai resemnat,
Doamne-n Tine, în Duhul Sfânt,
Sunt din linişte-nchegat.

48

Paradis în drum spre rai,
Şi să urc voiesc într-una,
Lumina suie, se face grai,
Văzul şi zarea sunt strune
În cer; linişte să ai
Şi acum, şi-ntotdeaune[442].

[442] Licență poetică.

Am trăit, în perioada revelaţiilor din detenţie, un moment, în care ceea ce vedeam spiritual era atât de luminos, de strălucitor şi de evident, încât materia îmi părea ca *o umbră inconsistentă*.

Totul era strălucitor, de culoare argintiu-aurie.

Universurile, cosmosurile concentrate erau ca nişte mărgăritare ce se îmbinau în diferite forme.

Înainte de revelaţiile luminoase îmi veneau în minte cuvinte şi idei pe care nu le înţelegeam decât după un timp anume.

Poeziile din perioada aceea nu le-am reţinut. Le-am uitat. Luminile, imaginile luminoase au urmat acelaşi drum.

La început apăreau fragmentar şi intermitent. Numai crucea luminoasă din inimă îmi apărea clar şi persista în ritmul meu cardiac.

Luminile şi formele tranzitive m-au înspăimântat uneori, pentru că atunci credeam că sunt manifestări ale unui delir mental al meu.

Cu timpul ele s-au organizat. Au luat aspectul luminii solare, pure, vii şi s-au permanentizat.

Trebuie să mergi pe muchie de cuţit dacă vrei să obţii şi să te menţii în miracol[443]. Admiraţia pentru frumuseţile lumii te doboară.

[443] În vederea dumnezeiască continuă.

Dumnezeu, dacă ar exista, zic ateii, *ar putea mântui lumea dacă ar vrea*.

Dar atunci ar mai fi un Dumnezeu liber? S-ar mai putea face purificarea oamenilor în aceste condiţii? Omul ar mai fi om, ar mai avea vreun merit, ar mai fi o personalitate?

Ar mai putea Dumnezeu *să-i înfieze* pe oameni şi ei să fie *dumnezei înfiaţi*?

Înainte de *a fi bun*, Dumnezeu e *drept*. Şi atunci se poate spune că nu este *nici bun*, ci Dumnezeu este *mai presus de bine şi de rău*.

Timpul şi spaţiul stau pe loc, sunt statice. Ele sunt infinităţi în infinit. Numai universul, creaţia, toate cele ce au fost, sunt şi vor fi în spaţiu şi timp se petrec în timp şi se dezvoltă în spaţiu.

Spaţiul şi timpul au mai multă legătură cu neantul, cu nimicul, cu infinitul.

Creaţia, universul este numai faţa care revelează existenţa spaţiului şi a timpului.

Dar atât spaţiul cât şi timpul, extinse la infinit, desfiinţează creaţia, universurile. Pentru infinit, ca şi pentru spaţiu şi timp infinit, dacă noi ne plasăm la infinit, creaţia nu a existat şi nici nu există nici acum şi nici în viitor.

Creaţia există doar în Dumnezeu şi prin Dumnezeu. Timpul şi spaţiul e descoperit de Dumnezeu şi prin Dumnezeu.

Timpul şi spaţiul au apărut pentru că au fost create de Dumnezeu. Fără Dumnezeu şi fără creaţia Lui, Dumnezeu, timpul şi spaţiul nu există. Ele sunt ca inexistente, sunt neant, nimic.

Ce este infinitul?! Este nimicul în care se naşte creaţia lui Dumnezeu.

Mulţi se iau după creaţie ca să definească timpul fizic şi subiectiv, pentru că subiectul, face parte, ca şi partea fizică, din creaţie.

Eu simt că acest lucru nu e corect. După intuiţia mea, timpul apare după cum am spus mai sus.

Definirea timpului *ca substanţă*, după Spinoza[444], sau *ca relaţie dintre lucruri*, ca la Leibniz[445] este o definire a timpului prin elemente exterioare lui, nu prin *ceea ce este timpul în sine*. Timpul în sine nu e legat *de mişcare* şi nici de *ceea ce se petrece cu el*.

Timpul şi spaţiul se creează, e descoperit de creaţie.

Timpul nu curge, nu are durată în sine, ci numai prin mişcare, prin lucruri.

Însă *mişcarea* şi *lucrurile* nu sunt *timpul*, deşi *se realizează în timp*.

---

444 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Baruch_Spinoza.
445 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gottfried_Wilhelm_von_Leibniz.

La fel stau lucrurile şi cu spaţiul. Dovada existenţei spaţiului este aceea că pot exista elemente şi aspecte diferite (lumină şi căldură) în acelaşi timp.

Nu mai vorbesc de esenţele spirituale, de fiinţele spirituale, pentru care spaţiul nu există.

Timpul şi spaţiul nu există în sine. Ele devin existente prin creaţia şi manifestarea celor ce sunt şi se petrec în ele.

În esenţă, timpul şi spaţiul nu există. Ele au apărut ca urmare a creaţiei divine.

Sunt de acord cu Kant[446]: „Timpul nu este decât o condiţie subiectivă a intuiţiei noastre, intuiţie care în sine, în afara subiectului, el nu este nimic".

Există numai *un prezent continuu*, care a fost şi va fi numai în mintea noastră. Aşa simt eu. Prezentul curge, cuprinzând în el trecutul şi viitorul.

---

[446] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Immanuel_Kant.

Revelaţie[447]

Locul ales de Dumnezeu pentru a-şi arăta puterea Sa pe pământ va fi ROMÂNIA, unde va flutura un adevărat drapel al credinţei.

30 iulie 1993.

[447] Însemnarea care urmează cuprinde o revelaţie personală pe care a avut-o autorul nostru.
Am găsit-o pe o mică bucată de hârtie, scrisă cu creion negru, probabil de Green şi, pe spatele ei, Fericitul Ilie şi-a scris numele: *Mocanu Ilie*, cu pix de culoare albastru deschis.
Însemnarea e detaşată de caiet, dar am găsit-o inclusă între paginile lui la această poziție.

Eternul Făt-frumos[448]

6381. Prin valurile vremii crunte, pământene,
Trei sânziene zilei se plângeau,
Nalte, plăpânde, blânde şi alene,
Cu ochii de adâncuri… Numai îmi vorbeau.

6385. Şi graiul lor din trupuri se cuvântă,
Simţirea-n cântare, veşnic se avântă,
Când mai presus, când întru mine, aieve,
În ele oglindite erau eve,
Ale măririi, curgerii[449] prin spaţii,
Ale-ntrupării lumi-n spirit, graţii.

6391. Iar eu priveam, privindu-mă în ele,
Pe un cal alb, călătorind sub stele,
Peste câmpii şi printre munţi, în goană,
În veşnicie, răspândit în mers,
De tot mai nou, desfăşuratul univers.

6396. Pe un cal roz, prevestitor în gând,
Pe depărtări jăraticu-mi mâncând,
Decât în veşnicie vreau să fiu,
Cărare nesfârşită, izvor viu…
În faţă, frumuseţea s-o privesc,
În chipu-i de fecioară, îngeresc.

6402. În pământeşti aprinderi către forme,
Cutremurare-n goluri peste norme…
Mereu trezit, trezindu-mă aproape,
În vegetaţii, codrii, râuri, ape…

6406. Să mă adoarmă spaţiile-n pleoape,
Şi-n pieptul meu, aproape, mai aproape,
Să vină Soarele, lumina să-mi sporească
A lumii oglindire-n trupuri, netrupească.

6410. O, Spirit, Tată!...Lumea numai mie,
Neadormire-n zare, în pustie!...

---

[448] Deasupra titlului era scris: *Data: cândva de mult.*
[449] V: *întinderii.*

…………………………………

6412. De trecerea pripită prin adânc,
Eu veşniciei frunzele îi plâng,
Şi lacrimile, râuri albe-n foc,
Îmi pribegesc, lăsându-mă în loc,
Dea-pururi înnoită nouă-n goluri,
Rotind, urmând spirale-n rotocoluri.

6418. Pe cerul alb…Sus, pajura de sânge…
Prin pajiştea de flori am vecuit,
Un spor ceresc mi-e trupul vlăguit,
Şi gând, şi zbor, se scaldă în ce plângi.

[21 decembrie 1994]

Despre lumină

Dumnezeu a creat lumea din nimic, din neantul viu, spiritual.

Această creaţie iniţială are anumite calităţi. Posedă în ea aspectele neantului, al golului, germenii negativului posibil.

Neantul, negativul sau lipsa oricărui aspect pozitiv sau negativ devine pozitiv prin creaţie, lumină comunicativă şi creatoare.

Căderea creaţiei este cădere în timp. Dar a doua creaţie, care s-a instaurat prin naşterea Fiului lui Dumnezeu, este şi va fi superioară celei dintâi creaţii, pentru că înseamnă îndumnezeirea primei creaţii.

„Va fi un cer nou şi un pământ nou”, spune Sfântul Ioan în Apocalipsă.

Eu am intuit într-o vreme, că Dumnezeu a născut pe Fiul Său în lume din esenţa fecioriei, frăgezimii şi purităţii sfinţeniei vii, întrupându-L în frăgezimea fecioriei şi sfinţeniei Fecioarei pământeşti, Maria.

Prin Iisus Dumnezeu, Fiul care se împărtăşeşte omenirii, creaţia se sfinţeşte şi se îndreaptă spre încununarea noii creaţii, care va fi *cer nou* şi *pământ nou*.

Atunci Mireasa lui Iisus, Împărăţia Cerurilor, va culmina în fericirea extatică a nunţii mistice, care va dăinui în veşnicie.

Prin prisma aceste uniri cu Dumnezeu, pe care am intuit-o şi am simţit-o, s-au născut poemele mele. Ele au căutat să reflecte această *unire*.

De aceea este peste tot în ele *bucuria luminii*. Lumina, extazul. Lumina extatică.

Mirele nunţii cereşti are lumina ca *fecioară*. Fecioria luminii Mirelui Ceresc este lumina dăruitoare de extaz mistic, lumina îndumnezeitoare.

„Iad contra Rai”, de Ion Ţugui[450].

Dacă este reală trimiterea lui Stalin ca un om cu o misiune benefică, care a fost deviat de Satana înspre una malefică, atunci ceea ce am văzut eu în revelaţie, că multe duhuri şi îngeri piereau în luptă sau erau asimilaţi de norul cenuşiu a fost reală.

[450] A se vedea: http://www.spiritus.ro/ROMANIA/in_memoriam_ion_tugui.htm.

Mai presus de timp şi spaţiu este cântec. Şi mai presus de el este Dumnezeu[451].

[451] Ar putea fi un citat al cuiva. În partea dreaptă a acestor rânduri, pe aceeaşi foaie, cu acelaşi pix albastru, e scris un nume indescifrabil.

21 decembrie 1994. „Să fie lumină!” Şi s-a făcut lumină. Dar cum a fost această *lumină*? Lumina fizică, fără sensibilitate umană.

Lumina spirituală, divină. Ce caracter avea? Era vie, creatoare, eternă, rece, abstractă, inteligibilă, înţeleaptă dar impasibilă, dreaptă, comunicativă.

Lumina nouă, adusă de Blândul Iisus este sensibilă, blândă, extatică, care dă nu numai satisfacţie, ci bucurie, fericire, extaz. E iubire activă, binefăcătoare.

Mai presus de lumină, Dumnezeu a devenit lumină iubitoare pentru noi, lumina bucurie dusă până la extaz. Este o esenţă ce Dumnezeu o avea ascunsă în Sine şi a fost adusă şi descoperită omenirii de Iisus Dumnezeu, de Fiul.

Omenirea s-a îmbogăţit cu o nouă calitate divină, cu lumina iubitoare, sacrificială a Fiului lui Dumnezeu, cu lumina îndumnezeitoare. *În* şi *prin* această lumină am fost inspirat şi am avut revelaţii.

Adun 27 de poezii.

*

Edenul sau *Paradisul* a fost creat de Dumnezeu. Tot Dumnezeu, prin Fiul Său, dă posibilitate omului să participe prin efort propriu şi prin harul Său, la unirea cu Dumnezeu, prin împărtăşire şi participare la nunta Fiului, la îndumnezeire, care este superioară Edenului.

*

Universuri paralele. Capacităţi psihice latente. Parapsihologia.

Sfântul Augustin. Ce este timpul? Ce este eu-ul? Ce este trecutul, prezentul şi viitorul? Timpul este mai uşor *de intuit* decât *de definit*. Timp psihologic.

Timpul viitor ca şi trecutul sunt unidimensionale. Timp cosmologic. Principiul antropic. Din trecut spre viitor. Timpul e legat de …[452] Timpul transcendental. Spiritualul. Prezentul, trecutul, viitorul sunt simultane.

1032

Timpul prezent se află în fiece colţişor al universului.

Cauza e în spaţiu, peste tot. Orice minut e centrul timpului cum orişice punct e centrul spaţiului.

Parapsihologie. Timp. Spaţiu. Materie. Trecutul, prezentul şi viitorul pot fi în acelaşi timp.

Teleportarea. (…)[453]

Rupturi de timp. Nu sunt decât *prezent*.

---

[452] Cuvânt indescifrabil.
[453] Un cuvânt ilizibil.

[22 decembrie 1994]

Azi am urmărit la TV Cluj o emisiune referitoare la *viaţa de după viaţă*, unde printre altele a fost vorba despre un sondaj şi despre o statistică a acelora a căror inimă a încetat să mai bată pentru un anumit interval de timp.

Multe dintre aceste persoane intervievate au experiat viziunea unui coridor întunecat, la capătul căruia au văzut *un punct luminos* sau *o pată de lumină*.

Unii au intrat în acel punct şi au ajuns într-o grădină paradisiacă, unde au întâlnit îngeri de lumină sau persoane decedate.

Alţii însă, şi aceştia destul de mulţi, mărturiseau că au ajuns până la un oraş al luminii, extraordinar de impresionant (*Noul Ierusalim* după părerea mea).

Aceste lucruri au fost constatate clinic, pe persoane care şi-au revenit la viaţă în urma unor intervenţii medicale.

Eu, în perioada revelaţiilor, când persona mea trăia o perioadă mai lungă sau mai scurtă în lumina divină, când trupul şi sufletul meu erau pe atunci o oglindă reflectorizantă, am trăit următorul fenomen, fiind treaz şi cu toate facultăţile normale de viaţă.

În timp ce mă rugam, din lumina gri-albăstrie în care mă aflam atunci, se deschidea o cale care străbătea un peisaj rustic sau citadin.

Privind într-o parte şi într-alta vedeam cum el începea să accelereze şi dispărea în vibraţii. Totul devenea o pânză care vibra infinitezimal.

Apoi am văzut o mare de lumină albă şi de culoarea cerului, foarte calmă, nemişcătoare. Mintal, socoteam că am ieşit din timp şi din spaţiul material şi am intrat în spiritual, în veşnicie.

În această mare, în acest ocean şi atmosferă fără margini, nu mai vedeam mergând nimic. Aici a început revelaţia Împărăţiei Cerurilor. Dar despre ea am prezentat fragmente şi în altă parte.

Ceea ce vreau să spun acum, este faptul că această *cale* din trăirile mele, pe care au văzut-o şi aceşti oameni ca *un coridor întunecos*, e cel pe care îl străbat sufletele după moarte, până ajung la punctul luminos.

Dar cu o singură deosebire. Eu, atunci, în starea de purificare, vedeam toate acestea cu minte trează şi luminos

acest drum, fiind în mijlocul materiei, al spaţiului şi al timpului şi nu ca *suflet fără trup*.

Abia acum înţeleg şi sunt convins[454] că Shambala, ca o lume paralelă, poate exista în / sau pe pământ, aşa cum energia e înglobată în orice atom, indiferent unde ea se găseşte.

Shambala poate coabita cu aerul, cu lumina pe pământ, cu spiritul omului sau cu trupul său material.

Shambala se plasează în nordul Tibetului şi e inaccesibilă geografic, ci e vizibilă numai prin tehnica yoga.

În Shambala dispare noţiunea de timp, pentru că locuitorii ei sunt nemuritori. În invizibilul spiritual conştiinţa reprezintă fiinţa omenească însăşi.

Creştinismul recunoaşte existenţa lumilor paralele, când spune că există *nouă ceruri*[455].

Deasupra lor e Dumnezeu, Sfânta Treime. Pavel spune că el a fost până la al treilea cer. Uneori cerurile se întrepătrund.

Dovada o constituie revelaţiile, în care apar Îngeri care coboară sau Sfinţii se ridică şi au viziunea cerurilor.

Îngerii au coborât la Naşterea lui Iisus, dar şi Însuşi Dumnezeu prin El Însuşi. Mântuitorul Însuşi spune: „În Împărăţia Tatălui Meu sunt multe locaşuri…Eu Mă duc să vă pregătesc vouă loc” (In. 14, 2).

---

[454] Pe atunci citea revista „Paranormal” la care scria Ion Ţugui.

[455] E o învăţătură nespecifică Ortodoxiei, ci ea e mai mult o vorbă din popor.

Ţara Romanilor este leagănul neamului omenesc. Din romani se trag traco-daco-geţii.

În vremea revelaţiilor, aproape continuu, am avut următoarele percepţii.

Se făcea că eram în mijlocul unor nori nimbus, care se năşteau în depărtări iar eu pluteam şi nu mă vedeam.

Însă aveam conştiinţa existenţei mele, eram treaz. Am simţit cum coboară asupra mea o boare, ca un abur subţire, care îmi dădea o stare de uşurare şi mari disponibilităţi.

Atunci mi-a venit în gând că acesta este harul lui Dumnezeu, spre care noi aspirăm mereu.

Nu-mi aduc aminte însă în mod clar, ce anume mă frământa pe atunci. Însă la ceea ce mă gândeam, mă frământam să aflu, găseam răspunsuri, mi se lămureau răspunsurile.

Am crezut că harul va persista de atunci înainte în fiinţa mea. Aşa s-a petrecut o perioadă. Acum nu-l mai am. El se dă dar se şi ea. În starea de har nu se vorbeşte.

Gândurile se transmit, iar tu înţelegi fără să ţi se vorbească. Înţelegi şi mai mult decât ţi se spune prin cuvinte.

Când mă rugam unui Sfânt îmi apărea un cer ca fundal. Pe acest fundal apărea o formă arhitectonică, un altar, o biserică, un palat, toate având o culoare specifică.

Toate purtau culoarea care desemnau pe Sfântul respectiv. De pildă, roşul aprins şi clar, limpede, apărea când mă rugam Sfântului Gheorghe[456].

Totul era atât de minuţios şi de artistic lucrat, pornind de la culoare şi sfârşind cu ansamblul pe care îl vedeam, încât îmi spuneam că ar fi o nebunie să cred, că asemenea creaţii ar fi rodul imaginaţiei sau a puterii mele de creaţie. Era ceva divin.

Toată realizarea, măreţia şi frumuseţea pe care o vedeam erau dumnezeieşti. În jurul acestora şi în zare apăreau şi alte temple de aceiaşi culoare sau de alte culori.

La Sfântul Dumitru[457] culoarea era verde dar de aceeaşi calitate artistică ca şi la Sfântul Gheorghe.

Numai la Sfântul Pavel[458] nu am văzut un templu sau probabil nu l-am cuprins din exterior. Când mă rugam lui

---

[456] Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință.
[457] Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorâtorul de mir din Tesalonic.
[458] La Sfântul Apostol Pavel.

vedeam bolţi care se dezvoltau, coloane care se întindeau într-o zare albăstrie.

M-am gândit că acestea reprezintă activitatea sa cu caracter universal şi spiritual, pe care nu puteam să o înconjor, să o cuprind.

Viziunea cea mai puternică pentru mine şi despre care am mai vorbit, a fost aceea a sorilor. Eram o prezenţă în spaţiu. Vedeam în toate direcţiile.

Am avut viziunea unei cruci de lumină iar la baza ei se părea că ar fi omul, adică eu. „Sus e Tatăl, la dreapta Fiul şi la stânga Sfântul Duh”, îmi spuneam eu, dar nu vedeam de fapt decât acea cruce de lumină.

Am privit mai departe. Am văzut un soare luminos.

Când m-am apropiat spiritual de acest soare, în locul în care el era, am văzut în depărtare un alt soare, într-o lumină şi mai diafană şi mai pură decât acesta. Am mers spre acest nou soare cu gândul să văd prin el şi să văd ce e mai departe de el.

Când am ajuns la el sau, mai bine-zis, când m-am apropiat de el, am văzut profilându-se în zare alt cer şi alt soare, atât de pur şi de străveziu, încât mi-am dat seama că nu pot merge mai departe de el.

Puterile mele erau depăşite de puritatea şi măreţia lui. Am rămas atunci cu impresia că drumul acesta se continuă. Dar până unde?! Am rămas cu regretul că nu pot pătrunde mai departe de el.

Trăiam misterul că drumul acesta este infinit dar şi aceea că nu îmi era îngăduit să merg mai departe. Aceste viziuni au fost irepetabile.

Însă am mai avut şi altele despre care am vorbit în alte părţi dar şi unele pe care nu le mai ţin minte deloc. Însă ele au fost de zeci, de sute de ori mai multe, decât tot ce am văzut eu, în toată viaţa mea pe pământ.

Păcat că nu am avut posibilitatea de a le nota. Şi un mai mare păcat este acela, că nu am continuat viaţa de asceză şi de rugăciune din închisoare şi afară, după ce am fost eliberat, adică nu m-am retras într-o mănăstire.

Într-o zi de vineri mă rugam şi am văzut multe călugăriţe în negru. Feţele şi mâinile lor erau de un alb clar. Cadrul în care le-am văzut la început era un templu.

La început am avut îndoială asupra a ceea ce vedeam. Nu ştiam dacă e *benefică* sau *malefică* această viziune.

Vedenia s-a repetat şi în alte zile. Am conştientizat în cele din urmă că e *benefică* şi *liniştitoare*.

Am avut viziuni fragmentare, de contact şi de pătrundere în lumea spirituală, fără alte pretenţii de *interpretare* şi *istoricizare*.

Ion Ţugui este *un istoricizant* şi un interpret care filosofează.

*

Eu sunt poetul luminii necreate care se creează.

*

Toate simţurile corpului uman, ca văzul, auzul, gustul, pipăitul au corespondente în plan spiritual.

Simţim totul cu spiritul nostru.

Citez versul: „Iar simţurile toate într-o suflare* mai presus / de închipuire şi de minte…”.

*

Noi suntem nemuritori.

Noi murim ca să înviem.

*

În perioada revelaţiilor am văzut că materia şi spiritul fac parte din acelaşi tot, din acelaşi fluviu.

Eram ca într-o înserare, de unde atmosfera, existenţa, pe de o parte, cobora spre aspectul material, spre materie iar, pe de altă parte, aceasta, materia, se spiritualiza, devenind mai diafană, mai pură, mai luminoasă.

Toate existau ca *un tot unic*[459].

---

[459] Fără ca prin aceasta să se amestece sufletul cu materia până la dispariția reciprocă a celor două.

Când este în Duhul Sfânt, sufletul este plin şi nu are dorul lucrurilor creşti, căci Împărăţia Cerurilor este înlăuntrul nostru (Lc. 17, 21).

Domnul a venit şi S-a sălăşluit întru noi (In. 14, 23).

În privinţa vorbelor lui Buddha[460]: „Salvarea înseamnă eliberarea de orice mântuitor. Aceasta e suprema libertate, cea mai înaltă în care omul respiră anevoie (uşor)”.

După mine, *salvarea* şi *suprema libertate* este predarea sufletului şi a voinţei tale Mântuitorului, Duhului Sfânt şi Tatălui, căci Dumnezeu este superior totului şi omului, totul fiind creaţia lui Dumnezeu.

Prin predarea lui Dumnezeu, omul se descătuşează de sine şi se îmbogăţeşte spiritual, pentru că trăieşte prin Sfântul Duh.

În Dumnezeu, omul se îndumnezeieşte, devine dumnezeu prin înfiere şi aceasta îi aduce libertatea supremă şi salvarea. El are atunci în sine pe Dumnezeu şi este în Dumnezeu.

Trăieşte aceasta în gradul cel mai desăvârşit, dincolo de care este neantul[461], peste care tot Dumnezeu e Stăpân.

A crede că te poţi salva prin tine însuţi şi că poţi obţine libertatea supremă în afară de Dumnezeu, când El există, este o iluzie şi nu are nici o logică acest lucru.

E o idee luciferică, chiar dacă e părerea lui Buddha, pentru că implică condiţia *omului fără Dumnezeu*, dar care *se crede dumnezeu*.

Dacă Dumnezeu este a toate Creatorul şi Mântuitorul nostru, tot ce este în afară de el este absurdul, neantul[462].

Numai Dumnezeu şi creaţia există cu certitudine.

Cel ce se aşează în afara Lui şi a creaţiei Lui este fără nicio logică, e absurd, pentru că se anihilează, se neagă pe sine.

Omul, de unul singur, este *relativ* şi *neputincios*, deşi *poate realiza multe*.

Şi Lucifer a dat naştere demonilor, pentru că l-au urmat pe el şi a inventat *răul*, adică *negarea binelui*.

Omul numai când este în Dumnezeu şi Dumnezeu în el devine *totul* şi *poate realiza totul*, devine *cosmos viu* şi *spiritual*.

---

[460] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Buddha.

[461] Acest *neant* este ceea ce nu mai poate fi cuprins din Dumnezeu, adâncul lui Dumnezeu, fiinţa Sa.

[462] Această a doua semnificaţie a neantului este cea clasică, adică *nimicul*, inexistentul, ceea ce este fără existenţă, fantasmagoricul.

În legătură cu Biserica defăimată, alături de slujitorii ei, Sfântul Augustin[463] spunea: „Extra Ecclesiam nulla salus”[464].

Oricât de decăzută ar fi Biserica, izvorul ei este Iisus, Care transmite harul şi binecuvântarea Sa, prin Sfânta Taină a Sfintei Împărtăşanii, pe care am primit-o, prin Sfântul Duh, de la Sfinţii Apostoli şi de la urmaşii lor, preoţii.

Astfel cum am mai avea ceea ce Iisus a zis: „Cine nu mănâncă Trupul Meu şi nu va bea Sângele Meu, nu va avea parte de Mine în Împărăţia Cerurilor”, adică *nu se va îndumnezei*?

Nu are importanţă *cine* transmite harul, ci *ce transmite*. Chiar dacă un criminal are aurul şi el îl dă altora, acest lucru e *o binefacere*, pentru că *aurul tot aur rămâne*.

---

[463] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Augustin_de_Hipona.

[464] În latină: *În afara Bisericii nu există mântuire*. Acest lucru l-a spus, în primul rând, Sfântul Ciprian al Cartaginei.

Ceruri noi

6422. Aştept nerăbdător să vie,
clipa pustie,
când trupul mort
se va înfrăţi,
cu universul tot
pentru vecie[465].

6428. Iar sufletul să curgă în veci
de veci pe noi poteci,
tot aşteptând să vie,
clipa înfierii,
când noi ceruri şi nou pământ
să învieze sfânt.

6434. Te laud şi Te cânt,
pe Tine, Tată:
Sfânt, Sfânt, Sfânt!

[465] Adică clipa învierii morților.

Siluan Athonitul[466]: „A crede că Dumnezeu există este un lucru, dar a-L cunoaşte pe Dumnezeu e altceva”.

Eu am crezut că există Dumnezeu.

Am căutat şi m-am rugat. Am certitudinea existenţei lui Dumnezeu şi am văzut lumina Dumnezeirii şi Împărăţia Cerurilor.

*

Vom fi asemenea Lui, fiindcă Îl vom vedea aşa cum este, vom vedea slava Lui (I In. 3, 2; In 17, 24).

[466] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Siluan_Athonitul.

Cunoaşterea lui Dumnezeu, harul este ca bucuria la care te întorci, după o lungă despărţire de casa părintească şi ajungând acasă, te veseleşti la nesfârşit cu tatăl, mama, fraţii şi surorile tale.

Sora mea Eugenia, care a murit acum peste 30 de ani, cred că e *mântuită* şi e *în ceruri*, pentru că simt bucurie când mă gândesc la ea.

Acest lucru nu mi se întâmplă cu ceilalţi morţi ai familiei mele. Decât pentru tatăl meu simt puţină bucurie.

Siluan Athonitul: Duhul Sfânt e iubire şi dulceaţă a sufletului, a minţii şi a trupului.

Acelaşi: Cu cât e mai mare iubirea, cu atât sunt mai mari şi suferinţele.

Cu cât mai fierbinte e iubirea, cu atât mai sfântă e şi viaţa. În cer e una şi aceeaşi iubire. (DA)

„Duhul Sfânt îmbracă sufletul şi trupul cu frumuseţe până într-atât, încât omul devine asemenea Domnului în trup şi aşa va trăi veşnic cu Domnul în cer şi va vedea slava Lui în viaţa cea veşnică, căci oamenii vor fi asemenea Domnului.

Dar nimeni nu va cunoaşte această taină dacă nu i-o va fi descoperit Duhul Sfânt.

Domnul e plin de bucurie şi strălucire şi oamenii vor fi plini de bucurie şi strălucire ca şi El, aş cum Însuşi Domnul a spus: „iar Drepţii vor strălucii ca soarele” (Mt. 13, 43) şi „vom fi asemenea Lui” (I In. 3, 2)”, Siluan Athonitul.

Harului îi place să trăiască într-un trup secătuit*[467] (Siluan Athonitul).

*

„Şi-Mi voi face sălaş şi voi umbla în mijlocul lor…Voi fi pentru ei Tată iar ei Îmi vor fi fii şi fiice, zice Domnul” (II Cor. 6, 16, 18).

„Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă” (I Ptr. 5, 5).

[467] Într-un trup istovit de asceză.

[17 martie 1995]

Pragul existenţial

6437. Prag negru, alb, lumină,
Ce vru, nu vru să vină,
Vorbeşte-mi din ascuns,
De nepătruns pătruns,
Dă-mi reînviatul plâns,
Şi revelatul nins.

6443. Oceanul sfânt ne luminează,
Oceanul pururea creează
Iar universul e o rază,
Ca spiritul să vază[468],
Pe sine însuşi să se vază.

……………………………

6448. Numai atunci când mă apropii
De taina lumii, prind puteri
Să zămislesc, să văd cu ochii,
Tot ce e azi, mâine şi ieri.

6452. Atunci mă bucur şi mă scald,
În Duhul Sfânt din duhul meu,
Oglindă sunt şi sunt smarald,
Etern mă simt în Dumnezeu[469],
La locul meu în Dumnezeu.

---

[468] Verbul „a vedea”, ca şi în versul următor.
[469] Acest vers a fost înlocuit cu următorul în Ms, însă noi l-am integrat şi pe acesta în text.

Apostolul Ioan: *Dumnezeu este iubire*.

Alte caracteristici ale lui Dumnezeu e aceea că El e Cuvântul, ideea, înţelepciunea. Dar când a creat Dumnezeu, El a creat din iubirea spirituală, care pe plan fizic este căldura.

Ultimele studii în domeniul elementelor existente remarcă elemente sub formă de *linii drepte* sau *curbe*.

Rudolf Steiner[470], în lucrarea „Ştiinţa spirituală”, p. 146, afirmă că la baza existenţei este căldura şi primele elemente create de ea, între puncte mai calde şi puncte mai reci sunt *liniile drepte* sau *curbe*.

Afirmaţia este făcută cu o sută de ani înainte ca ştiinţa actuală să confirme existenţa acestor *linii drepte* şi curbe.

Iubirea, care este căldură spirituală, a creat căldura fizică. Iubirea divină spirituală a creat căldura infinită, care a creat universul.

---

[470] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Steiner.

Sfântul Simeon Noul Teolog, *Imnul 13*.

„Îl iubesc şi mă iubeşte,
mănânc, dar mă hrănesc mai bine cu această contemplaţie,
și unit cu El, depăşesc cerurile şi locul Îngerilor”.

Aristotel[471]: „Dumnezeu e nemişcatul pururea mişcător”.

Sfântul Simeon Noul Teolog[472]: El Însuşi e *mişcător* al meu şi *în mişcare* deşi *e nemişcat*.

Duhul Sfânt e Iubire şi Lumină. Iubirea e Duhul dumnezeiesc, lumina atoatefăcătoare şi luminătoare. Lumina necreată e în mijlocul celor create.

Duhul Sfânt e în afara celor create, dar lucrează în cele create. E necreatul în mijlocul celor create. Iubirea, lumina, bucuria sunt o treime nedespărţită.

Iubirea şi bucuria sunt un dar al lui Dumnezeu. Virtuţile sunt rodul efortului omenesc iar iubirea este de la Dumnezeu.

---

471 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Aristotel.

472 A se vedea proiectul nostru: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-simeon-noul-teolog-imnele-iubirii-dumnezeie%C8%99ti-2008/.

Cuvântul Scripturii: „Ceea ce ochii tăi au văzut, spune” (Proverbe 25, 7)[473].

Când inima omului şi trupul lui devin oglindă, adică având capacitatea de a reflecta şi a primi lumina dumnezeiască, şi are în persoana sa pe Iisus şi pe Sfântul Duh, întreaga Sfântă Treime, asta nu înseamnă că are pe Dumnezeu cu totul[474], deşi e deplin în acea persoană.

Căci Dumnezeu e cu totul şi concomitent şi în alte nenumărate persoane, care au aceeaşi capacitate de a fi *oglinzi vii* ale strălucirii dumnezeieşti.

---

[473] Însă aici avem mai degrabă contrariul traducerii Fericitului Ilie: „Ceea ce au văzut ochii tăi, nu aduce grabnic spre dispută” (Pilde 25, 7-8). Nu ştiu de unde a luat această traducere.

[474] Iradierea deplină a Treimii.

Dumnezei după har

Imnul 7. Sfântul Simeon Noul Teolog:

„Împărtăşindu-mă de trupul Tău,
mă împărtăşesc de firea Ta şi de fiinţa
Ta cu adevărat,
mă fac împreună-participant la Dumnezeire,
dar şi moştenitor al ei în trup,
deci mă fac mai mare ca fiinţele netrupeşti,
mă fac fiu al lui Dumnezeu.
Căci n-ai spus către Îngeri,
ci către noi, numindu-ne *dumnezei*:
<Eu am zis: dumnezei sunteţi şi fii ai Celui Prea Înalt
(Ps. 81, 6) >”.

Slavă milostivirii şi iconomiei Tale!

Imnul 7[475]. D.[umitru] Stăniloae.

Fiul luminii lui Dumnezeu nu e născut din fiinţa lui Dumnezeu.

Firea omenească devine fiinţă a ipostasului dumnezeiesc sau a lui Dumnezeu şi fiinţa dumnezeiască se face fire a omului sau a ipostasului dumnezeiesc făcut om.

De aceea, în Sfânta Împărtăşanie firea dumnezeiască mi se comunică şi mie prin trupul Lui. E ceea ce nu se întâmplă cu Îngerii.

Nouă ni Se arată Dumnezeu în mod vizibil, în trup, câtă vreme Îngerilor le rămâne cu totul nevăzut, ci cunoscut doar prin gândire şi simţire.

Lumina dumnezeiască se face vizibilă prin materia trupului şi se răspândeşte ca atare şi peste materia exterioară[476].

---

[475] Al Sfântului Simeon Noul Teolog citat supra.

[476] Pasajul a fost notat de către Green, fiica sa, care s-a şi iscălit la finalul transcrierii.

Vezi Imnul 11[477].

*

Smerenia e înălţime, mândria e inferioritate.

Unit cu Dumnezeu, omul depăşeşte chiar cerul ca locaş al Îngerilor (D.[umitru] Stăniloae).

„Unit cu El, depăşesc cerurile. O ştiu ca un fapt adevărat şi sigur” (Sf. Simeon Noul Teolog).

„Ştiu că pogoară de sus nevăzut…şi mă ia în braţele Lui” (Idem).

El stă în inima mea dar se află în cer.

„Înţeleg şi văd, dar nu pot explica”.

Ego: omul fiinţă vie (fiu) reflectă Divinitatea.

Stăniloae: „Dumnezeu ca persoană este posesorul infinităţii, [și] nu e posedat de ea”.

Sfântul Maxim Mărturisitorul:

„Toate cele nemuritoare şi însăşi nemurirea, cele ce vieţuiesc şi însăşi viaţa, toate cele existente şi însăşi existenţa sunt lucrurile lui Dumnezeu. Dar unele au început să existe în timp, căci a fost o dată când nu erau şi altele nu au început să existe în timp.”

Simţirea minţii = simţirea spirituală (de dezvoltat).

Mintea are toate simţurile pe care le are şi trupul: miros, gust, pipăit, văz, auz.

*

Simţirea minţii[478]

………………………………..

[477] Al Sfântului Simeon Noul Teolog.

[478] Scris ca un titlu şi subliniat şi apoi două pagini goale. Probabil vrusese să se ocupe de acest subiect.

Răul nu a fost făcut de Dumnezeu ci a fost îngăduit de Dumnezeu, pentru ca în lupta cu el omul să se întărească şi să avanseze în bine.

Virtuţile sunt rodul efortului omenesc, iubirea e de la Dumnezeu.

Duhul dumnezeiesc este iubire.

Mărgăritarul e Mângâietorul. Mărgăritarul este lumina pusă în sfeşnic.

Iisus Hristos.

Credinţa în Dumnezeu înseamnă *încrederea* în El.

Euharistie = Mulţumire.

Ego: Cum iese cuvântul din minte, aşa iese Cuvântul din Tatăl, deoarece Tatăl şi Fiul una sunt. Când preamărim pe Fiul, pe Tatăl Îl preamărim. Cine a văzut pe Fiul a văzut pe Tatăl, Care S-a făcut cunoscut prin Fiul. Tatăl este Cel ce este.

„Eu sunt nemişcatul dar pururea mişcător" (Sf. Simeon Noul Teolog).

„Coincidentia oppositorum[479]" (Nicolaus Cusanus[480]).

„Sunt văzut după capacităţile fiecărui om,
Îmi schimb forma dar nu suport Eu Însumi
schimbarea".
„Unii văd soarele când au mintea curăţită,
alţii steaua când se află întunericul şi noaptea acestui trup. *Duhul* Se numeşte *apă*". Sfântul Simeon Noul Teolog.

Ego: Eu L-am văzut ca ocean.

„Duhul este în Dumnezeu ipostasul simţirii, al bucuriei". D.[umitru] Stăniloae.

D.[umitru] Stăniloae. „Spiritul omenesc este chipul Creatorului sau al Înţelepciunii sau al Minţii şi al Cuvântului sau al Raţiunii. E chipul îmbinării lor neconfundate".

---

479 În latină: *coexistența celor diferite*. Cu referire la persoanele Sfintei Treimi, care coexistă la nivelul aceleiași ființe dumnezeiești.
480 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolaus_Cusanus.

Singura existenţă este Dumnezeu. El a existat dintotdeauna pentru că nu a fost creat. În Dumnezeu se opreşte creaţia, pentru că din El a început.

Noi fiind creaţi, nu putem înţelege pe Dumnezeu. Dar putem să ne apropiem de El, până a ne cufunda în El, devenind dumnezei, păstrându-ne individualitatea noastră.

Rămânem separaţi[481] de El deşi suntem în El şi El în noi. Fiind absorbiţi în El şi El absorbit în noi, rămânem în raport de *creaturi* faţă de *Creatorul nostru*.

Căci nu putem să fim *Creatorul nostru*, ci numai *creaturi îndumnezeite*, care ne împărtăşim, prin Iisus, de toate darurile Sale.

---

[481] În sensul de *distincţi* faţă de El.

Dumnezeu Tatăl a îndumnezeit trupul omului prin Fiul Său Iisus, şi l-a luat la Sine, ca prin El să ne facă şi pe noi *dumnezei*, nu numai *prin duh*, ci şi *prin trup*.

*

Noi suntem *oglinzi vii* în care se reflectă Divinitatea. Iisus Cel Viu este într-o infinitate de prezenţe vii.

„Dumnezeu, Sfânta Treime locuieşte pretutindeni şi în toţi, dar în mod deosebit în Sfinţi” (Sfântul Simeon Noul Teolog).

*

În revelaţiile pe care le-am avut, cele văzute erau în devenire şi evoluau spre o stabilitate creatoare sau pornind de la o apariţie stabilă aceea evolua spre infinit.

„Acesta (Ziditorul) întreg ia loc într-un suflet împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi sufletul ia întreg loc înlăuntrul Lui” (Sfântul Simeon Noul Teolog).

Am trăit şi eu această stare.

*

Am trăit revelaţia lui Iisus ca Prunc, Care Se topea în lumină şi izvora lumină.

*

„Cum a coborât dumnezeirea Lui la comunicarea prin cuvinte omeneşti a înţelepciunii Sale, cum a simţit ca om conţinuturile vieţii omeneşti şi durerile ei, inclusiv moartea, cine poate înţelege?!”.

Eu zic: „numai lucrarea şi coborârea Sa în lume putea răscumpăra şi îndumnezei creaţia”.

Omul dintâi, pământesc, a fost creat din pământ, dar omul al doilea a pogorât din cer. I Cor. XV.

*

Stăniloae: „Nu văd pe Dumnezeu decât prin Dumnezeu, adică prin persoana Duhului”.

Sfântul Grigorie de Nyssa: „Cine nu înaintează, cade”. Aşa este!

Simţirea minţii = o sesizare cu sufletul a prezenţei lui Dumnezeu, aşa cum prin simţuri, omul sesizează realităţile materiale. Preot Stăniloae.

Ego: Mintea are simţuri spirituale, după cum are şi trupul.

Sfântul Serafim de Sarov[482]: „adevăratul scop al vieţii creştine constă în dobândirea Sfântului Duh”.

„Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură” (In. 3, 38).

Apofaticul = ceea ce e dincolo de accesibil. Dumnezeu e dincolo de toate ale creaţiei.

Catafaticul. Dumnezeu Se revarsă prin har.

Trebuie să renunţăm atât la simţuri cât şi la orice lucrare a minţii spre a ajunge la unirea cu Acela, Care e mai presus de conştiinţă.

---

482 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Serafim_de_Sarov.

Adam şi Eva în Rai erau neutri[483] şi nedesăvârşiţi.
Proprie e urcarea în har.
Să se distingă *spaţiul creat* de *gol*, de *antispaţiu*[484].

*

Creşti* de… şi…
…strălucită,…
clipa se … … strigăt
Domnului lor, Dumnezeu.

*

Maria este fecioria absolută a Fiului şi Fecioară-Mamă.

Creaţia[485] este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu (Fac. 1 şi 2).

*

---

483 Nu ştiu la ce se referă.
484 O frază dedusă, care este scrisă aproape ilizibil. Urmează patru versuri şi mai greu de descifrat, care sunt scrise cu creionul.
485 Omul.

Acatistul Sfintei Treimi[486]

a) Mintea noastră nu Te poate concepe şi înţelege, căci Tu eşti Creatorul nostru. De la Tine s-a născut totul şi la Tine se va întoarce.

b) Înainte de veacuri şi loc Tu ai fost, eşti şi pururea vei fii, Prea Sfântă Treime. Ochii către Tine să-i întoarcem pururea, să strigăm şi să Te lăudăm:

1. Slavă Ţie, Sfântă Treime creatoare;
2. Slavă Ţie, Care eşti mai presus de lumina cerului şi de univers;
3. Slavă Ţie, Care Te-ai arătat la Botezul Fiului Tău;
4. Slavă Ţie, Care ne trimiţi Duhul Tău.
5. Slavă Ţie, Care prin Duhul Tău locuieşti şi în duhul nostru;
6. Slavă Ţie, Care prin Duhul străluceşti în noi;
7. Slavă Ţie, Care ne arăţi strălucirea cerurilor;
8. Slavă Ţie, Care eşti creatoare şi în noi;
9. Slavă Ţie, proniatoarea lumii;
10. Slavă Ţie, Care ne-ai trimis pe Fiul;
11. Slavă Ţie, Care ne-ai trimis pe Mângâietorul;
12. Slavă Ţie, Care eşti mai presus de toate şi ţii toate;
13. Slavă Ţie, întru Care sunt ascunse toate vistieriile înţelepciunii şi cunoaşterii (Pavel)[487].

1. Slavă Ţie, întru Care prisosim;
2. Slavă Ţie, întru Care suntem deplini;
3. Slavă Ţie, plinătate a Divinităţii;
4. Slavă Ţie, învierea noastră;
5. Slavă Ţie, Care înainte de toate eşti dragoste, lumină şi bunătate;
6. Slavă Ţie, Care eşti cale, adevăr şi viaţă;

---

[486] A început să scrie Acatistul Sfintei Treimi, crezând că nu există unul scris în limba română. Însă el nu a fost încheiat niciodată.

[487] Pe pagina următoare, apar încă 7 stihuri şi aici se încheie suprafaţa Acatistului.

7. Slavă Ţie, Care eşti mai adâncă decât lumina pe care o vedem cu mintea[488].

[488] E o pierdere faptul că nu a scris acest *Acatist* până la capăt, pentru că el are vădite semne de noutate.
Fericitul Ilie îmi spunea că nu are voce, dar că i-ar fi plăcut să poată să cânte. Oare cum a cântat interior, în mintea şi în inima sa, Dumnezeiescul Ilie?

„Fiecare se conţin integral Unul pe Altul...”

Singurul Său Fiu este în sânul Tatălui şi Acela L-a făcut cunoscut (In. 1, 18).

Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl Meu (In. 14, 9).

„Mistagogia[489]”, Sfântului Maxim Mărturisitorul[490].

„Biserica închipuie pe om. Omul este o Biserică tainică, având sufletul ca *altar* şi corpul ca *naos*” (capitolul al IV-lea).

Aşa i-am văzut pe unii Sfinţi[491].

---

[489] Pentru download: http://www.scribd.com/doc/33058/Sf-Maxim-Mrturisitorul-Mistagogia.

[490] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maxim_M%C4%83rturisitorul.

[491] Nota e transcrisă de către Green.

Viul Dumnezeu are lumina nevăzută limpede, străvezie, vie, lină. Ea ni se arată nouă spiritual şi vedem lumina spirituală persistentă ca ceva *sensibil* minţii.

Lumina vie din Dumnezeu este o profunzime pură, străvezie, nu luminează în afară, pentru că este nenăscută / necreată.

Când se naşte / creează este asemenea luminii solare şi pe aceasta o vedem în revelaţii.

Căci atunci Dumnezeu ia din Sine ca să Se facă văzut şi noi spunem că Dumnezeu este *Lumină*.

Fecioria luminii = Mireasa vieţii = lumina necreată, nevăzută.

*

4 februarie 1996. Doamne, iartă-mă! În loc să Te trăiesc pe Tine în inima mea, am multe idei, lucruri şi persoane.

Feciorie

6457. Mă uimesc şi mă cutremur,
 Cum Fecioară ai născut pe Dumnezeu.
Feciorie creatoare,
Fii de-a pururi arzătoare
În pieptul meu[492].

---

[492] Pasajul e transcris de către Green.

6462. Roz-auriu văzduh izvorâtor,
de aburi şi nori,
cobori,
nemaivăzute comori;
comori
de fragede culori,
ce în extaz,
îmi umpleţi
spiritul meu[493].

[493] În acest volum sunt 2707 versuri personale ale autorului nostru.

Gândul moare în infinit, atunci când se extinde iar universul se stinge, născându-se altul nou.

*

Dumnezeul mereu izvorăşte energie din Sine, pentru că aşa este şi trebuie să fie Creatorul.

Numai fiindu-Şi propria Sa cauză, numai aşa se poate înţelege Dumnezeu.

În scrierile dumneavoastră am urmărit noţiunea de *icoană*, ca să văd ce vrea să spună, la ce se referă.

Aţi gândit icoana ca *imagine a Treimii* sau ca altă *imagine sacră*?

În cele din urmă am ajuns la concluzia că icoana, care reprezintă pe Sfânta Fecioară cu Pruncul Iisus în braţe, ar reprezenta creaţia şi Creatorul într-o *imagine simbol* sau, mai bine-zis, ca *realitate ultimă*.

În ceea ce mă priveşte, iniţial m-a incomodat acest cuvânt şi l-am socotit ca superfluu, mai ales că în practica rugăciunii isihaste am pornit cu totul altfel şi am ajuns la rezultate optime.

Am imaginat crucea prin gest, deasupra inimii, ca ulterior să-mi apară o cruce de lumină, a cărei lumină s-a amplificat, până mi-a cuprins tot corpul şi apoi s-a extins, tinzând spre infinit şi descoperindu-mi Împărăţia Cerurilor.

Înainte ca lumina să se extindă crucea a luat formă de sferă[494].

---

494 După format e o scrisoare, cel mai probabil îndreptată spre Fericitul Ghelasie de la Frăsinei, căruia i-a citit cărţile, prin Radu Rotaru, un alt ucenic al său.
Nu ştiu dacă a existat vreo corespondenţă între cei doi Părinţi. Eu nu l-am întrebat niciodată despre acest lucru.

„La jéune Parque”[495]. După lectura acestei poezii constat că Paul Valéry s-a înălţat într-o zonă superioară.

[495] În franceză: *Tânăra parcă*. *Parcele*, în mitologia romană, erau cele trei zeițe, surori, ale destinului.

Heruvimii cei cu ochi mulţi văd şi reflectă Dumnezeirea.

Omul sfinţit poate să vadă şi să reflecte Dumnezeirea prin orice por, prin orice atom, şi să devină oglindă a dumnezeirii, un fiu înfiat[496].

Dumnezeu ne înfiază prin Iisus.

---

[496] Textul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 24.

Dacă infinitul e în noi şi noi în infinit, înseamnă că şi noi suntem *infinit*.

Dacă timpul e în noi şi noi suntem *timp*.

Dacă în noi e Dumnezeu şi noi suntem *dumnezei*, pentru că suntem *în Dumnezeu*.

Bătrân frumos = *calos gheron*[497].
Aliluia = Slăvit să fie Domnul!
Amin = Aşa să fie[498].

[497] Transliterare a sintagmei grecești.
[498] Scrise de Green.

Sfântul Grigorie Palama. Cel ce vede propriu-zis numai e *ochiul*, ci *Duhul Sfânt venit în om*. În Duh le vede pe cele dumnezeieşti şi mai presus de fire.

Sfântul Maxim Mărturisitorul. Rămânând cel îndumnezeit întreg om după trup şi suflet, din pricina naturii, devine întreg dumnezeu după suflet şi trup, din pricina harului[499].

[499] Îi aparţin tot lui Green.

29 ianuarie 1997. Timpul există. Noi suntem în timp. Timpul e în noi. Noi, de asemenea, putem crea *timp* sau *trupuri*. Mintea e creatoare de timp. Şi nu numai atât.

După cum Dumnezeu a creat spaţiul şi spaţii, la fel mintea omului poate crea spaţii ca nişte despicături, despicări.

Toate cele spuse aici referitoare la timp, le intuiesc, le văd, le trăiesc mental.

Raiul şi Împărăţia Cerului[500]

Răspunsul unui duhovnic pustnic: Există o deosebire între *Rai* şi *Împărăţia Cerurilor*.

Raiul este ceresc şi pământesc, în împletire, pe când Împărăţia Cerurilor este ca un supra Rai, căci depăşeşte Raiul. În Rai nu este încă unirea cu Dumnezeu, ci condiţia de întâlnire cu Dumnezeu.

Abia după ce se face unirea cu El eşti dincolo de Rai. De aceea în condiţia de Rai trebuia să Se nască Fiul dumnezeiesc Hristos, ca să ridice Raiul la unirea cu Dumnezeu, adică la Împărăţia Cerurilor.

Învierea lui Hristos este refacerea Raiului şi Înălţarea la cer este trecerea dincolo de Rai, în Împărăţia Cerurilor.

---

[500] Începând de aici, cu o singură excepţie, totul e scris de către Green sub dictarea sa.

Dumnezeu Se numeşte Lumină, nu după *fiinţa Sa*, ci după *slava Sa*. Iar slava Sa se numeşte şi *har* şi *strălucire*. Harul vine, curge în mod nedespărţit de la Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt, peste cei vrednici.

Sfântul Grigorie Palama. Când mintea, dezbrăcându-se de omul cel vechi, îmbracă pe cel din har, atunci se vede în timpul rugăciunii în starea ei *asemănătoare safirului* sau *a culorii cereşti*, stare pe care Scriptura o numeşte şi *harul lui Dumnezeu*, văzut de bătrânii lui Israel la poalele muntelui Sinai.

*

Mă spovedesc joi[501].

*

[501] Scrise de către Fericitul Ilie.

[28 aprilie 1997]

Consemnez următoarele: În vinerea Patimilor, seara, asistând la Denie, şi ascultând rugăciunile, la un moment dat în sufletul meu s-a produs o slăbire a atenţiei şi parcă un gol interior.

În acel moment, am văzut şi am simţit deasupra pieptului şi înlăuntrul meu un şarpe uriaş încolăcit, balaurul cel vechi.

În momentul acela am început să mă rog mai fierbinte şi balaurul scotea limbi cu care mă lingea pe faţă. Am continuat să mă rog socotind că rugăciunea trebuie să fie făcută din tot sufletul.

Mi-am zis în sinea mea, că aceasta s-a produs pentru că nu am vegheat îndeajuns de profund şi diavolul a găsit un moment de gol sufletesc şi de aceea a năvălit.

Am continuat să mă rog şi am văzut în faţa mea crucea Mântuitorului, care s-a înfipt în pieptul meu, deasupra balaurului.

Vroiam să scap de această imagine demonică şi m-am gândit la Dumnezeu Tatăl, pentru că creştetul capului nu-mi era atins de limbile şarpelui.

Rugându-mă mai însufleţit, am văzut deodată deasupra capului meu un acoperământ negru, ca un cer cu stele, care picura şi scânteia peste capul şi trupul meu.

Crucea lui Hristos mi-a rămas în piept şi imaginea şarpelui uriaş a dispărut.

În seara următoare, de sâmbătă, pe 26 aprilie 1997, când mă pregăteam să mă duc la Înviere, în apropiere de ora 23^{00}, am vrut să mă întind puţin pe pat, ca să mă odihnesc înainte de a pleca la slujba Învierii.

În timp ce mă aplecam spre pat, în faţa ochilor mi-a apărut, într-un mod fulgerător, un colţ de Rai, plin numai de flori extraordinar de frumos colorate şi strălucitoare care m-au umplut de mare bucurie.

Totul a dispărut tot atât de repede pe cât a şi apărut.

Din aceste două viziuni am tras concluzia, că la zilele mari de sărbătoare trebuie să veghezi din tot sufletul, căci atunci năvăleşte şi mai tare diavolul asupra ta.

Iar dacă te rogi cu credinţă, din tot sufletul, Raiul ţi se deschide[502].

[502] Ultima frază a caietului, scrisă de către Green: „Dictată de tatăl meu, care nu poate să mai scrie”.
Alături de acestea, în caietul roşu, mai există o foaie scrisă de către Fericitul Ilie, la sfârşitul caietului, care are multe file goale, în care a făcut planul unei tragedii.
Aici mai sunt anexate încă două foi, cu un scris greoi, şi porţiuni rupte din ziare, pe care le-a citit şi le-a considerat importante. Avem să le redăm şi pe acestea în continuare.

……………………………

Tragedie în vers alb

Planul I

(realizate)

Eroul caută eroismul, faptele eroice.

Eroismul şi faptele eroice îi descoperă slăbiciunile fiinţei omeneşti, dar şi calităţile ce se vor desăvârşite. Acestea din urmă *mocnesc* şi *străfulgeră* în adâncul său.

Eroul îşi înfrânge dorinţele trupeşti.

Eroul începe luptele cu dorinţele nocive ale spiritului.

Eroul începe să înfrângă ispitele lumii.

Eroul biruie ispitele în duh.

Eroul obţine lumina necreată.

Eroul pătrunde în lumea spiritelor.

Eroul descoperă Împărăţia Cerurilor.

Eroul aude glasuri, pipăie lumini, simte miresme şi izvoarele creaţiei.

Eroul vede soarele creator, care prin cerul luminii sale îl absoarbe şi îl lansează în lumi noi, mult mai spirituale, mereu mai pure, mai diafane.

(Până aici totul este real)

Planul II

(nerealizate)

Eroul aspiră la levitaţie şi dematerializare, la spiritualizarea trupului său, a pământului şi a cerului.

El luptă să obţină, pe viitor, împreună cu cei care vor veni, transfigurarea *universului vizibil* în *univers invizibil*, dar *real* pentru spirit.

Prima foaie[503]:

a) *Romanul anterior…*

S-a risipit…De provizorat…Scufundare în vremi …etc. Dacă azi se văd liniile de forţă pe care s-a dezvoltat spiritul, şi dacă nu se frâng sub greutatea roadelor lor sau se rup ori se apleacă la pământ de viforul unor viziuni ce trec, ori pustieşte tot cu tăria unei vieţi dezlănţuite, mai din adânc şi mai cu sevă, nimic nu ne împiedică să le…

b) Bucuria nativă. Ce este *bucuria nativă*? Aş vrea să explic. Corneliu Moldovan[504] la noi. În Pur…

Un roman ce poate fi citit mai ales atunci când nu ai ceva mai bun de făcut sau eşti militar. Încearcă să dea *o icoană* şi, în acelaşi timp, *o moralitate concretă*, pe care o realizează doar minor. Ce poate fi *un om mare* în *concret*?

c) Exemplu: Byron[505]. Versuri. …poetică. Ieşirea din timp şi spaţiu, considerată ca trăirea primei eternităţi, de care nu mai poţi scăpa. ……….

Voyelles[506]. Arthur Rimbaud[507].

A noir, E blanc, I rouge, U vert, O bleu[508],
Jesus sourit de charité
Si[509]……………………
………..

Luni. Miercuri. Vineri. 6-7 I. Mocanu.

d) Eu în acest gol plasez existenţa…………………

Ritmul interior. Urmele lăsate de strămoşi în limbă duc la emoţiile primare. Reziduuri naţionale…………

Pe firul ……………

---

503 E un scris de tinereţe. Avem de-a face cu însemnări trepidante, cu note scurte şi încifrate.

504 Pseudonimul lui *Claudiu Vasiliu*, poet, prozator, traducător, mort în anul 1952.

505 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Gordon_Byron.

506 Întregul poem *Vocalele* (în limba franceză și engleză) aici: http://www.doctorhugo.org/synaesthesia/rimbaud.html.

507 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Rimbaud.

508 Primul vers, în franceză, din poemul *Vocalele*:
„*A* este negru, *E* este alb, *I* este roșu, *U* este verde, *O* este albastru”.

509 În franceză:
„Iisus a zâmbit cu dragoste/
Dacă...”.

Fond sufletesc imens ce se agaţă de forme numai din condescendenţă, din milă. Plinul spiritual dizolvă forma, până şi pe cea artistică.

A doua foaie[510]:

a) Avalanşă de forme imprevizibile, care deschid şi nuanţează gândul, îl prind în forme şi culoare.

Materia evoluează spre înţelegere şi simţirea abstractului devine palpabilă.

Se deschid noi efluvii din abisul cugetării, vrăjind şi dând melodie incomprehensibilităţii. Încercarea de a defini indefinitul.

O creaţie artistică de înalt nivel spiritual, care determină gândirea. Şi mă refer nu numai la *ce a fost spus cândva*. Orientează şi cultivă sensibilitatea…

b) Respir miresme nestinse şi mereu noi, când ochiul se apropie sau se desprinde de un tablou sau altul.

Cum ar fi *Cântarea României*[511], în care răsar chipuri din fumul veacurilor, ca să se piardă în visul…veacuri care vin ieşind din prezent, dar depăşind prezentul.

c) Il signifie
Il est eterne…et puissant
aspiration spirituel
vers le haut[512]

Clorzoxazon[513]
Padudu[514]

d) 1 martie, vestitorul candid al imaculatei primăveri să-ţi aducă…bucurie, fericire.

Padedu
Individual*[515]

---

[510] Un scris din perioada sa de maturitate.

[511] Poemul în proză al lui Alecu Russo. Aici găsiți textul integral: http://ro.wikisource.org/wiki/C%C3%A2ntarea_Rom%C3%A2niei.

[512] În limba franceză:
„El semnifică
El este veșnic...și puternic
aspirație duhovnicească
către înălțime”.

[513] A se vedea: http://www.sfatulmedicului.ro/medicamente/clorzoxazon-comprimate_9416.

[514] Urmează două semnături scrise cu pixul.

[515] Aici se termină fragmentele personale ale Fericitului Ilie şi urmează articolele de ziar, pe care le-am găsit între filele acestui caiet. Le-am transcris din forma lor originală. Datele despre articole au fost însemnate pe margini de către Fericitul Ilie.

O nouă ipoteză astronomică

(Ziarul „Scânteia”[516], 22 ianuarie 1981)

Astronomi estonieni au emis o nouă ipoteză potrivit căreia Universul s-ar compune din poliedri[517] giganţi formaţi din *galaxii* şi *supergalaxii*.

Galaxiile şi grupele de galaxii se aseamănă, în opinia cercetătorilor, cu fagurii dintr-un stup de albine.

Diametrul unor asemenea „faguri” ar fi de peste 650 milioane de ani-lumină.

Cu cât se află mai aproape de locurile de îmbinare a celulelor fagurilor cu atât materia ar fi mai concentrată.

Până în prezent se consideră că substanţa cosmică, tot ce numim de obicei „stele”, se află într-o stare de difuziune mai mult sau mai puţin *uniformă* în spaţiu.

---

[516] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sc%C3%AEnteia.
[517] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Poliedru.

Formarea metagalaxiei

(convorbirea dintre Ion Văduva-Poenaru[518] şi prof. univ. dr. docent Gheorghe Chiş[519])

● Obiectele cosmice nu au existat întotdeauna ● Astronomia ca ştiinţă istorică ● Interpretările date singularităţii cosmologice ● Descoperirea metagalaxiei dintr-un sistem cosmic supraordonat şi condensat ● Despre substanţă şi antisubstanţă ● Interpretarea observaţiilor astronomice.

– A obţinut astronomia contemporană noi dovezi privind *evoluţia stelară*? Ce argumente se pot aduce în sprijinul acestei afirmaţii?

– În primul rând, constatarea certă că obiectele cosmice nu au existat întotdeauna, că ele se formează şi dispar după epuizarea energiei lor.

Cu alte cuvinte, *veşnicia* Universului nu înseamnă *existenţa nemărginită* a unor obiecte cosmice cu aceeaşi structură.

Măsurarea energiilor primite de la stele diferite, permite de altfel deducerea vârstelor foarte diferite ale acestora.

Interpretate pe baza teoriilor fizicii nucleare şi pe baza tezelor materialismului dialectic, se confirmă pe deplin ideea evoluţiei stelare.

– Mai exact spus ce sunt stelele?

– Nu voi da o definiţie în sens clasic. Voi spune doar că stelele cu proprietăţi mult diferite nu sunt decât *stări* ale unui ciclu evoluţionar pe care actualele cercetări astrofizice se străduiesc să-l închidă, prin studiul intens al fazelor iniţiale şi al celor finale.

– Ce rezultate de aici?

---

[518] Cel care semnează articolul. Nu ştim care este revista sau ziarul din care transcriem articolul.
Cărți ale sale: http://www.coltulcolectionarului.ro/ion-vaduva-m-52350.html.

[519] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Chi%C5%9F.

– Un nou atribut al astronomiei ca *ştiinţă istorică*. Dacă înainte se punea doar problema *proprietăţilor materiei* (cum este materia), azi cosmogonia şi cosmologia se ocupă cu *formarea* şi *evoluţia Cosmosului*.

Astăzi, se ştie că stelele variabile, precum şi galaxiile neregulate – atât de enigmatice în trecut – sunt faze critice ale unei evoluţii complete.

Astfel, vechea mitologie a creării şi stingerii lumii a dobândit un conţinut nou, acela de naştere şi moarte a sistemelor planetare.

E posibil ca quasarii – cu proprietăţile lor stranii de cele mai intense surse de energie – să nu fie altceva decât *galaxii în formare*, aflate la distanţă de noi, în spaţiu şi timp, de peste 10 miliarde de ani-lumină, fiind văzute aşa cum arătau cu tot atâţia ani în urmă.

– Ne aflăm în domeniul Cosmosului şi discutăm despre *veşnicia* Universului. Care este cel mai elocvent exemplu?

– Problema *singularităţii cosmologice*, deosebit de importantă pentru cosmologie.

În acest sens, se poate spune că din observaţii se deduce deplasarea spre roşu şi radiaţia remanentă de 3^0K, iar din ecuaţiile gravitaţiei şi ale teoriei relativităţii generale s-au construit *modele de Univers*.

Mai mult, din acestea s-a dedus modelul matematic al lumii în expansiune, care descrie cel mai bine metagalaxia.

De fapt, calculul înapoi al expansiunii deduce la singularitatea cosmică cu 15 miliarde de ani în urmă.

– Pornind de aici, idealiştii susţin că ştiinţele naturii sunt împinse la graniţele lor proprii. Care este adevărul?

– Interpretând singularitatea cosmică ca momentul creaţiei lumii materiale, deci mărginite, idealiştii ajung într-adevăr la această concluzie.

Aplicând însă funcţia de concepţie asupra lumii rezultă că o astfel de interpretare nu concordă cu esenţa cunoştinţelor ştiinţifice.

Concepţia idealistă a *mărginirii* lumii se bazează pe interpretarea metafizică a rezultatelor astronomiei.

– Care este punctul de vedere al materialismului dialectic?

– Pornind de la principiile de bază ale materialismului dialectic privind inepuizabilitatea materiei, a unităţii dialectice dintre schimbările calitative şi cantitative a

mişcărilor proprii ale materiei, şi a principiului evoluţiei se dezvoltă noi posibilităţi de gândire şi anume că, alături de singularitate există un tip dat de lege fizică. Pot interveni deci procese fizice necunoscute încă.

Şcoala biuracană (Ambarţumian[520]) adoptă ipoteza că singularitatea constituie momentul în care metagalaxia s-a desprins dintr-un sistem cosmic supraordonat şi condensat, apoi ea a fost supusă variaţiilor în mod izolat şi independent de mediul cosmic înconjurător.

– Pot exista şi alte ipoteze?

– Alfvén[521] admite existenţa antisubstanţei.

După el, materia – sub acţiunea sa grafică – se concentrează până ce în sânul ei, datorită mişcării distanţelor, încep procesele de anihilare; dezvoltând energia internă opreşte condensarea, nu la o densitate extremă, după care începe expansiunea, care pe măsura creşterii dimensiunilor stinge procesele de anihilare şi se ajunge la un volum maxim.

În lipsa anihilării se începe din nou condensarea iar materia pulsează între *un volum minim* şi *maxim* fără vreo singularitate.

– Această teorie a fost elaborată acum 12 ani. Ce s-a întâmplat de atunci până azi?

– Dacă cu 12 ani în urmă se punea la îndoială *existenţa* şi *simetria cantitativă* a substanţei, astăzi oamenii de ştiinţă au alt punct de vedere.

Şi este normal să fie astfel deoarece sateliţii de tip Vela au descoperit peste 30 de surse puternice de raze gamma[522] (indicii ale anihilării), iar o ştire recentă anunţă descoperirea *antisubstanţei* în centrul galaxiei.

Oricare ar fi explicaţia, un lucru este cert: interpretarea idealistă e nefondată şi admiterea simetriei substanţei şi antisubstanţei elimină în cele din urmă punctul de vedere iniţial.

– Intervine, cu alte cuvinte, problema valorificării observaţiilor obţinute.

– În căutarea noului, arată Vogel, astrofizicianul este tentat să facă ipoteze noi cu ajutorul fanteziei, adesea pe

---

[520] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Viktor_Amazaspovici_Ambar%C5%A3umian.

[521] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Hannes_Alfv%C3%A9n.

[522] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Radia%C5%A3ie_gamma.

bază de observaţii reduse ca număr şi puţin precise din cauza erorilor inerente.

Acestea ajung să năpădească rezultatele încât e foarte greu să distingi speculaţiile ipotetice.

Or, o atare dificultate e fondată metodologic, deoarece din informaţiile observaţionale nu se obţin direct parametrii fizici, ci din aplicarea unei serii de ipoteze fizice simplificatoare, valabile în limite determinate.

Rezultatele se referă doar la suprafaţa corpurilor de unde sunt obţinute, iar datele foarte importante pentru cunoaşterea structurii stelare şi cosmologiei sunt parametrii interiorului, care ajung să fie obţinuţi pe baza teoriilor fizice şi a modelării matematice.

E adevărat că parametrii de structura stelei, prin relaţiile de stare dintre ei pot fi confruntaţi cu datele din observaţii, dar numai la stelele obişnuite, fără instabilităţi sau perturbaţii. În privinţa obiectelor nou descoperite întreaga metodică e pur teoretică.

– Ce concluzii se desprind de aici?

– Parametrii importanţi din punct de vedere cosmogonic şi cosmologic se vor obţine din serii consistente de observaţii, eliberate de erori, prin serii de modele matematice şi pe bază de teorii fizice, care să acopere domeniul de întindere şi intensitate al observaţiilor.

Din acestea, vor rezulta tocmai concluziile valabile.

Codul genetic al universului

(de Ion Văduva-Poenaru)

Ne-am obişnuit cu ideea că universul, inclusiv omul, este constituit din *atomi*, deşi nu a fost uşor, dacă ar fi să ne amintim numai de lupta de la începutul secolului nostru între energetiştii conduşi de Duhem[523] şi Ostwald[524] şi atomiştii ai căror protagonişti erau Boltzmann[525] şi, în special, Jean Perrin[526].

Ne-am obişnuit şi cu ideea, arată prof. univ. dr. Ionel I. Purica[527], că atomii au nuclee, aşa cum a demonstrat experimental Rutherford[528] şi că fisiunea acestor nuclee, formate din protoni şi neutroni, ne furnizează energie, deşi acest fapt ne-a costat Hiroshima şi Nagasaki, ca şi ameninţarea actuală a bombei cu neutroni.

Dar, nu trebuie să uităm că orice descoperire ştiinţifică nu este nici *bună*, nici *rea*, ci utilizarea ei de către noi poate servi la dezvoltarea societăţii umane sau la distrugerea ei.

Am început să ne obişnuim cu ideea că „particulele elementare” grele, hadronii, printre care şi neutronul[529] şi protonul[530], componentele naturale ale nucleului, nu sunt simple.

Ele sunt ansamble de quarkuri[531] şi antiquarkuri menţinute în interiorul particulelor de forţe descrise prin particulele numite *gluoni*[532].

Că aceşti gluoni există şi au proprietatea curioasă de a forma adevărate „mingi de gluoni” s-a descoperit anul

---

[523] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pierre_Duhem.
[524] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Wilhelm_Ostwald.
[525] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_Boltzmann.
[526] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jean_Baptiste_Perrin.
[527] Idem: http://www.agir.ro/univers-ingineresc/ingineri_mari_personalitati_ionel_i._purica_1925_-_1990unul_dintre_initiatorii_programului_nuclear_romanesc_1176.html.
[528] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ernest_Rutherford.
[529] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Neutron.
[530] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Proton.
[531] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Quarc.
[532] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Gluon.

trecut, în experienţele efectuate cu acceleratorii de la *Centrul de cercetări* din Standford (SLAC[533]).

Istoria nu se opreşte aici căci, evident, se naşte întrebarea: Dar quarkurile sunt ele *simple*?

Încă de acum doi ani, o ipoteză îndrăzneaţă şi-a făcut loc în fizică: la baza tuturor particulelor din univers sunt două elemente numite *rişoni* (*tohu* şi *vohu*), cât şi cele două antiparticule corespunzătoare lor.

Harrari şi Shupe au arătat că, pornind de la combinarea în grupe de câte trei a celor patru particule, doi rişoni şi doi antirişoni, se pot construi toate particulele elementare.

Ideea este la început, dar, aşa cum spuneam în toamna anului trecut la sesiunea *Comitetului de istorie şi filozofia ştiinţei al Academiei R.S.R.*, nu putem să nu ne oprim să remarcăm analogia acestei concepţii cu aceea care stă la baza codului genetic.

Codul genetic este construit pornind de la existenţa a patru molecule complementare câte două (două baze purinice şi două baze pirimidinice).

Combinarea a câte trei astfel de baze corespunde fiecăruia dintre cei douăzeci de radicali aminoacizi care sunt componentele macromoleculelor care stau la baza sistemelor de viaţă.

Codului genetic îi corespunde un cod mai profund, un cod pe care l-am putea numi „codul ontic" al universului nostru.

El constă din patru elemente, doi rişoni şi doi antirişoni, a căror combinare câte trei ne dă particulele elementare şi acestea se combină în protoni, neutroni, nuclee, atomii şi moleculele din care este formată lumea.

Nimic nu ne împiedică să considerăm că rişonii condensează în anume condiţii apariţia particulelor elementare din fluctuaţiile vidului.

Existenţa unui astfel de *cod* este menită să schimbe unele din conceptele noastre privind structura fundamentală a universului.

Dar aceasta aparţine viitorului, când va trebui să ne obişnuim cu existenţa „codului ontic", care precede „codul genetic" în istoria universului.

---

[533] Idem: http://www.slac.stanford.edu/.

Atât *codul ontic* cât şi *cel genetic* sunt rezultatul prelucrării de către inteligenţa umană a informaţiilor obţinute de interacţiunea omului cu natura[534].

[534] Cele două articole anterioare, tăiate şi incluse în paginile acestui caiet, aparţin unui ziar din acea epoca numit „Magazin".
Următoarele patru articole sunt tot din acelaşi ziar, şi cuprind părţi din cartea „Şapte ani apocaliptici" a lui Ion Ţugui.
Fericitul Ilie îl urmărea pe Ion Ţugui, cu toate că ştia formaţia lui ocultă, pentru faptul că îi editase într-o carte a sa mărturia extatică pe care i-o trimisese într-o scrisoare.
El mi-a arătat într-o zi cartea lui Ţugui, cu pasajul pe care i-l trimisese şi noi avem paginile acelea xeroxate.

Şapte ani apocaliptici

(*Lumea celorlalţi*)
Ion Ţugui[535]

„(…) Te aşteptam. Eu sunt Norton. Ştim pentru ce ai vrut să vii aici.

Vei cunoaşte totul. Tu eşti cel pe care îl vom trimite pentru a salva România – Ţara Divină!

Ţara ta va fi piatra de încercare a omenirii întregi, este „mecanismul” de finalizare a Marelui Plan!”[536].

---

[535] *Cf.* „Magazin”, nr. 37 (1821), din 12 septembrie 1992. Voi reda numai pasajele subliniate de către Fericitul Ilie, şi aici, şi în celelalte trei articole, cu toate că articolele sunt decupate din ziar în întregime.

[536] Rânduri subliniate cu creion chimic. Pentru Fericitul Ilie pixul roşu exprima *maximul interes* pentru acel lucru, iar creionul negru, chimic, o informaţie doar *interesantă* sau *neserioasă*.

Şapte ani apocaliptici

(*Viitorul vine din trecut*)
Ion Ţugui[537]

E vorba despre Shambala[538]. „Cei de acolo pot crea şi materializa, dacă vor, orice fel de obiect şi de fenomene."

„Spuneţi că viitorul vine din trecut! Cititorii vor părea contrariaţi…".

„Acest fenomen este reciproc. Adică trecutul vine din viitor. Mecanismul mi l-a explicat Noron.

Trebuie să menţionez că toate mecanismele şi misterele ce mi-au fost explicate şi revelate, nu au fost aduse la cunoştinţa mea de Noron la ordinul conducătorului Shambhalei.

Bătrânul Noron m-a lămurit cum se petrece acest mecanism, venirea viitorului din trecut şi invers.

Timpul nu există. El a fost inventat de lumea de la suprafaţă pentru a se organiza". (…) „Orice fenomen din univers are o ciclicitate deci şi istoria se repetă" (…)

„Deci întorcându-mă în trecut, sub formă circulară, mă pot apropia de viitor" (…)

---

[537] Fără datare, dar e însemnat cu numărul *doi* de către autorul nostru.
[538] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Shambhala.

Şapte ani apocaliptici

(*Câteva destăinuiri despre România*)
Ion Ţugui[539]

(…) „Am intrat deja în perioada Apocalipsului. De aceea lansez un apel de o importanţă vitală pentru români: să-şi deschidă mintea şi sufletul spre lumină. (…)

Fiecare român să-şi păstrează mintea limpede şi să cheme în gând Divinitatea. (…) Pentru că România a fost ţara tuturor umilinţelor posibile. (…)

De zece ani încoace soarele şi pământul au deviat de la orbitele lor, în fiecare an cu câteva sute de mii de kilometrii. (…) Pământul însă, planetă de gradul 7 are alt destin. (…)

Pământul este de multă vreme sub strica supraveghere a Ierarhiei Luminii. Divinitatea şi-a trimis solii pentru a salva pământul. De şapte mii de ani planeta noastră trece printr-o catalepsie spirituală şi energetică.

În vremuri străvechi pe pământ au existat şapte spirite: trei în Tibet (de unde m-am întors eu), unul în China, unul în India, unul în Israel şi unul în vechea Dacie.

La venirea sa, Iisus Hristos a adunat în El aceste trei spirite pentru a înviora planeta spiritual şi energetic. (…)

Lumile evoluate ale Căii Lactee sunt angrenate acum în bătălia crâncenă pentru salvarea pământului. (…)

În vremurile de demult existau mai multe tuneluri energetice legate de pământ.

Unul dintre cele mai puternice, de fapt tunelul principal a fost deasupra străvechii Dacii.

Timp îndelungat acest tunel nu a mai funcţionat. Hirania Loka a reactivat acest tunel de energie benefică. El se compune din trei coridoare corespunzând planetei pentru a anihila deocamdată parţial, energia malefică. (…)

Fiind poporul cel mai umilit, terorizat, hăituit, râvnit şi batjocorit, vândut şi cumpărat la fiecare război, marfă de tocmeală pentru vrăjmaşii din jur, strivit de călcâiul atâtor tiranii, supravieţuind cu lacrimi şi sânge, românii nu şi-au pierdut niciodată credinţa şi nu şi-au uitat niciodată credinţa adevărată!

---

[539] *Cf.* „Magazin”, nr. 39 (1823), din 26 septembrie 1992.

Spuneam că România va trece prin mari încercări. Voi enumera trei dintre ele: Prima este pericolul dezmembrării. (…)

A doua încercare este de a implica România în cel de al treilea război mondial, cel mai cumplit şi devastator.

În aceste două încercări Satan va arunca asupra românilor ultima şi cea mai cutremurătoare armă: lepădarea credinţei în Dumnezeu!

Încă în acest an se vor înregistra în România conflicte interetnice extrem de violente.

Se va încerca readucerea comunismului printr-o lovitură de stat, în urma căreia va fi posibilă instaurarea unei dictaturi militare extrem de dure. (…)

În acelaşi timp, va apare un numeros grup de tineri anticrişti, *Îngerii morţii*, care vor face multe victime în numele unei dreptăţi care nu va exista!" (…)

Şapte ani apocaliptici

(*Ultimele dezvăluiri ale mesagerului întors din Tibet*)
Ion Ţugui[540]

(…) „Pot spune că tragismul va lua o asemenea amploare, încât toţi românii se vor îngrozi. (…)

Punctul critic al marilor frământări în România va fi anul 1996. Atunci ţara noastră va fi ţinta implicării în războiul religiilor. (…)

Eu ştiu însă că în jurul României se vor petrece evenimente deosebit de grave. În numele dreptăţii şi libertăţii oamenii se vor măcelări între ei. Duşmanii României îşi vor primi pedeapsa. (…)

Anglia îşi va pierde influenţa. Franţa va fi fragmentată.

America de Nord va fi pedepsită pentru lipsa de spiritualitate şi moralitate a civilizaţiei ei superevoluate. Multe oraşe ale lumii vor suferi mari distrugeri. (…)

Populaţia Chinei se va revărsa asupra Europei, determinând invazia ruso-arabă.

Spre sfârşitul acestui mileniu va avea loc cel mai mare cutremur de pământ al planetei. Anul 2000 va aduce României răsplata răbdării sale.

Dacă românii vor rămâne neclintiţi în credinţă şi iubirea de Dumnezeu, atunci El Îşi va întinde mâna Sa protectoare peste România. (…)

Ţara noastră va fi miza pe care civilizaţia terestră îşi va juca unica şi marea carte a supravieţuirii”.

---

[540] *Cf.* „Magazin”, nr. 40 (1824), din 3 octombrie 1992.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş